

Liabona

**Kuinka Vapahtaja
siunasi naisia, jotka
uskoivat, s. 32**

**Miksi ja kuinka puolustaa
uskonnonvapautta, s. 16**

**Oikea tapa ratkaista
kysymyksiä, s. 38**

“Koska teillä on niin vähän uskoa”, vastasi Jeesus. “Totisesti: jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: ‘Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyisi. Mikään ei olisi teille mahdotonta.”

Matt. 17:20

Nämä sinapinsiemenet, jotka kasvavat kuoren sisällä, ovat yksi lajike, jota löytyy Israelista. Mittasuhteita kuvassa esittää noin 3 cm:n pituinen neula.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Hänen hellien käsivarsiensa suojissa**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Jeesuksen Kristuksen ominaisuuksia: pitkämielinen ja kärsivällinen**

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** **Olemme Jumalan todistajina**
Vanhin Dallin H. Oaks
Maailmassa, joka asettaa kyseenalaisiksi useimmat peruskonkäsityksemme, meidän on liitettävä yhteen vaatimaan itsellemme oikeutta harjoittaa uskontoamme vapaasti.

KANNESSA

Etukansi: Michael Malmin teos *Rabbuuni*. Etukannen sisäsivu: valokuva David Stoker. Takakannen sisäsivu: valokuvakuvitus Cody Bell.

- 24** **Saatanan kapina**
Mark A. Mathews
Ymmärrys Saatanan kapinoinnista kuolevaisuutta edeltävässä elämässä voi auttaa meitä näkemään selkeästi sääntöjen, taso-vaatimusten ja lakien tehtävän taivaallisen Isän suunnitelmassa.

- 28** **Pitäkää kiinni rautakaiteesta**
Vanhin Ulisses Soares
Kuinka voimme tarttua rautakaiteeseen ja pitää siitä kiinni – myös pimeyden sumujen keskellä?

- 32** **Vapahtaja osoitti arvostusta naisia kohtaan**
Robert ja Marie Lund
Voimme saada enemmän tietoa Kristuksesta tutkimalla Hänen ja näiden neljän naisen välistä vuorovaikutusta.

- 38** **Kun herää epäilyksiä ja kysymyksiä**
Adam Kotter
Se, että meillä herää kysymyksiä evankeliumista, ei ole ongelma – merkitystä on sillä, mitä me teemme noiden kysymysten johdosta.

OSASTOT

- 8** **Lokakuun 2014 konferenssin muistikirja**
- 10** **Kotimme, perheemme: Kuinka puhua vaikeista aiheista**
Sheree Lyn Clarke
- 13** **Pohdintoja: Isoisä ja Isä**
Aaron L. West
- 14** **Me puhumme Kristuksesta: Jokainen koettelu voi vahvistaa uskoa**
Giorgia Murgia
- 42** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Kalliolle rakennettu**
Vanhin Orson F. Whitney

46

- 46 Mitä me olemme oppineet vanhemmiltaamme**
Kuinka tehdä työtä, rukoilla ja turvata taivaalliseen Isään – nämä ovat vain muutamia niistä asioista, joita nuoret aikuiset ovat oppineet vanhemmiltaan.
- 50 Uusi määränpää**
 Amancay Kotecka-Miño
Todistukseni ansiosta ymmärrän nyt, etten ole yksin riippumatta siitä, mitä määränpäättä elämä seuraavaksi tuo.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Tunnetko sunnuntai-aamuisin, että olet levännyt hyvin?

- 52 Voima, joka on suurempi kuin omamme**
 Vanhin David A. Bednar
Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken mahdollistava voima auttaa niitä, jotka haluavat tulla paremmiksi ja palvella uskollisemmin.
- 56 Älä arvioi, kuka on valmis**
 Randall L. Ridd
Koskaan ei tiedä, kuka saattaisi olla valmis ottamaan vastaan evankeliumin.
- 58 Ole rohkea ja kerro evankeliumista**
Kolme tapaa, joilla voimme voittaa pelkomme kertoa evankeliumista.
- 60 Muista – valinta on heidän**
Menestys evankeliumin eteenpäin viemisessä riippuu siitä, mitä sinä teet – ei siitä, mitä muut tekevät.
- 62 Esitä kutsuja ja jatka ponnisteluja**
Yksitoista tapaa, joilla voit antaa ystävillesi tilaisuuden tulla Kristuksen luokse.

52

77

- 66 Kerronko salaisuudesta?**
 David Dickson
Jotkin salaisuudet ovat liian tärkeitä säilytettäväksi.
- 68 Milloin minun pitäisi kertoa?**
 Jan Pinborough
Kuinka voin tietää, pitäisikö minun säilyttää salaisuus vai kertoa siitä?
- 69 Erityinen todistaja: Miksi meidän pitäisi kuunnella yleiskonferenssia?**
 Vanhin Robert D. Hales
- 70 Valmistautumista pääsiäiseen**
Aloita tämä toiminta palmusunnuntaina ja valmistaudu sen avulla viettämään Kristuksen ylösnousemuksen juhlaa.
- 72 Välitöntä ymmärrystä**
 Richard M. Romney
Lue, kuinka Magnolia auttoi uutta ystäväänsä Miaa tuntemaan itsensä tervetulleeksi Alkeisyhdistyksessä.
- 74 Pyhät kirjoitukset tutuiksi: Tarina viisaasta miehestä ja tyhmästä miehestä**
 Jean Bingham
- 76 Väriyssivu**
- 77 Pyhiä kirjoituksia tähtien alla**
 Bonnie L. Oscarson
- 78 Pienille lapsille: Lauantain uni ja sunnuntain hymyt**
 Miche Barbosa

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Lisa C. López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinkle, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatin, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puololan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2015 Vol. 67 No. 3. *Liahona* (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä.

Seuraavana on kaksi ideaa.

”Kun herää epäilyksiä ja kysymyksiä”, s. 38:

Kun olette lukeneet artikkelin, voisitte yhdessä perheenä keskustella siitä, mitä eroa on kysymyksillä ja epäilyksillä.

Lukekaa pyhistä kirjoituksista kertomuksia ihmisistä, joilla oli kysymyksiä, ja siitä, mitä he tekivät niiden johdosta (esim. 1. Nefi 11; Et. 2:19–3:16; JS–H 10–19; tai kohdat, jotka ovat tämän artikkelin viitteessä 1).

Voisit pyytää muutamaa perheenjäsentä kertomaan, mitä kysymyksiä heillä on. Etsikää sitten vastauksia pyhistä kirjoituksista, sivustoilta lds.org/topics ja mormonienuutishuone.fi tai henkilökohtaisten kokemusten pohjalta. Avoimuuden ja rehellisyyden ilmapiiriin vaaliminen kotona auttaa perheenjäseniä tuntemaan, että heistä on luontevaa esittää kysymyksiä, kun niitä herää.

”Valmistautumista pääsiäiseen”, s. 70:

Ennen perheiltä voit halutessasi kirjoittaa paperiliuskoihin useita arkipäivän haasteita. Esim. ”Sinua alkaa suuttuttaa, kun veljesi ei anna sinun leikkiä tavaroillaan” tai ”Huomaat, että isä näyttää yhtenä iltana surulliselta tullessaan kotiin töistä”. Pyydä lapsia valitsemaan vuorotellen paperiliuska, lukemaan tilanne ja ehdottamaan, kuinka he voisivat olla tuossa tilanteessa Vapahtajan kaltaisia. Esittele tässä artikkelissa oleva pääsiäistoiminta ja kehoita jokaista lastasi ottamaan vastaan seitsemän päivän haaste oppia lisää Jeesuksesta Kristuksesta ja noudattaa Hänen esimerkkiään.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Armo, 52

Ilmoitus, 38, 69, 80

Jeesus Kristus, 4, 7, 32, 52, 70, 74

Koettelemukset, 14, 42

Kuuliaisuus, 16, 24, 28, 38, 45

Kärsivällisyys, 7

Kääntymys, 50

Lepopäivä, 78

Lohtu, 4, 14

Lähetystyö, 50, 52, 56, 58, 60, 62

Mormonin kirja, 16, 77

Naiset, 32

Palautus, 80

Palveleminen, 44, 72

Parannus, 28, 50

Perhe, 10, 14, 46

Profeetat, 45, 80

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 43, 77, 74

Pääsiäinen, 32, 70

Rakkaus, 44

Rukous, 16, 42

Salaisuudet, 66, 68

Sovitus, 4, 52, 70

Syntyperä, 13

Tahdonvapaus, 24, 60

Todistus, 38, 50, 74, 77

Usko, 14, 32, 38

Vanhemmuus, 10, 46

Vapaus, 16

Yleiskonferenssi, 45, 69

Ystävyys, 66, 72

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Hänen hellien käsivarsiansa SUOJISSA

Monien muiden tavoin minuakin ovat usein innoittaneet kuvataiteen ja musiikin kauniit teokset. Yksi sellainen tilanne oli, kun seisoin tanskalaisen taiteilijan Frans Schwartzin mestarillisen maalauksen nimeltä *Piina puutarhassa* edessä.¹

Tämä riipaisevan kaunis maalaus kuvaa Vapahtajaa polvistuneena Getsemanen puutarhassa. Hänen rukoillessaan enkeli seisoo Hänen vierellään kietoen Hänet hellien käsivarsiansa suojiin ja tarjoten lohtua, taivaallista apua ja tukea.

Mitä kauemmin tarkastelen tätä maalausta, sitä enemmän sydämeni ja mieleni pakahtuvat sanoin kuvaamattomista hellyyden ja kiittollisuuden tunteista. Tunnen pieneltä osin, millaista on varmaankin ollut olla läsnä, kun Vapahtaja aloitti suuren kruunaavan työnsä kuolevaisuudessa ottamalla päälleen maailman synnit. Ihmettelen sitä ääretöntä rakkautta ja myötätuntoa, jota Isä tuntee lapsiaan kohtaan. Minut valtaa syvä kiittollisuus siitä, mitä synnitön Poika teki koko ihmiskunnan hyväksi ja minun hyväkseni.

Jumalan Pojan uhri

Joka vuosi tähän aikaan me kunnioitamme ja pohdimme sitä uhria, jonka Jeesus Kristus antoi koko ihmiskunnan hyväksi.

Se, mitä Vapahtaja teki meidän hyväksemme Getsemanesta Golgatalle, ylittää käsityskyyni. Hän otti kantaakseen syntiemme kuorman ja maksoi iankaikkiset ja sitovat lunnaat sekä Aadamin rikkomuksesta että myös niiden monien miljardien sielujen synneistä ja rikkomuksista, jotka ovat ikinä eläneet. Tämä iankaikkinen, pyhä uhri sai aikaan sen, että tosiaankin Jumala, suurin kaikista, vapisi tuskasta ja vuoti verta joka huokosesta ja kärsi sekä ruumiissa että hengessä (ks. OL 19:18).

Hän kärsi minun vuokseni.

Hän kärsi sinun vuoksesi.

Sieluni tulvii kiittollisuudesta, kun pohdin tämän uhrin kallisarvoista merkitystä. Minut tekee nöyräksi tieto siitä, että kaikki, jotka ottavat vastaan tämän lahjan ja taivuttavat sydämensä Hänen puoleensa, voivat saada syntinsä anteeksi ja puhdistua niistä, olipa heidän tahransa kuinka musta tai heidän kuormansa kuinka painava hyvänsä.

Meidät voidaan tehdä jälleen kerran tahrattomiksi ja puhtaisiksi. Rakkaan Vapahtajamme iankaikkinen uhri voi lunastaa meidät.

Kuka meitä lohduttaa?

Vaikka kenenkään meistä ei tarvitse koskaan kokea niin syvää kärsimystä kuin Vapahtajamme koki, meillä

Hän on meille enemmän kuin enkeli.

Hän tuo meille siunattua lohtua, parantumista, toivoa ja anteeksiantoa, sillä Hän on meidän Lunastajamme, meidän Pelastajamme, meidän armelias Vapahtajamme ja siunattu Jumalamme. ■

VIITE

1. Pappi, joka puhui Frans Schwartzin hautajaisissa, sanoi: ”Hänen taiteensa on ollut lahja Jumalalta ja on vaikuttanut varteenotettavammalta kuin moni saarna” (Emmilie Buchanan-Whitlock, ”History of Artists’ Lives Gives Greater Context for Exhibit”, *Deseret News*, 29. syyskuuta 2013; deseretnews.com).

jokaisella on omat synkät ja katkerat hetkemme – tilanteita, jolloin surumme ja murheemme voi tuntua suuremmalta kuin pystymme kestä-
mään. Tulee hetkiä, jolloin syntiemme paino ja katumus ahdistavat meitä armottomasti.

Jos me kuitenkin noina hetkinä kohotamme sydämemme Herran puoleen, niin Hän tietää ja ymmärtää meitä varmasti. Hän, joka kärsi niin epäitsekästä meidän vuoksemme puutarhassa ja ristillä, ei jätä meitä

nyt lohduttomiksi. Hän vahvistaa, rohkaisee ja siunaa meitä. Hän ympäröi meidät hellien käsivarsiensä suojiin.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Ennen kuin opetat, tavoittele Hengen johdatusta, jonka avulla voit ymmärtää opetettäviesi erityistarpeita. Kun käyt läpi poimintoja presidentti Uchtdorfin sanomasta, todista Vapahtajasta ja Hänen lunastusuhristaan. Voit kysyä niiltä, joita opetat, mitä Hänen sovituksensa heille merkitsee ja kuinka he ovat tunteneet Herran lohdutuksen ”synkkinä ja katkerina hetkinään”.

Voitto Jeesuksen Kristuksen ansiosta Julkaistaan nimettömänä

Ongelmanani oli ylensyönti. Toistuvat ahmimispuuskat johtivat siihen, että tunsin raastavan suurta syyllisyyttä, turhautumista ja pettymystä. Tunsin itseni hyvin heikoksi yrittäessäni voittaa ongelmani.

Pitkään aikaan en välittänyt siitä, että Vapahtajan sovitus paitsi pelastaa meidät myös lunastaa meidät ja tekee meistä

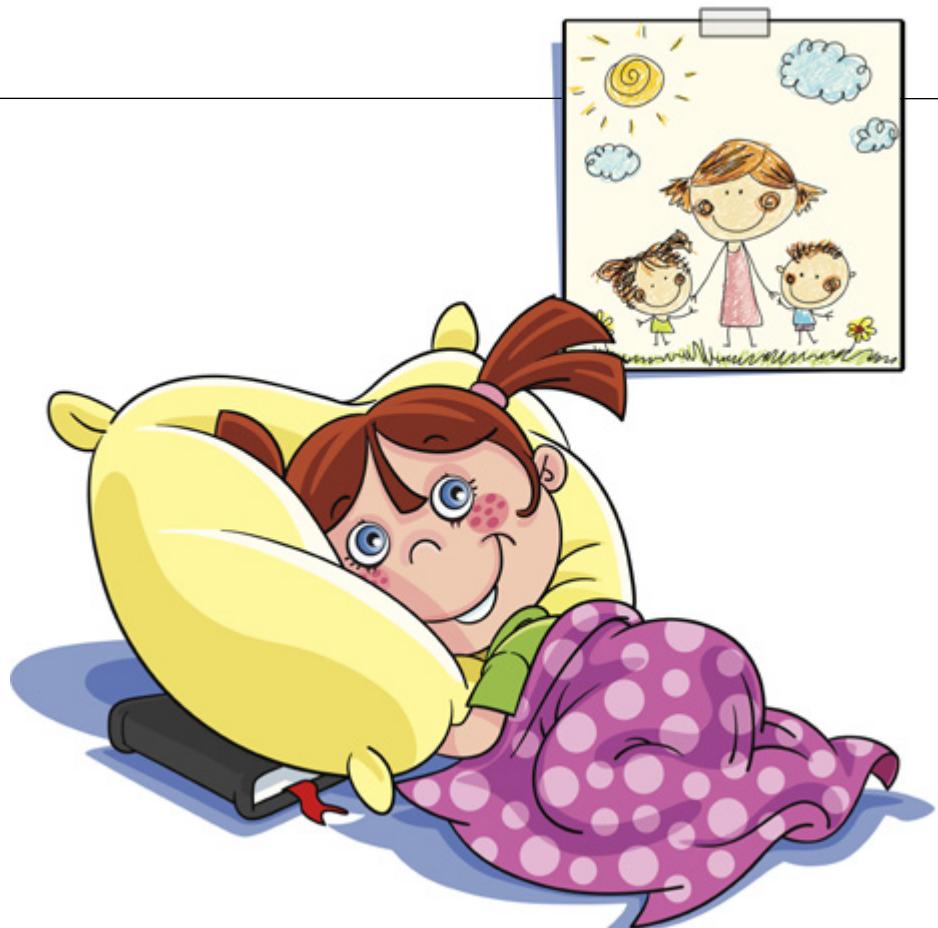
täydellisiä ja että se pätee myös ilmiselvän epätäydelliseen tottumukseeni ylensyödä.

Päätin antaa itseni Vapahtajalleni. Rukoilin. Myönsin vilpittömästi heikkouteni ja sen, että tarvitsin armoa, ja sitten pyysin taivaallista Isää siunaamaan minua jumalallisella avulla sinä päivänä. Samana iltana sain rakastavalta Isältä varmuuden siitä, että Hänellä on rajaton halu auttaa poikaansa ja kiistan voima täyttää tahtonsa.

Sen illan jälkeen ruoalla ei ole ollut minuun enää samaa vastustamatonta vaikutusta. Tiedän, että näin on käynyt Jeesuksen Kristuksen ansiosta. Aivan kuten Paavali, minä opin, että "kestän kaiken [Kristuksen avulla], joka antaa minulle voimaa" (Fil. 4:13). Ja yritän aina muistaa Paavalin erään toisenkin opetuksen: "Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta" (1. Kor. 15:57).

Vapahtaja lohduttaa sinua

Pyydä jotakuta perheestäsi tai ystävästäsi kertomaan hetkestä, jolloin hän on tuntenut Vapahtajan lohduttavan häntä. Yritä miettiä tilannetta, jolloin Vapahtaja on lohduttanut sinua. Voisit piirtää kuvan tästä kokemuksesta ja ripustaa sen vuoteesi viereen muistutamaan sinua siitä, että Jeesus Kristus on aina valmis lohduttamaan sinua.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävien ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen ominaisuuksia: pitkämielinen ja kärsivällinen

Tämä on osa kotikäyntiopetussanomien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan ominaisuuksia.

Kärsivällisyyttä pidetään usein pidättyväisenä, passiivisena luonteenpiirteenä, mutta kuten presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Kärsivällisyys ei ole passiivista alistumista eikä se ole sitä, että pelkojemme vuoksi emme toimi. Kärsivällisyys tarkoittaa aktiivista odottamista ja kestämistä. Se tarkoittaa jossakin asiassa pitäytymistä – silloinkin, kun sydämemme toiveet lykkääntyvät. Kärsivällisyys ei ole pelkästään kestämistä, se on kestämistä hyvin!”

Kuolevaisuutta edeltävässä elämäsämme taivaallinen Isämme valmisti meille – henkilapsilleen – suunnitelman, ja me huusimme ääneen iloamme mahdollisuudesta tulla maan päälle (ks. Job 38:7). Kun päätämme sovittaa tahtomme Hänen tahtoonsa

Mieti tätä

Kuinka kertomuksessa, joka on Luukkaan evankeliumin luvussa 8, tämän naisen vuosia osoittama kärsivällisyys ja sitten usko Jeesukseen Kristukseen palkittiin?

maanpäällisen elämämme aikana, Hän tekee meidät ”välineeksi [käsissään] monien sielujen pelastukseksi” (Alma 17:11).

Presidentti Uchtdorf jatkoi: ”Kärsivällisyys tarkoittaa sitä, että hyväksy sen, mitä ei voi muuttaa, ja kohtaa sen rohkeasti, arvokkaasti ja uskoen. Se merkitsee sitä, että on ’halukas alistumaan kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi panna [meidän kannettavaksemme], niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon’ [Moosia 3:19]. Viime kädessä kärsivällisyys tarkoittaa sitä, että on ’vahva ja luja ja järkkymätön Herran käskyjen pitämisessä’ [1. Nefi 2:10] jokaisen päivän jokaisena hetkenä, silloinkin kun se on vaikeaa.”¹

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 40:2; Gal. 5:22–23; 2. Piet. 1:6; Alma 17:11

VIITE

1. Dieter F. Uchtdorf, ”Jatkakaa kärsivällisesti”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 57, 59.

Usko, perhe, auttaminen

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Pyhissä kirjoituksissa meille kerrotaan, että eläessämme maan päällä meidän tulee olla kärsivällisiä ahdingoissa, sillä me saamme niitä monia. Sitten Jumala antaa meille tämän lohdullisen lupauksen: ”Kestä ne, sillä katso, minä olen sinun kanssasi aina päiviesi loppuun asti.” (OL 24:8.)

Seuraava Raamatun kertomus on esimerkki kärsivällisyydestä ja uskosta:

Eräs ”nainen, jota kaksitoista vuotta oli vaivannut verenvuoto, – – kosketti [Jeesuksen viitan] tup-sua, ja verenvuoto lakkasi heti. – – Mutta Jeesus sanoi: ’Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa.’

Kun nainen huomasi, ettei hän voinut pysyä salassa, hän tuli vavisten esiin ja heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen. Kaiken kansan kuullen hän kertoi, miksi oli koskenut Jeesukseen ja miten hän heti oli tullut terveeksi.

Jeesus sanoi hänelle: ’Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa.’” (Luuk. 8:43–48.)

Tämän naisen lailla me voimme saada siunauksia ja lohtua ja jopa parantua, kun käännyimme Jeesuksen Kristuksen puoleen. Hänen sovituksensa voi parantaa meidät.

LOKAKUUN 2014 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2014 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) apuna tutkiessasi ja toteuttaessasi käytännössä elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden äskettäisiä opetuksia.

OPILLISIA KOHOKOHTIA

Köyhistä ja tarvitsevista huolehtiminen

”Kerran eräs toimittaja kyseenalaisti Kalkutassa vaikuttaneen äiti Teresan omaksuman toivottoman tehtävän pelastaa sen kaupungin puutteenalaiset. Toimittaja sanoi, että tilastollisesti katsottuna äiti Teresa ei ollut saanut aikaan yhtään mitään. Tuo merkittävä pieni nainen huomautti kipakasti, että hänen työssään oli kyse rakkautesta, ei tilastoista. – – Hän sanoi voivansa pitää käskyn rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään palvelemalla niitä, jotka olivat hänen tavoitettavissaan, niillä resursseilla, joita hänellä oli. – – Toimittaja päätyi vakavana siihen tulokseen, että kristillisyyttä

ei selvästikään ole tilastollinen hanke. – –

Kuinka siis voisimme tehdä sen minkä voimme? – –

”Minä osoitan ihailuani presidentti Thomas Spencer Monsonille. – – Se mielikuva, jota säilytän hänestä rakkaassa muistossa kuolemaani asti, on, kun hän lensi kotiin siihen aikaan taloudellisesti pahoin kärsineestä Itä-Saksasta jalassaan tohvelit, koska hän oli lahjoittanut pois sekä toisen pukunsa ja ylimääräiset paitansa että myös ainoat kenkensä.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 40–42.

PROFEETALLINEN LUPAUS

Taivaallisia siunauksia

”Ehkäpä tällaisina aikoina saatamme huomata kysyvämme:

’Pitääkö meidän todella noudattaa *kaikkia* Jumalan käskyjä?’

Vastaukseni tähän kysymykseen on yksinkertainen:

Minun mielestäni Jumala tietää selaista, mitä me emme – asioita, joita me emme kykene käsittämään! Taivaallinen Isämme on iankaikkinen olento, jonka kokemus, viisaus ja äly ovat äärettömän paljon suurempia kuin meidän. [Ks. Jes. 55:9.] – –

Osa haastettamme on mielestäni se, että me kuvittelemme, että Jumalalla on kaikki siunauksensa suljettuina valtavaan pilveen ylhäällä taivaassa ja Hän kieltäytyy antamasta niitä meille, ellemmme me noudata joitakin ankaria, holhoavia vaatimuksia, jotka Hän on asettanut. Mutta käskyt eivät ole lainkaan sellaisia. Todellisuudessa meille satelee lakkaamatta siunauksia taivaalliselta Isältä. Omat pelkomme, epäilyksemme ja syntimme estävät sateenvarjon tavoin noita siunauksia saavuttamasta meitä.

Hänen käskynsä ovat rakastavia ohjeita ja jumalallista apua, jolla suljemme sateenvarjon, niin että voimme ottaa vastaan taivaallisten siunausten ryöpyn.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Eläkää iloiten evankeliumin mukaan”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 121.

Täytä tyhjät kohdat

1. "Kun _____
väärä valintoja, suuria tai pieniä,
jotka ovat ristiriidassa palautetun
evankeliumin kanssa, me mene-
tämme tarvitsemamme siunaukset
ja varjeluksen." (Quentin L. Cook,
"Valitkaa viisaasti", s. 48.)
2. "Maailman mittapuun mukaan
profeetan seuraaminen saattaa
olla epäsuositua, poliittisesti epä-
korrektia tai yhteiskunnallisesti

paheksuttua. Mutta profeetan
seuraaminen on aina
_____." (Carol F. McConkie,
"Eläkää profeettojen sanojen
mukaan", s. 78.)

3. "Herran tasovaatimusten madal-
taminen yhteiskunnan sopi-
mattoman käytöksen tasolle on
_____." (Lynn G. Robbins,
"Mihin suuntaan katsot?", s. 10.)

4. "Maailmassa, joka yhä enenevässä
määrin halveksii kiistattomia
totuuksia ja hylkää ne, on ole-
massa ehdoton _____. Eräänä
tulevana päivänä 'on kaikkien
polvistuttava -- ja jokaisen kielen
on tunnustettava --: "Jeesus
Kristus on Herra"' (Fil. 2:10–11)."
(David A. Bednar, "Tulkaa, niin
näette", s. 110.)

Apuneuvoja kotiasi varten

Arvioikaa "sitä, miten te itse käytätte
kutakin apuneuvoa, ja [tavoitelkaa]
sitten Herran johdatusta, kun ratkai-
sette, kuinka voisitte käyttää kutakin

niistä paremmin." – Vanhin Richard G.
Scott, "Asettakaa uskon osoittaminen
etusijalle", s. 93.

1. Rukous
2. Pyhien kirjoitusten tutkiminen
3. Perheilta
4. Tempelissä käyminen

Vastaukset: 1. järjellisen peruste-
lemme; 2. oikein; 3. luopumusta;
4. totuus

Voit lukea, katsella tai kuunnella
yleiskonferenssipuheita osoitteessa
conference.lds.org

Osoita kunnioitusta. Pyhissä kirjoituksissa on erinomaisia ohjeita siitä, kuinka voi luoda rakkauden ja kunnioituksen ilmapiirin. Pane merkille avainsanoja kohdassa OL 121:41–42: *taivutteleminen* (ei pakottaminen), *pitkämielisyys* (ei välitön, väkisin alistaminen tai kärsimättömyys), *lempeys* (ei äänekas, hyökkäävä, kiivas sananvaihto), *sävyisyys* (ei ylpeä tai hallitseva suhtautumistapa), *ystävällisyys* (ei julma manipulointi) ja *vilpitön*

rakkaus (aito, rehellinen rakkauden ilmaiseminen). Kun keskustelumme syvenee, ”me alamme kohdella muita yhä kärsivällisemmin ja ystävällisemmin, hellästi hyväksyen ja haluten olla myönteisinä vaikuttajina heidän elämässään”⁴.

Vältä arvostelua. Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat vanhemmat yrittävät elää Vapahtajan antaman mallin mukaan. Hänen vuorovaikutuksensa oli täynnä rakkautta, myötätuntoa ja aitoa huolenpitoa. Silloinkin

kun ihmiset olivat tehneet vakavia syntejä, Hän kutsui heitä parannukseen mutta ei tuominnut heitä (ks. Joh. 8:3–11). Vältä arvostelemasta lapsiasi, sillä se voi johtaa siihen, että lapsesi saavat huonon omanarvontunnon ja heiltä puuttuu itsetuottamusta. Sen sijaan etsi ja tähdennä hyvää jokaisessa lapsessasi.

Hallitse suuttumuksesi. ”Sävyisyys on sankaruutta arvokkaampi” (Sananl. 16:32), ja ”kiistelyn henki – on Perkeleestä, joka on kiistelyn

isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet kiistelemään vihaisina keskenään” (3. Nefi 11:29). Suuttuminen karkottaa Hengen ja voi tuhota hauraat vanhemman ja lapsen väliset suhteet. Eräässä yleiskonferenssissa presidentti Hinckley sanoi: ”Pyydän teitä hallitsemaan mielenne, pukemaan kasvoillenne hymyn, joka pyyhkii pois vihan; puhumaan rakkauden ja rauhan, arvostuksen ja kunnioituksen sanoin. Jos teette niin, teidän ei tarvitse katua elämässänne. Avioliittonne ja perhesuhteenne säilyvät. Olette paljon onnellisempia.”⁵

Vahvista suhdetta. Kaikki nämä ehdotukset voivat olla hyödyllisiä, mutta ellet muista niitä, kun olet käymässä vaikeaa keskustelua lapsesi kanssa, kysy vain itseltäsi: ”Kuinka voin käyttää tämän tilanteen lapseni kanssa mahdollisuutena vahvistaa suhdettamme?” Kuuntele sitten ja noudata saamaasi innoitusta.

Jatka yrittämistä. Vanhempana oleminen voi olla hyvin vaikeaa, mutta sinä voit onnistua, jos jatkat yrittämistä. Presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) tarjosi nämä rohkaisevat sanat: ”Onnistunut isä tai äiti on se, joka on rakastanut, joka on uhrannut, joka on huolehtinut, opettanut ja täyttänyt lapsen tarpeet. Jos lapsesi kaiken tämän tehtyäsi on silti tottelematon tai vallaton tai maailmallinen, voi hyvinkin olla, että sinä olet silti onnistunut isänä tai äitinä.”⁶ ■

Kirjoittaja asuu Etelä-Afrikassa.

VIITTEET

1. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Pelastakaa lapset”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 57.
2. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
3. Ks. Russell M. Nelson, ”Kuunnella oppiakseen”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 22.
4. Marvin J. Ashton, ”Kieli voi olla terävä miekka”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 20.
5. Gordon B. Hinckley, ”Sävyisyys”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 66.
6. Ks. Howard W. Hunter, ”Vanhempien huoli lapsista”, *Valkeus*, huhtikuu 1984, s. 119.

PUHUMINEN TEINI-IKÄISTEN KANSSA

Haasteista puhuminen on jo sinällään vaikeaa, mutta se voi olla vieläkin vaikeampaa teini-ikäisten kanssa, jotka pyrkivät muodostamaan omaa identiteettiään – vanhemmistaan riippumattomina. Murrosikäisillä on valtavia opiskeluun, tunne-elämään ja sosiaaliin suhteisiin liittyviä paineita. Heidän ystävänsä ja ikätoverinsa asettavat toisinaan kyseenalaisiksi heidän uskonkäsityksensä ja arvojärjestelmänsä. Tässä vaiheessa heidän kehitystään heidän suhteensa vanhempiinsa voi tulla hauraaksi, ja on aivan tavallista, että teini-ikäiset alkavat tuntea itsensä hämmentyneiksi, yksinäisiksi, levottomiksi, epävarmoiksi, avuttomiksi, eristyneiksi ja jopa masentuneiksi.

Vanhemmat, jotka ymmärtävät näitä kehitykseen kuuluvia haasteita ja ottavat ne huomioon, voivat paremmin ymmärtää teini-ikäisiä siinä vaiheessa, kun nämä tarvitsevat vanhempiaan eniten.

ISOISÄ JA ISÄ

Aaron L. West

kirkon julkaisupalvelut

Kuvittele 3 000 lähetyssaarnaajaa kokoontuneina suureen saliin. Heistä 2 999 juttelee innoissaan ja katsoo kohti samaa kohtaa salissa. Jotkut ovat varpaisillaan. Jotkut hyppivät nähdäkseen vilauksen niiden yli, jotka ovat varpaillaan. Jotkut seisovat tuoleilla. Yksi lähetyssaarnaaja istuu tuolilla kyynärpäät polvilla, kädet yhteen liitettyinä ja pää painuksissa.

Ehkä kaikki ei mennyt aivan näin, mutta noin minä sen muistan. Siltä se tuntui. Minä olin tuo yksi lähetyssaarnaaja.

Kun kuvittelet näkymän, voisit luulla, että olin yksinäinen tai surullinen. Itse asiassa koin yhden onnellisimmista hetkistä elämässäni – hetken, jonka olen saanut ilokseni elää sen jälkeen monta kertaa uudelleen.

Olin lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa Provoossa Utahissa valmistautumassa palvelemaan kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Quiton lähetysskentällä Ecuadorissa. Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), joka oli tuolloin ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä

presidenttikunnassa, oli juuri puhunut koulutuskeskuksessa kaikille lähetyssaarnaajille.

Se hulina alkoi kokouksen jälkeen. Huomasin, etteivät lähetyssaarnaajat olleet tungeksimassa oville, joten kysyin erältä vanhimmalta, mistä oli kyse.

”Presidentti Hinckleyn lapsenlapsi on täällä koulutuskeskuksessa”, hän sanoi, ”ja presidentti Hinckley lähti juuri korokkeelta halaamaan häntä!”

Sen selitettään vanhin nousi tuolilleen nähdäkseen paremmin ja huudahti: ”Vau! Eikö olisi hienoa, jos presidentti Hinckley olisi oma isoisä?”

Rakastin ja kunnioitin presidentti Hinckleyä, ja hänen senpäiväinen sanomansa oli innoittanut minua. Mutta sillä hetkellä mieleeni tuli ajatus, joka sai minut mieluummin istumaan tuolillani kuin seisomaan sillä. Kaiken tuon iloisen innokkuuden keskellä istuin hiljaa miettien: ”Varmasti olisi hienoa, jos isoisänä olisi presidentti Hinckley. Mutta en vaihtaisi häneen omiani – isoisä Feltiä ja isoisä Westiä.” Kohotin pääni ja tunsin lämpimän kiitollisuuden valtaavan mieleni, kun muistelin perintöäni, sukuani.

Sitten mieleeni tuli toinen ajatus voimakkaampana kuin se ensimmäinen: ”Sitä paitsi minä olen Jumalan poika.” Tiesin, että hammaslääkärin ja tehtaan esimiehen lapsenlapsena olen aivan yhtä arvokas kuin profeetan lapsenlapsi. Miksi? Koska meillä kummallakin on sama taivaallinen Isä.

Viimein ne 2 999 muuta lähetyssaarnaajaa kävelivät sen suuren salin oville. Liityin heidän joukkoonsa valmiimpana palvelemaan Herraa kuin olin ollut muutamaa minuuttia aiemmin. ■

JOKAINEN KOETTELEMUS VOI VAHVISTAA USKOA

Giorgia Murgia

Kun olin seitsenvuotias, sain kuulla, että isäni oli kuollut onnettomuudessa, ja rukoilin ihmettä.

Kun olin lapsi, yksi mieluisimpia hetkiä päivästä oli odottaa isää kotiin töistä. Tapanani oli katsoa ulos ikkunasta, jotta näkisin, kun hän tuli, ja laskin jokaisen hänen askelensa kotia kohti odottaen innolla iloa, jonka hän toi tullessaan. En koskaan ajatellut, että minun pitäisi tulla toimeen ilman tuota tunnetta.

Yhtenä päivänä, kun olin seitsenvuotias, isäni sijasta tuli vakavaimmisen mies, joka ovella seisten kertoi meille, että isä oli saanut surmansa onnettomuudessa.

Sinä päivänä olin hiljaa. Katsoin nelivuotiasta veljeäni ja äitiä – niin nuorena ja niin yksinäisenä – mutta en itkenyt. En uskonut, että se voisi olla totta, joten menin ikkunaan ja

tuijotin katua. Aloin tuntea sietämättömän voiman painavan harteitani, taakan, jonka vuoksi en pystynyt hengittämään normaalisti, paineen, joka museri minua.

Pian isän kuoleman jälkeen menin yksin huoneeseeni auringonlaskun hämärässä ja – kuten minulle oli opetettu – rukoilin taivaallista Isääni. Pyysin Häneltä, että Hän antaisi minun nähdä vielä rakkaan isäni, että voisin vain halata häntä. Sydämessäni olin varma, että taivaallinen Isä voisi antaa minulle tämän ihmeen.

En saanut sinä päivänä nähdä isääni enkä halata häntä, mutta sain paljon enemmän. Oli kuin olisin tuntenut Vapahtajan kädet harteillani. Hänen läsnäolonsa oli melkein käsin kosketeltava, kun Hän nosti pois taakan, joka oli painanut sydäntäni.

Nyt, yli 20 vuotta myöhemmin, tunnen edelleenkin tuon huojennuksen. Olen toisinaan tuntenut murhetta isäni menettämisestä mutta en ole koskaan kokenut olevani täysin yksin. Voin katsoa taaksepäin ja nähdä, kuinka monta kertaa Henki on tullut lohduttamaan minua, auttamaan

VAPAHTAJA VOI PARANTAA JA VAHVISTAA

”Äärettömän ja iankaikkisen uhrinsa ansiosta (ks. Alma 34:14) [Vapahtajalla] on täydellistä myötätuntoa ja Hän voi ojentaa meille armon käsivartensa. Hän voi tulla tueksemme, koskettaa, auttaa, parantaa ja vahvistaa meitä niin, että me olemme enemmän kuin koskaan voisimme olla, ja Hän auttaa meitä tekemään sellaista,

mihin emme ikinä pystyisi luottamalla vain omaan voimaamme. – –

Ainutlaatuiset kuormat meidän kunkin elämässä auttavat meitä turvautumaan pyhän Messiaan ansioihin, laupeuteen ja armoon (ks. 2. Nefi 2:8). Todistan ja lupaan, että Vapahtaja auttaa meitä kantamaan kuormamme helposti (ks. Moosia 24:15).”

Vanhin David A. Bednar kahdenoista apostolin koorumista, ”He kantoivat kuormansa helposti”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 90.

Nyt, yli 20 vuotta myöhemmin, tunnen edelleenkin huojennuksen, jota Vapahtaja antoi. Monta kertaa Henki on tullut lohduttamaan minua, auttamaan minua ja näyttämään minulle tietä.

minua ja näyttämään minulle, kuinka voin kulkea Vapahtajan kallisarvoisissa jalanjäljissä. Voin tuntea Hänen läsnäolonsa elämässäni tuon ensimmäisen koettelemuksen ansiosta, mikä auttaa minua näkemään jokapäiväiset koettelemukset iankaikkisesta näkökulmasta. Tiedän, että elämässämme olevan evankeliumin ansiosta voimme tuntea Vapahtajan käden näkymättömän, hyväilevän kosketuksen.

Olen solminut iankaikkisen avioliiton, ja nyt miehelläni ja minulla on kolme pientä tyttöä, jotka tuovat taivaan tunnun kotiimme. Kun katselen heitä, niin riemuitsen siitä rauhasta ja tiedosta, että jokainen murhe, koettelemus ja haaste heidän elämässään voi tuoda muassaan suurempaa

uskoa, uusia todistuksia ja ihania ihmeitä. Riemuitsen siitä syvällisestä varmuudesta, että kun he tarvitsevat jotakin, mitä mieheni ja minä emme

pysty antamaan, heitä suojellaan, lohdutetaan ja varjellaan, aivan kuten minua. ■

Kirjoittaja asuu Sardiassa Italiassa.

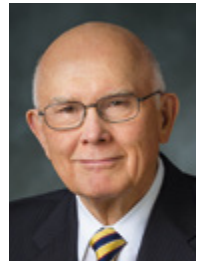
KOETTELEMUKSISTA OPPIMINEN

Vaikka on tärkeää rukoilla voimaa ja apua koettelemuksissa, on myös tärkeää rukoilla, että oppisimme koettelemuksista. Voit rukoilla silmiä, jotka näkisivät, ja korvia, jotka kuulisivat (ks. 5. Moos. 29:4), niin että huomaat Herran lempeät armoteot ja laupeuden elämässäsi (ks. Et. 6:12).

Voisit kirjoittaa päiväkirjaasi, mitä asioita olet oppinut ja mitä todisteita olet saanut taivaallisen Isän rakkaudesta, jota olet kokenut jonakin vaikeana aikana elämässäsi.

OLEMME JUMALAN todistajina

**Vanhin
Dallin H. Oaks**
kahentoista
apostolin
koorumista

Koska me myöhempien aikojen pyhät olemme ”maan suola”, meidän täytyy säilyttää makumme elämällä uskontomme mukaan ja tuomalla esille, että me olemme Jumalan todistajia.

Me elämme maailmassa, jossa monet kieltävät Jumalan olemassaolon tai Hänen käskyjensä tärkeyden. Toivon, että se, mitä sanon, auttaa teitä olemaan tehokkaampia velvollisuudessanne todistaa Jumalasta ja toimia totuuden ja vanhurskauden puolesta.

I

Aloitin kolmella ensimmäisellä uskonkappaleellamme:

”Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen.

Me uskomme, että ihmiset saavat rangaistuksen omista synneistään eivätkä Aadamin rikkomuksesta.

Me uskomme, että koko ihmissuku voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia.” (UK 1–3.)

Eräs suuri Mormonin kirjan profeetta opetti näitä samoja totuuksia:

”Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että hänellä on kaikki viisaus ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että ihminen ei käsitä kaikkea, minkä Herra voi käsittää.

Ja vielä, uskokaa, että teidän täytyy tehdä parannus synneistänne ja hylätä ne ja nöyryä Jumalan edessä, ja pyytäkää vilpittömin sydämin, että hän antaa teille anteeksi.” (Moosia 4:9–10.)

Sen sijaan monet nykyään kieltävät Jumalan olemassaolon tai epäilevät sitä ja väittävät, että kaikki käyttäytymissäännöt ovat ihmisten keksimiä ja että ne voidaan vapaasti hyväksyä tai hylätä.

Miksi puhun sellaisista perustotuuksista kuten Jumalan olemassaolo ja ehdottoman oikean ja väärän todellisuus, jotka hallitsevat käyttäytymistämme? Joskus tähdellisimmät asiat, mitä voimme opettaa, ovat asioita, joita meillä on tapana pitää itsestään selvinä. Me voimme laiminlyödä yksinkertaisia perustotuuksia, koska oletamme, että kaikki ymmärtävät ne, mutta näin ei ole. Meidän täytyy tähdentää niitä perustotuuksia, joihin uskonkäsityksemme perustuvat. Viime kädessä niihin sisältyvät Jumalan olemassaolo sekä Hänen opetustensa ja käskyjensä määrittelemien totuuksien ja oikean ja väärän iankaikkinen todellisuus.

II

Jumalan kieltäminen ja Hänen roolinsa väheksyminen ihmisistä koskevista asioista, mikä ajattelutapa sai alkunsa renessanssikaudella, on levinnyt nykyään kaikkialle. Ihmisjärjen ihannoinnilla on ollut sekä hyviä että huonoja seurauksia. Tieteellinen työ on tuonut lukemattomia parannuksia elämäämme, mutta kun jumalallinen auktoriteetti oikean ja väärän perimmäisenä lähtökohtana on hylätty ja Jumala on korvattu tieteellä, tämä on saanut monet uskonnolliset ihmiset esittämään tämän kysymyksen: ”Miksi liberaalin perinteen älykkäiden filosofien tahto [tai vieläpä Yhdysvaltain korkeimman oikeuden minkä tahansa toimielimen tahto] [on] – – moraalisisissa päätöksissä merkityksellisempi kuin Jumalan tahto?”¹

Ne, jotka ihmisjärjen avulla ovat syrjäyttäneet elämästään jumalallisen vaikutuksen, ovat heikentäneet itseään ja halventaneet siinä samalla sivilisaatiota.

Olen kiitollinen siitä tiedosta, että on olemassa kaksi tiedonhankinnan menetelmää – tieteellinen menetelmä ja hengellinen menetelmä, joka alkaa uskosta Jumalaan ja luottaa pyhiin kirjoituksiin, innoitettuun opetukseen ja henkilökohtaiseen ilmoitukseen. Nämä kaksi eri menetelmää eivät loppujen lopuksi johda ristiriitaisiin tietoihin, koska Jumala, kaikkivoipa iankaikkinen Isämme, tuntee kaiken totuuden ja kehottaa meitä oppimaan kummallakin tavalla.

Profetioissa viimeisistä ajoista ennustetaan suurta vastustusta innoitettua totuutta ja toimintaa kohtaan. Jotkin näistä profetioista koskevat antikristuksia, ja toisissa puhutaan suuresta ja iljettävästä kirkosta.

Antikristus

Apostoli Johannes käyttää nimitystä antikristus kuvaamaan ihmistä, joka kieltää sekä Isän että Pojan (ks. 1. Joh.

2:22). Nykyään niitä, jotka kieltävät Jumalan olemassaolon, nimitetään ateisteiksi. Jotkut heistä pilkkaavat niiden uskoa, jotka uskovat sellaiseen, mitä ei voi osoittaa todeksi, samalla kun he määrätietoisesti kieltävät Jumalan olemassaolon, jota hekään eivät voi osoittaa vääräksi.

Meitä on valmistanut tällaiseen Jumalan kieltämiseen Mormonin kirjan kertomus miehestä nimeltä Korihor. Sanoin, jotka muistuttavat useimpia aikamme ateistisia kirjoituksia, Korihor, jota kutsutaan kahdesti antikristukseksi (ks. Alma 30:6, 12), opetti:

”Te ette voi tietää asioista, joita ette näe; sen tähden te ette voi tietää, että joku Kristus on tuleva.

Te katsotte tulevaisuuteen ja sanotte näkeväanne syntienne anteeksiannon. Mutta katso, se on hullun mielen vaikutusta, ja tämä teidän mielenne häiriintyminen johtuu teidän isienne perimätiedoista, jotka eksyttävät teidät uskomaan sellaisiin asioihin, jotka eivät ole totta.” (Alma 30:15–16.)

Korihor julisti myös, ”ettei ihmisten syntejä voinut sovittaa”. Hänen kuvauksensa siitä, mitä seuraa, kun hylkää ajatuksen synnistä ja Vapahtajasta, on hätkähdyttävän samankaltainen kuin monien uskomus meidän aikanamme: ”Jokaisen ihmisen kävi tässä elämässä sen mukaisesti, kuinka kukin luotu menetteli – sen tähden jokainen menestyi kykyjensä mukaisesti – ja – – jokainen voitti voimiensa mukaisesti *eikä mikään, mitä ihminen teki, ollut rikos*” (Alma 30:17, kursivointi lisätty).

Moraalinen relativismi

Nykyään me kutsumme Korihorin filosofiaa moraaliseksi relativismiksi. Kaksi tarkkailijaa kuvailee tätä filosofiaa seuraavasti: ”Mitä tulee moraalialueeseen, ei ole olemassa yleismaailmallisesti puolueettomia oikeita tai vääriä vastauksia, ei sopimattomia tai tarkoituksenmukaisia päätöksiä eikä perusteltuja tai järkeenkäypiä keinoja, joilla voisi tehdä moraalisia ratkaisuja, jotka soveltuvat jokaiseen ajankohtaan, jokaiseen paikkaan ja jokaiseen ihmiseen.”²

Tämä on uskomus, jota monet käyttävät populaarimediassa ja vastauksena vertaispaineeseen. ”Vapaudu vanhoista säännöistä. Tee sitä, mikä sinusta tuntuu hyvältä. Vastuullisuus ulottuu pelkästään siihen, mitä ihmisten laatimat lait tai julkinen paheksunta määräävät niille, jotka jäävät kiinni.” Tällaisten ajatusten takana on oletus, ettei ole olemassa Jumalaa tai että jos Jumala on olemassa, Hän ei ole antanut mitään käskyjä, jotka koskevat meitä tänä päivänä.

”Humanismi tekee ihmisestä jumalan, korkeimman olennon, ja koulutetusta ihmismielestä tulee kaiken sen tuomari, mikä on totta, hyvää ja kaunista.”

Sekulaari humanismi

Ideologia, että hylkää Jumalan, jonka olemassaoloa ei voi todistaa, ja kieltää oikean ja väärän, vaikuttaa eniten korkeamman koulutuksen maailmassa. Sekulaari humanismi – humanismin haara, joka on saanut nimityksensä luultavasti siitä, että se liittyy vahvasti sekularismiin – ilmenee monien korkeakoulujen ja yliopistojen henkilökunnan opetuksissa joko tietoisesti tai tahattomasti.

Uskonnolliset ihmiset paheksuvat eri humanistisissa filosofioissa sitä, että niissä hylätään Jumalan olemassaolo ja kielletään Hänen käskyihinsä perustuvat moraaliset ehdottomat totuudet. Näin vuoden 1973 Humanistisessa manifestissa hylättiin ”perinteiset moraalisaännöt” ja ”perinteiset dogmaattiset tai autoritaariset uskonnot, jotka asettavat ilmoituksen, Jumalan, rituaalin tai uskontunnustuksen ihmisen tarpeiden ja kokemuksen yläpuolelle”. Siinä julistettiin

edelleen: ”Emme voi löytää mitään jumalallista tarkoitusta – ihmislajille. – Ihmiset ovat vastuussa siitä, mitä me olemme tai mitä meistä tulee. Mikään jumala ei pelasta meitä vaan meidän täytyy pelastaa itsemme.”³

Humanismin kannattajat, joita kutsutaan humanisteiksi, ovat tietenkin vaikuttaneet monin myönteisin tavoin. He ovat esimerkiksi tukeneet demokratiaa, ihmisoikeuksia, koulutusta ja aineellista edistymistä. Niin kauan kuin nämä edistysaskeleet eivät sulje piiristään uskovaisia, ongelmamme humanisten kanssa on se, että he torjuvat jumalallisen valtuuden ja jumalalliset arvot.

Chauncey Riddle, entinen filosofian professori BYU:ssa, onkin kirjoittanut: ”Humanismi tekee ihmisestä jumalan, korkeimman olennon, ja koulutetusta ihmismielestä tulee kaiken sen tuomari, mikä on totta, hyvää ja kaunista.” Hän muistuttaa meitä myös siitä, että humanismi ”nauttii hyvästä maineesta

Nefille kerrottiin ilmoituksessa, että oli olemassa vain "kaksi kirkkoa": "Jumalan Karitsan kirkko" ja "Perkeleen kirkko".

nykyajan maailmassa, koska useimmat kirjoittajat, julkaisijat, oppineet ja mediaihmiset ovat sen kannalla".⁴

Monet niistä, jotka kieltävät Jumalan olemassaolon tai epäilevät sitä, luultavasti kiistäisivät moraalisen relativismin filosofian. He haluavat nähdä, että heillä itsellään on joitakin ulkoisia normeja oikeasta ja väärästä, vaikka sellaisia ehdottomia normeja, jotka eivät perustu Jumalaan uskomiseen, onkin vaikea selittää. Sekulaarit humanistit, jotka virallisesti hylkäävät "perinteisen uskonnollisen moraalin" ja julistavat luottavansa "tieteellisesti todistettuihin kokeisiin"⁵, näyttävät täyttävän Mormonin kirjan profetian niistä, "jotka elävät maailmassa ilman Jumalaa" (Moosia 27:31).

Suuri ja iljettävä kirkko sekä muut "kirkot"

Mormonin kirjan profetioissa kuvaillaan "kaiken maan [suurta ja iljettävää kirkkoa], jonka perustaja on Perkele" (1. Nefi 14:17). Tällä "kirkolla" ennustetaan olevan "valta yli koko maan, kaikkien kansakuntien, sukujen, kielten ja kansojen keskuudessa" (1. Nefi 14:11). Tämän kirkon, joka on "kaikkia

muita kirkkoja iljettävämpi", sanotaan myös toimivan "maailman ylistyksen tähden" alistaessaan "Jumalan [pyhät] orjuuteen" (1. Nefi 13:5, 9).

Koska millään uskontokunnalla – kristillisellä tai ei-kristillisellä – ei ole koskaan ollut "valtaa" kaikkiin maan kansakuntiin eikä voimaa alistaa kaikkia Jumalan pyhiä "orjuuteen", tämän suuren ja iljettävän kirkon täytyy olla jotakin paljon läpitunkevampaa ja laajemmalle levinnyttä kuin mikään yksittäinen "kirkko", kuten me sen sanan nykyään ymmärrämme. Sen täytyy tarkoittaa kaikkia filosofioita ja organisaatioita, jotka vastustavat uskoa Jumalaan. Ja se "orjuus", johon tämä "kirkko" pyrkii alistamaan pyhät, ei ole niinkään paljon fyysistä kahlehtimista kuin väriin ajatusten orjuutta.

Nefille kerrottiin ilmoituksessa, että oli olemassa vain "kaksi kirkkoa": "Jumalan Karitsan kirkko" ja "Perkeleen kirkko" (1. Nefi 14:10; ks. myös 13:4–6). Tämä kuvaus viittaa vastakohtaisuuteen niiden välillä, jotka uskovat Jumalaan ja pyrkivät palvelemaan Häntä

parhaan ymmärryksensä mukaan, ja niiden välillä, jotka hylkäävät Jumalan olemassaolon (ks. 1. Nefi 14:10).

Muissakin Mormonin kirjan opetuksissa käytetään sanaa *kirkko* tarkoittamaan niitä, jotka uskovat Jumalaan, tai niitä, jotka eivät usko. Toisen Nefin kirjan viimeisissä luvuissa profetoidaan, että viimeisinä päivinä pakanat perustavat ”monia kirkkoja”, joissa he ”ylenkatsovat Jumalan voimaa ja ihmeitä ja saarnaavat itselleen omaa viisauttaan ja omaa tietämystään etua saadakseen” (2. Nefi 26:20). Profetioissa kerrotaan kirkoista, ”joita on perustettu, eikä Herralle” (2. Nefi 28:3), joissa opetetaan omalla tietämyksellä ja joissa kielletään Jumalan voima (ks. 2. Nefi 28:4–5). Niissä sanotaan kansalle: ”Kuunnella meitä ja kuulkaa meidän opetuksiamme, sillä katso, tänään ei ole Jumalaa” (2. Nefi 28:5).

Ollessaan palvelutyössä nefiläisten keskuudessa Vapahtaja varoitti kirkosta, jota ei ole ”rakennettu minun evankeliumilleni vaan [joka] on rakennettu ihmisten teoille tai Perkeleen teoille” (3. Nefi 27:11; ks. myös opetus ”suuresta ja avarasta rakennuksesta” kohdissa 1. Nefi 8:26–33; 11:35 ja 12:18). Nämä varoitukset eivät koske vain uskonnollisia organisaatioita. Meidän aikamme olosuhteissa niihin sisältyy lukuisia joukko sekulaareja filosofioita ja toimintamuotoja.

III

Monet ihmiset, jotka uskovat Jumalaan ja siihen, että Hänen käskyjensä ansiosta on olemassa oikea ja väärä, kokevat maailmallisten opetusten ja Jumalan kieltämisen aiheuttamaa halveksuntaa ja pilkkaa sen ilmetessä monissa organisaatioissa kuten oppilaitoksissa ja mediassa. Näitä ennustettuja haasteita on kohtaamassa yhä vähenevä joukko Jumalaa pelkääviä ihmisiä, jotka meidän laillamme uskovat Jumalaan ja siihen, että Jumalan käskyjen ansiosta on olemassa oikea ja väärä. Tämä on vain toistoa sille, mikä tilanne oli Vapahtajan aikaan.

Vaikka mekin olemme ”kaikin tavoin ahtaalla”, emme ole ”umpikujassa” (2. Kor. 4:8). Me tiedämme hengellisen kasvumme edellyttävän, että ”kaikessa on vastakohtaisuutta” (2. Nefi 2:11). Me tiedämme myös, että ”Herra näkee hyväksi kurittaa kansaansa; niin, hän koettelee sen kärsivällisyyttä ja uskoa” (Moosia 23:21). Mutta pyhissä kirjoituksissa opetetaan myös, että Hän pelastaa ne, jotka turvaavat Häneen (ks. 1. Sam. 17:37, 45–46; Ps. 34:23; Sananl. 3:5–6; Alma 36:27; 38:5).

Esitän nyt kolme asiaa, joita voimme tehdä vastataksemme nykyisiin olosuhteisiin, ja aloitan helpoimmasta. Ne kaikki vastaavat siihen Mormonin kirjan suureen opetukseen, että meidän tulee olla ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienemmekin], aina kuolemaan asti” (Moosia 18:9).

Kunnioittakaa Jumalan nimeä ja vaikutusta

Meitä opetetaan uskomaan Kristukseen ja olemaan kieltämättä Häntä (ks. 2. Nefi 25:29), katsomaan Kristukseen jokaisessa ajatuksessa ja olemaan epäilemättä ja pelkäämättä (ks. OL 6:36) sekä puhumaan Kristuksesta, riemuitsemaan Kristuksessa ja saarnaamaan Kristuksesta (ks. 2. Nefi 25:26). Kaksi tapaa, joilla voimme tehdä sen, on tehdä se yksityisissä rukouksissamme ja henkilökohtaisissa tervehdyksissämme.

Rukoillessamme yksin ja perheen kanssa meidän tulee pyytää Jumalaa auttamaan meitä, naapureitamme ja johtajiamme tunnustamaan Jumala Luojanamme sekä Hänen käskyjensä mukainen oikea ja väärä. Meidän tulee tehdä näin Hänen lastensa hyväksi kaikkialla.

Meidän tulee myös pitää puolemme sitä nykyistä suuntausta vastaan, joka pidättyy mainitsemasta uskontoa edes yksityisissä vuorovaikutustilanteissa. Viime vuosina uskonnollisten symbolien ja kunnioittavien sanojen sisällyttäminen joulutervehdyksiin ja myötätuntoa ilmaiseviin kortteihin on lähestulkoon kadonnut. Kun teemme tämänkaltaista viestintää koskevia valintoja, emme saa olla mukana poistamassa pyhiä muistuttajia henkilökohtaisista yhteydenotoistamme. Koska me olemme uskovaisia, meillä on velvollisuus säilyttää Jumalan ja Kristuksen nimi ja vaikutus keskusteluissamme, elämässämme ja kulttuurissamme.

Tuokaa julkisesti esiin Jumalan siunaukset

Antakaa tukenne sille, että Jumalan siunaukset tuodaan julkisesti esiin. Näin pyrimme puolustautumaan sitä seikkaa vastaan, että julkisessa keskustelussamme mainitaan yhä harvemmin uskonto ja viittaukset Jumalaan ja Hänen siunauksiinsa. Verratkaa esimerkiksi nykyisiä julkisia asiakirjoja ja hallituksen edustajien retoriikkaa Yhdysvalloissa samankaltaisiin asiakirjoihin ja johtajien sanoihin Amerikan kahden ensimmäisen vuosisadan aikana. Kun sen teette, huomaatte tahallisen pyrkimyksen poistaa viittaukset Jumalaan ja uskonnon vaikutukseen Amerikan perustamisessa ja säilyttämisessä.

Mitä me voimme tehdä tälle asialle? Ensiksikin voimme

näyttää oikeaa esimerkkiä perheemme ja kirkon opetuksissa tunnustamalla Herran siunaukset omassa elämässämme ja kansakuntiemme elämässä. Jotta tekisimme tämän ”viisaasti ja järjestyksessä” (Moosia 4:27), meidän ei pidä vaikuttaa siltä kuin kieltäisimme sen, että kansakuntiemme kuuluu ja niitä siunaavat juutalaisuuteen, islaminuskoon ja muihin ei-kristillisiin uskonsuuntiin kuuluvat kansalaiset sekä ateistit. Mutta meidän tulee puhua totuudenmukaisesti esimerkiksi siitä seikasta, että Yhdysvaltojen liittovaltion ovat perustaneet henkilöt ja johtajat, jotka olivat pääosin kristittyjä ja jotka ilmensivät uskontonsa periaatteita tämän kansakunnan perustuslaissa, muissa laeissa ja kulttuurissa.⁶

Veli Clayton Christensen, joka on professori Harvardin kauppakorkeakoulussa ja on palvellut aiemmin vyöhykeseitsenkymmenenä, esittää melko tuoreessa tutkielmassaan, että uskonto on sekä demokratian että vaurauden perusta. Hän muistuttaa meitä siitä, että demokratia ja kapitalismi ovat suurelta osin riippuvaisia laajamittaisesta kuuliaisuudesta asioissa, joita ei valvota, ja että tämä perusedellytys on riippuvainen uskonnoista, jotka opettavat sellaisia perusasioita kuten ”ihmisten tasavertaisuus sekä toisen omaisuuden kunnioittamisen, henkilökohtaisen rehellisyyden ja nuhteettomuuden tärkeys”. Sekularismissa, joka pyrkii korvaamaan teistisen uskonnon, ei ole voimaa eikä ohjelmaa, joka tarjoaisi sen, mitä veli Christensen kutsuu ”välttämättömäksi perustaksi kattavalle kuuliaisuudelle asioissa, joita ei valvota”.⁷

Puolustakaa uskonnon vapaata harjoittamista

Puolustakaa uskonnon vapaata harjoittamista. Se on edellisiä vaikeampaa, koska se edellyttää yhteistyötoimia eri uskontokuntiin kuuluvien uskovaisten kanssa. Siellä missä maan hallitus takaa uskonnon vapaan harjoittamisen, meidän tulee painostaa valtiiovallan edustajia kunnioittamaan noita takuita. Tässä tähdennän vain kahta esimerkkiä nykyisistä huolenaiheista.

Ensimmäinen koskee rukoilemista julkisesti. Rukoileminen on sitä, kun ihmiset puhuttelevat jumalolentoa, olipa heidän käsityksensä Jumalasta mikä tahansa ja halusivatpa he puhutella Häntä miten tahansa. Riippumatta rukouksen sisällöstä – sillä se vaihtelee rukoilevan ihmisen uskonkäsitysten mukaan – julkisissa tilanteissa rukoileminen on tärkeä vahvistus eli vertauskuva siitä, että ryhmä on riippuvainen Jumalasta ja kunnioittaa Häntä. Näin on niiden rukousten laita, joita pidetään

lainsäädäntöelinten tai valtuustojen kokousten alussa sekä annettaessa vala ennen todistajanlausuntoa oikeudessa tai ennen virallisia virkaanasettamisia. Olipa nimehtyn rukoilijan käsitys Jumalasta mikä tahansa ja olipa hänen uskonnollinen kantansa tai rukouksensa kieli millainen tahansa, niin toivon, että tuon viisaasti ja suvaitsevaisesti lausutun rukouksen vertauskuvan avulla mekin todistamme oman uskomme Jumalaan. Tämä asia on puolustamisen arvoinen.

Toiseksi, meidän tulee valppaina vastustaa valtiiovallan edustajia ja niitä, jotka julkisesti ehdottavat, että uskonnon vapaa harjoittaminen rajoitetaan ”palvonnanvapaudeksi”. Esimerkiksi Yhdysvalloissa ”uskonnon vapaan harjoittamisen” takaaminen suojelee oikeutta tulla ulos yksityisistä tiloistamme kuten kirkoista, synagogista ja moskeijoista toimimaan uskonkäsitystemme mukaan, ja tätä oikeutta voi rajoittaa vain sellainen laillinen virkavalta, jota tarvitaan yleisen terveyden, turvallisuuden ja hyvinvoinnin suojelemiseen. Uskonnon vapaa harjoittaminen suojelee varmasti uskonnollisia kansalaisia, kun he toimivat uskonkäsitystensä mukaan julkisissa menettelytapoja koskevissa väittelyissä ja äänestyksissä, toimivatpa he kansalaisina tai lainsäätäjinä.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista sanoikin voimallisessa puheessa valtakunnalliselle kristillisistä johtohenkilöistä koostuvalle kuulijakunnalle, että me myöhempien aikojen pyhät olemme innokkaita tekemään yhteistyötä varmistaaksemme uskonnonvapauden, ”joka sallii meidän kaikkien puhua suoraan kristillisen omantunnon asioista, jotka liittyvät aikamme sosiaalisiin kysymyksiin”⁸, ja toimia niiden mukaisesti.

Meidän täytyy kannattaa sitä, että uskonnolliset johtajat ja Jumalaa pelkäävät ihmiset liittyvät yhteen ja ryhtyvät yhdessä puolustamaan perinteistä Jumalaan uskomisen kulttuuria ja Hänen siunaustensa tunnustamista.

IV

Yhteenvetona esitän kaikille uskovaisille kaikkialla, että meillä on vakava uskonnollinen velvollisuus olla Jumalan todistajia. Meidän täytyy vahvistaa uskontokuntiamme, liittyä yhteen vaatimaan oikeutta saada vapaasti harjoittaa uskontoamme ja kunnioittaa uskontojen tärkeää roolia kansakuntien perustamisessa, säilyttämisessä ja edistämässä.

Muistutan muita kristittyjä apostoli Johanneksen vakavasta opetuksesta:

Meidän täytyy kannattaa sitä, että uskonnolliset johtajat ja Jumalaa pelkävät ihmiset liittyvät yhteen ja ryhtyvät yhdessä puolustamaan perinteistä Jumalaa uskomisen kulttuuria ja Hänen siunaustensa tunnustamista.

”Yksikään henki, joka kieltää Jeesuksen, ei ole Jumalasta. Sellainen henki on Anti-kristuksen henki, jonka te olette kuulleet olevan tulossa ja joka jo on maailmassa.” (1. Joh. 4:3.)

Seuraus siitä, jos emme puhu suoraan emmekä ole Jumalan todistajia, käy ilmi Vapahtajamme opetuksessa suolasta, joka on menettänyt makunsa. Kun se sekoittuu muihin aineisiin – aivan kuten meistä voi tulla maailman arvojen heikentämiä – se menettää ainutlaatuisen vaikutuksensa massan seassa. Vapahtaja opettikin: ”Ei se kelpaa enää mihinkään: se heitetään menemään, ja ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa” (Matt. 5:13).

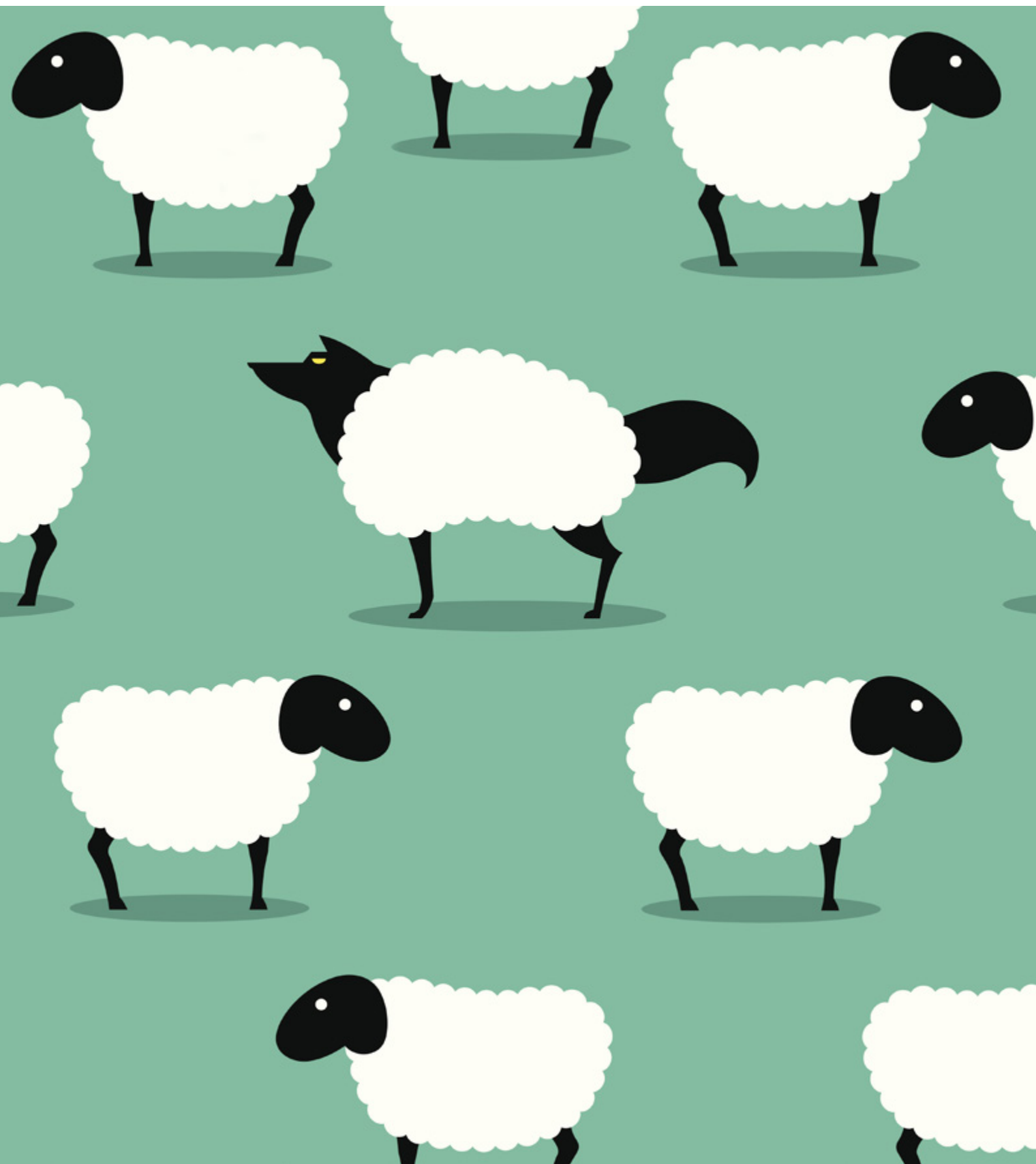
Koska me myöhempien aikojen pyhät olemme ”maan suola” (Matt. 5:13), meidän täytyy säilyttää makumme elämällä uskontomme mukaan ja tuomalla esille, että me olemme Jumalan todistajia. Kun teemme niin, me kuulumme niihin, jotka pääsevät nauttimaan totuuden ja vanhurskauden

lopullisesta voitosta silloin kun ”jokainen polvi on notkistuva – ja jokainen kieli on ylistävä Jumalaa” (Room. 14:11) ja Herraa Jeesusta Kristusta, joita me kunnioitamme ja joiden palvelijoita me olemme. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen harjoittelaisuuksessa 25. helmikuuta 2014 pidetystä puheesta ”Witnesses of God” [Jumalan todistajia]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa www2.byui.edu/DevotionalsandSpeeches.

VIITTEET

1. Stephen L. Carter, *The Culture of Disbelief: How American Law and Politics Trivialize Religious Devotion*, 1993, s. 226; ks. yleisluonteisesti luku 11.
2. Francis J. Beckwith ja Gregory Kouss, *Relativism: Feet Firmly Planted in Mid-Air*, 1998, s. 12–13.
3. Julkaisussa *Humanist Manifestos I and II*, toim. Paul Kurtz, 1973, s. 14–16.
4. Chauncey Riddle, *Think Independently: How to Think in This World but Not Think with It*, 2009, s. 120–121.
5. Julkaisussa *Humanist Manifestos I and II*, s. 16.
6. Ks. John A. Howard, *Christianity: Lifeblood of America's Free Society, 1620–1945*, 2008, s. 51.
7. Clayton Christensen, ”Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity”, ks. mormonperspectives.com/2011/02/08/religion-is-the-foundation-of-democracy-and-prosperity.
8. Jeffrey R. Holland, ”Olemme yhdessä Kristuksen asialla”, *Liahona*, elokuu 2012, s. 26.

Saatanan kapina

Mitä Saatana todella ehdotti kuolevaisuutta edeltävässä neuvonpidossa?

Mark A. Mathews

seminaarit ja instituutit

Kun olin nuori mies, aloin panna merkillä omi-tuisen taipumuksen muutamien kirkon jäsenten keskuudessa. Nähdessään jonkin tilanteen, jossa on ollut sovitut säännöt ja jossa niiden rikkomisesta on aiheutunut seurauksia (esim. kirkollinen kurinpitotoimi, vanhempien kurinpitotoimi tai lähetystyösääntöjen tai kirkon koulujen käyttäytymissääntöjen edellyttämiä seuraamuksia), he ovat usein kysyneet: ”Mutta eikö se ole Saatanan tapa toimia? Eikö siinä pakoteta ihmiset olemaan vanhurskaita?”

Tämä suhtautumistapa oli minusta alkuun yllättävä – kuinka joku voi ajatella, että Herran ja Hänen kirkkonsa hyväksymät käytännöt voisivat olla osa ”Saatanan suunnitelmaa”? Olen oppinut sittemmin huomaamaan, että tällaiset väärinkäsitykset Saatanan kapinasta ja sodasta taivaassa ovat itse asiassa melko yleisiä samoin kuin ovat harkitsemattomat syytökset siitä, että jokin näyttää nykyään sellaiselta suunnitelmalta. Valitettavasti nämä opilliset väärinkäsitykset voivat johtaa vahingollisiin tuloksiin.

Nämä väärinkäsitykset voisivat esimerkiksi johtaa jotkut vanhemmat ajattelemaan, etteivät he voi kannustaa lapsiaan käymään kirkossa. Ne voivat johtaa kirkon jäsenet tukemaan moraalia koskevan vakavan synnin laillistamista. Ja nämä väärinkäsitykset voivat jopa johtaa jotkut kirkon jäsenet ajattelemaan, että kuuliaisuutta edellyttävien liittojen ja sitoumusten tekeminen ja pitäminen on jotenkin vastoin Jumalan suunnitelmaa, vaikka itse asiassa sellainen kuuliaisuus liitoille on keskeisellä sijalla Jumalan todellisessa pelastussuunnitelmassa.

Mitä pyhissä kirjoituksissa sanotaan

Jotkin ajatukset siitä, mitä Saatana ehdotti kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, näyttävät ennemminkin olevan peräisin perinteistä eivätkä tästä aiheesta saadusta todellisesta ilmoituksesta. Siksi onkin hyödyllistä palata pyhiin kirjoituksiin ja ottaa selville, mitä Herra on itse asiassa ilmoittanut tästä tärkeästä asiasta. Pyhissä kirjoituksissa tärkein lähde sille, mitä Saatana ehdotti, on Mooseksen kirjan neljännen luvun ensimmäisissä jakeissa:

”Ja minä, Herra Jumala, puhuin Moosekselle sanoen: Tuo Saatana, jota sinä olet käskenytt minun Ainosyntyiseni nimessä, on sama, joka on ollut alusta asti, ja hän tuli minun eteeni ja sanoi: Katso, tässä olen, lähetä minut, minä olen poikasi ja lunastan koko ihmissuvun, niin ettei yksikään sielu huku, ja totisesti minä teen sen; anna siis minulle kunniasi.

Mutta katso, rakas Poikani, joka on ollut Rakkaani ja Valittuni alusta asti, sanoi minulle: Isä, sinun tahtosi tapahdukseen, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.

Ja nyt, koska Saatana kapinoi minua vastaan ja pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden, jonka minä, Herra Jumala, olin antanut hänelle, ja koska hän myös pyrki siihen, että antaisin hänelle oman voimani, Ainosyntyiseni voimalla minä käskin syöstä hänet alas;

ja hänestä tuli Saatana, niin, nimittäin Perkele, kaikkien valheiden isä, eksyttämään ja sokaisemaan ihmisiä ja johdattamaan heitä vankeina tahtonsa mukaan, vieläpä kaikkia, jotka eivät kuule minun ääntäni.” (Moos. 4:1–4.)

Kaikkien valheiden isä

Näiden jakeiden perusteella on selvää, ettei taivaallinen Isämme pyytänyt vapaaehtoisia keksimään ja esittämään erilaisia kilpailevia pelastussuunnitelmia, kuten jotkut ovat otaksuneet. Sen sijaan kyseessä oli taivaallisen Isämme suunnitelma, ja Hän esitti sen henkilapsilleen, jotka olivat kokoontuneet suureen neuvonpitoon taivaassa. Jeesus Kristus, joka oli valittu alusta asti olemaan Vapahtaja siinä suunnitelmassa, ehdotti nöyrästi, että taivaallisen Isän suunnitelma hyväksyttäisiin, ja sanoi: ”Isä, sinun tahtosi [eli suunnitelmasi] tapahtukoon.” Tässä tilanteessa Saatana esitti epäsuo- tuisan ja ylimielisen ehdotuksen muuttaa taivaallisen Isän suunnitelmaa niin, että se toisi yleisen pelastuksen jokaiselle (ks. Moos. 4:1). Ennen kuin käsittelemme sitä, kuinka hän väitti saavansa sen aikaan, on tärkeää panna merkille, että Saatanasta käytetään näissä jakeissa nimitystä ”kaikkien valheiden isä” (Moos. 4:4). Eräässä toisessa tilanteessa hänen kuvaillaan olevan ”valeh- telija alusta asti” (OL 93:25). Ollisimme äärettömän sinisil- mäisiä, jos otaksuisimme Saatanan puhuneen totta esittäes- sään tämän liioitellun väitteen yleisestä pelastuksesta.

Jos ymmärrämme Saatanan luonnetta ja historiaa, olisi sopivampaa pitää häntä ensimmäisenä huijarina, joka yritti myydä meille tuotetta, josta hän tiesi, ettei voisi sitä koskaan toimittaa. Hän väitti voivansa antaa meille kaikille pelastuk- sen, jos me seuraisimme häntä emmekä sitä suunnitelmaa, jonka taivaallinen Isämme oli luonut meidän pelastuksek- semme ja jota Vapahtajamme Jeesus Kristus kannatti.

Saatanan ehdotus oli valhetta. Se ei olisi toiminut. Se ei ollut toteutuskelpoinen vaihtoehto taivaallisen Isän jo täydelliselle suunnitelmalle vaan pikemminkin ansa, joka oli viritetty houkuttelemaan ja huijaamaan ihmisiä seura- maan Saatanaa. Se oli viime kädessä kadotussuunnitelma, ei pelastussuunnitelma.

Tahdonvapauden hävittäminen

Mikä tärkeintä, näissä pyhien kirjoitusten jakeissa ei sanota selkeästi, *kuinka* Saatana esitti toteuttavansa tämän

valheen. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan vain, että se hävittäisi ihmisen tahdon- vapauden (ks. Moos. 4:3). Presidentti J. Reuben Clark jr. (1871–1961), ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on esittänyt kaksi pääasiallista vaihtoehtoa siihen, mitä Saatana ehdotti tekevänsä, ja on muistut- tanut meille, ettei kumpikaan niistä olisi voinut toteutua. Hän on selittänyt: ”Pyhiä kirjoituksia lukemalla olen päätenyt siihen, että Saatanan suunnitelma edel- lytti jompaakumpaa kahdesta asiasta: joko ihmisen – – pakottamista tai sitten ihmisen pelastamista synnissä. Epäilen, voidaanko ihmisen älyä pakottaa. Aina- kaan ihmisiä ei voida pelastaa synnissä.” (Lainattuna julkaisussa *Evankeliumin opit*, oppilaan kirja, 2004, s. 15.)

Vaikka kumpikaan näistä vaihtoehtoista ei olisi toimi- nut, näemme osasia niistä molemmista Saatanan nykyi- sissä hankkeissa ja taktiikoissa. Esimerkiksi pakottamista ja voimakeinoja käyttävät nykyään tyrannit, jotka pyrkivät saamaan valtaa kansakunnissa, ja poliittiset aktivistit, jotka pyrkivät rajoittamaan uskonnonvapautta ja ajamaan yhteis- kunnan hyväksymään synnillisen käytöksen. Herra on nimenomaan tuominnut ihmislasten sielujen pienimmällä- kin vääryydellä tapahtuvan hallitsemisen, vallitsemisen ja pakottamisen (ks. OL 121:37).

Herra on kuitenkin myös selittänyt, että valtaa ja vai- kutusvaltaa voidaan käyttää, kun kannustetaan vanhurs- kauteen rakastavalla taivuttelulla, vanhurskaalla nuhtelulla ja asianmukaisilla seurauksilla (ks. OL 121:41–43). Tämä tärkeä selvennys osoittaa, että oikeanlaisen kirkkokurin ja vanhempien kurinpidon toteuttaminen, säännöistä ja mitta- puista kiinni pitäminen lähetyksentillä ja kirkon kouluissa sekä vanhurskaiden lakien säätäminen yhteiskunnassa ovat kaikki Herran hyväksymiä menettelytapoja eivätkä osa ”Saatanan suunnitelmaa”. Tahdonvapauden kunnioittami- nen ei tarkoita anarkian hyväksymistä.

Toista vaihtoehtoa, jolla Saatana ehdotti pelastavansa jokaisen, kuvaillaan Raamatun sanastossa seuraavasti: ”Lusi- fer ja hänen seuraajansa halusivat pelastuksen koituvan automaattisesti kaikille, jotka ovat eläneet kuolevaisuudessa, yksilöllisistä haluista, tahdonvapaudesta tai vapaaehtoisesta

omistautumisesta riippumatta” (Bible Dictionary, ”War in Heaven” [Sota taivaassa]). Toisin sanoen toinen tulkinta on, että Saatana ehdotti pelastavansa meidät kaikki, teimmepä mitä tahansa. Se tuhoaisi tahdonvapauden tekemällä sen tarpeettomaksi. Jos kaikki valintojemme seuraukset poistettaisiin ja jokainen saisi saman palkinnon, valinnoistamme tulisi merkityksettömiä ja tahdonvapautemme hävitettäisiin.

Tämä tulkinta siitä, kuinka Saatana ehdotti pelastavansa meidät, näkyy myös monissa hänen hankkeissaan ja taktikoissaan, jotka ovat meille tuttuja nykyaikana. Saatana lupaa jatkuvasti ihmisille, että he voivat elää synnillistä elämää ja silti pelastua tai että he voivat löytää onnea jumalattomuudesta. Tämä viekoitteleva viesti helposta pelastuksesta ja syntisestä elämäntavasta on nykyään hyvin suosittu. Niin oli Saatanan ehdotuskin taivaassa käydyssä sodassa, jossa ”monet seurasivat häntä” (Abr. 3:28).

Näistä esimerkeistä voimme nähdä, ettei Saatanan menettelytapa ole muuttunut paljoakaan kuolevaisuutta edeltävästä ajasta. Saatana valehtelee edelleen ihmisille lupaamalla heille, että jos he seuraavat häntä, heidät pelastetaan tai he ovat onnellisia tai mitä tahansa muuta he haluavatkin kuulla. Hän käyttää myös edelleen pakkoa yrittäessään saada muut omaksumaan epävanhurskaat näkemyksensä ja tapansa. Siksi ”sodankäynti jatkuu kuolevaisuudessa, – – samoista asioista käydään taistelua, ja sama pelastus on vaakalaudalla” (Bible Dictionary, ”War in Heaven”).

Kapinasuunnitelma

Ehkäpä yksinkertaisin tapa kuvata Saatanan suunnitelmaa ei perustukaan spekulatiivisiin teorioihin siitä, mitä Saatana ehdotti tekevänsä, vaan siihen, mitä hänen suunnitelmansa johti hänet ja hänen seuraajansa todella tekemään – nimittäin kapinoimaan. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan toistuvasti, että Saatana kapinoi avoimesti Jumalaa vastaan. Esimerkiksi Herra julisti, että ”Saatana kapinoi minua vastaan” (Moos. 4:3), ”Jumalan enkeli, joka oli valta-asemassa Jumalan edessä – –, kapinoi ainosyntyistä Poikaa vastaan” (OL 76:25), ja hän kapinoi ”minua vastaan sanoen: Anna minulle kunniasi, joka on minun voimani” (OL 29:36).

Näiden jakeiden mukaan on selvää, ettei Saatanan hanke ollut viaton ehdotus Jumalan suunnitelman muokkaamiseksi. Se oli kapinointia, yritys nousta vastarintaan, syöstä Jumala valtaistuimelta ja valloittaa taivas. Ne, jotka seurasivat Saatanaa, julistivat taivaassa sodan ja asettuivat Jumalan vihollisiksi. Heidän tahdonvapautensa hävitettiin, koska he

kieltäytyivät valitsemasta vapautta ja iankaikkista elämää ”suuren Välimiehen kautta” ja valitsivat sen sijaan ”orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti, sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse” (2. Nefi 2:27). Ja niin ”kolmasosan taivaan joukoista hän käänsi pois [Jumalasta] niiden tahdonvapauden vuoksi” (OL 29:36).

Toisin sanoen yksinkertaisin tapa tarkastella Saatanan suunnitelmaa on nähdä se suunnitelmana kapinoida Jumalaa vastaan ja olla tottelematta Häntä. Jumala sen sijaan teki yhteenvedon suunnitelmastaan näillä sanoilla: ”Ja koetlemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä” (Abr. 3:25). Lisäksi ”me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia” (UK 3). Näin Jumalan suunnitelma on kuuliaisuuden ja vanhurskauden suunnitelma, kun taas Saatanan suunnitelma on tottelemattomuuden ja kapinoinnin suunnitelma.

Suunnitelman tunnistaminen

Oikea ymmärrys Jumalan suunnitelman ja Saatanan tavoitteiden välisestä eroavuudesta auttaa meitä erottamaan selkeämmin, kuka seuraa ja kuka ei *todellakaan* seuraa Saatanaa. Se auttaa meitä olemaan syyttämättä niitä, jotka kannustavat vanhurskauteen ja puolustavat kuuliaisuutta, Saatanan suunnitelman noudattamisesta, kun he itse asiassa noudattavat Jumalan suunnitelmaa. Se myös paljastaa Saatanan suunnitelman todelliset seuraajat nykyaikana.

Ne, jotka protestoivat ja kapinoivat Jumalaa ja Hänen profettojaan vastaan, ne, jotka pyrkivät muuttamaan Jumalan suunnitelmaa, ne, jotka vaativat vanhurskauden mittapuiden madaltamista ja pyrkivät pakottamaan muita hyväksymään moraalittoman käytöksen, sekä ne, jotka pyrkivät pettämällä saamaan ihmiset uskomaan, että jumalattomuus on onnea ja että me voimme pelastua synnissä, tukevat kaikki Saatanan kapinallisen strategian eri osa-alueita.

Noudattakaamme me taivaallisen Isän todellista suunnitelmaa. Se on pelastussuunnitelma, joka toteutuu Kristuksen sovituksen ansiosta ja siten, että me noudattamme evankeliumin lakeja ja toimituksia (ks. UK 3). ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Lähetä palautetta tästä tai mistä tahansa muusta Liahonan artikkelista sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

**Vanhin
Ulisses Soares**
seitsemänkymme-
nen koorumien
johtokunnasta

PITÄKÄÄ KIINNI RAUTAKAITEESTA

*Jos osoitamme uskoa ja pidämme ahkerasti Herran käskyt,
meidän on helpompaa valita oikein.*

Kun hyvä kirkon jäsen, jonka tunnen, opiskeli korkeakoulussa, hänet kutsuttiin lauantai-illan juhliin opiskelutoverinsa luo. Ystäväni korkeakoulun opettajat oli myös kutsuttu, etenkin ne, jotka olivat hyvissä väleissä opiskelijoiden kanssa. Juhlat vaikuttivat houkuttelevilta ja turvallisilta.

Kun ystäväni saapui paikalle, hän tajusi kuitenkin nopeasti, ettei ilmapiiri ollut sitä, mitä hän oli odottanut. Opiskelijat joivat, tupakoivat, käyttivät huumeita ja tekivät kauheita asioita talon joka kolkassa. Hän huolestui ja päätti lähteä, mutta juhlat pidettiin kaukana hänen kotoaan. Hän oli saanut kyydin ystäviltä, joten hänellä ei ollut mitään keinoa päästä yksin kotiin.

Sillä hetkellä hän rukoili ääneti Herraa pyytäen apua. Kun hän oli pohtinut asiaa jonkin aikaa, hänestä tuntui, että hänen pitäisi mennä ulos. Hän noudatti tuntemuksiaan ja pysytteli talon ulkopuolella juhlien päättymiseen asti.

Kotimatalla hänen ystävänsä puhuivat kauheista asioista, joita juhlissa oli

tapahtunut. Ystäväni oli vaivautunut tilanteesta. Hänen ei ollut helppoa kestää sitä.

Kun hän nautti seuraavana päivänä kirkossa sakramentin, hänellä oli kuitenkin tyyni, rauhallinen olo ja hän oli varma, että oli tehnyt oikean päätöksen. Hän tajusi, mitä tarkoittaa rautakaiteeseen tarttuminen ja siitä kiinni pitäminen – myös pimeyden sumujen keskellä. Hän ymmärsi selkeästi, mitä Nefi oli opettanut veljilleen sanoessaan, ettei ”kukaan, joka kuulisi Jumalan sanaa ja pitäisi siitä kiinni, koskaan hukkuisi, eivätkä vastustajan kiusaukset ja palavat nuolet voisi voittaa eikä sokaista heitä eksyttääkseen heidät tuhoon” (1. Nefi 15:24).

Kuvitelkaa, mitä olisi saattanut tapahtua, jos tuo nuorukainen, koska tunsu itsensä noloksi, ei olisi ollut riittävän vahva pitämään kiinni rautakaiteesta. Tämän ja muiden elämässään tekemiensä päätösten johdosta hän solmi temppeliavioliiton nuoren naisen kanssa, perusti vanhurskaan perheen ja menestyi. Nykyään hän palvelee uskollisesti kirkossa ja pyrkii olemaan hyvä esimerkki lapsilleen.

Luonnollinen ihminen

Ei ole helppoa kohdata päivittäin kiusauksia. Me kaikki olemme alttiina ympäristölle, joka on vihamielinen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia kohtaan. Elämme maailmassa, joka rappeutuu moraaliltaan. Media ja tekniikka kutsuvat meitä osallistumaan tuhoisiin ja elämää järkyttäviin toimintoihin, jotka ovat vastoin uskonkäsityksiämme ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumin arvoja. Sellaisten ystävien painostus, joilla ei ole samoja arvoja kuin meillä tai joilla on samat arvot mutta jotka ovat uskossaan heikkoja, yllyttää meitä osallistumaan alentavaan käytökseen. Kaiken lisäksi meidän pitää selviytyä siitä luonnollisesta ihmisestä, joka on meissä jokaisessa.

Pyhien kirjoitusten oppaassa määritellään luonnollinen ihminen henkilöksi, ”joka antaa himojen, halujen, mielitekojen ja lihan aistien vaikuttaa itseensä Pyhän Hengen kuiskausten asemesta. Sellainen ihminen pystyy käsittämään fyysisiä mutta ei hengellisiä asioita. – – Jokaisen ihmisen täytyy syntyä uudesti Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta lakatakseen olemasta luonnollinen ihminen.”¹

Presidentti Thomas S. Monson lainaa usein yksinkertaista sanontaa, joka voi auttaa meitä välttämään kiusauksen tuoman häiriön ja pitää meidät liikkeellä oikeaan suuntaan: ”Et voi olla oikeassa tehdessäsi väärin, etkä voi olla väärässä tehdessäsi oikein.”²

Jos osoitamme uskoa ja pidämme ahkerasti Herran käskyt, meidän on helpompaa valita oikein.

Kristuksen valo

Profeetta Mormon opetti kansaansa:

”Nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan

Ystävästani tuntui, että hänen pitäisi lähteä juhlista ja pysytellä ulkona juhlien loppuun asti. Hän tajusi, mitä tarkoittaa rautakaiteeseen tarttuminen ja siitä kiinni pitäminen – myös pimeyden sumujen keskellä.

Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi te voitte tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta.

Mutta mikä tahansa saa ihmiset tekemään pahaa ja olemaan uskottomia Kristukseen ja kieltämään hänet ja olemaan palvelematta Jumalaa, silloin te voitte tietää täysin varmasti, että se on Perkeleestä, sillä tällä tavalla Perkele toimii, sillä hän ei kehota ketään tekemään hyvää, ei yhden yhtäkään, eivätkä hänen enkelinsäkään eivätkä ne, jotka alistuvat hänen valtaansa.” (Moroni 7:16–17.)

Taivaallinen Isämme on antanut meille Kristuksen valon. Se on ”jumallinen energia, voima tai vaikutus, joka lähtee Jumalasta Kristuksen kautta ja tekee eläväksi ja valaisee kaiken”³. Se auttaa ihmistä valitsemaan oikean ja väärän välillä. Tämä lahja yhdessä Pyhän Hengen kumpuuden kanssa auttaa meitä päättämään, viekö jokin valinta meidät Herran alueelle vai vihollislinjojen taakse. Jos käytöksemme on hyvää, meitä innoittaa Jumala. Jos käytöksemme on huonoa, me olemme vihollisen vaikutuspiirissä.

Korkeakoulussa opiskeleva ystäväni käytti näitä kahta lahjaa.

Kristuksen valo auttoi häntä huomaamaan, mikä on oikein, ja Pyhä Henki ohjasi hänen päätöstään siitä, mitä tietä kulkea. Nämä kaksi lahjaa ovat kaikkien niiden saatavilla, jotka pitävät kiinni rautakaiteesta.

Parannuksen lahja

Kuvitelkaamme, että jostakin syystä olemme antaneet kiusauksen pettää tai hämmentää meitä ja päädyimme tekemään syntiä. Mitä meidän pitäisi tehdä? Jos lankeamme kiusaukseen ja syntiin, meidän on päästävä sovintoon Jumalan kanssa. Pyhien kirjoitusten kielellä meidän on tehtävä parannus.

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista on opettanut:

”Kun teemme syntiä, käännyimme pois Jumalasta. Kun teemme parannuksen, käännyimme takaisin kohti Jumalaa.

Kutsu tehdä parannus on harvoin lausuttu nuhteena, vaan ennemminkin rakastavana pyyntönä kääntyä ympäri ja ’kääntyä takaisin’ Jumalaa kohti [ks. He. 7:17]. Se on rakastavan Isän ja Hänen Ainosyntyisen Poikansa kehoitus olla jotakin enemmän kuin mitä olemme, kurottaa kohti korkeampaa elämäntapaa, muuttua ja tuntea iloa käskyjen pitämisestä. Kristuksen opetuslapsina me riemuitsemme parannuksenteon siunauksesta ja anteeksisaamisen ilosta. Niistä tulee osa meitä, ne muodostavat tapamme ajatella ja tuntea.”⁴

Parannus on suurenmoinen lahja, joka on kaikkien niiden saatavilla, jotka haluavat kääntyä Jumalan puoleen ja antavat Hänen muovata elämäänsä.

Me synnyimme jumalallisuuden siemen hengessämme, koska me olemme Jumalan lapsia. Tuon siemenen pitää kasvaa. Se kasvaa, kun käytämme tahdonvapauttamme vanhurskaasti, kun teemme oikeita päätöksiä ja kun käytämme Kristuksen valoa ja Pyhää Henkeä oppaanamme päätöksissä, joita teemme elämämme aikana. Tämä prosessi vie aikaa, mutta meidän on mahdollista muovata henkeämme ja elämäämme päivästä toiseen.

Huomatessaan omistautumisemme ja sinnikkyytemme Herra antaa meille sen, mitä me emme kykene itse saavuttamaan. Hän muovaa meitä, koska Hän näkee pyrkimyksemme päästä eroon puutteistamme ja inhimillisistä heikkouksistamme.

Siinä suhteessa parannuksenteosta tulee osa jokapäiväistä elämäämme. Viikoittainen sakramentin nauttimisemme – se, että tulemme alistuvina, nöyrinä Herran eteen, tunnustamme riippuvuutemme Hänestä, pyydämme Häntä antamaan anteeksi ja

uudistamaan meidät ja lupaamme aina muistaa Hänet – on hyvin tärkeää.

Joskus päivittäisissä pyrkimyksissämme tulla enemmän Kristuksen kaltaisiksi huomaamme kamppailevamme jatkuvasti samojen vaikeuksien kanssa. On kuin olisimme kiipeämässä ylös metsän peittämää vuorta. Näemme edistymisemme toisinaan vasta sitten kun pääsemme lähemmäksi huippua ja katsomme korkeilta harjanteilta taaksepäin. Älkää lannistuko. Jos ponnistelite ja teette työtä parannuksen eteen, olette parannuksenteon tiellä.

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Se, että – – pääsemme eroon huonoista tavoista tai riippuvuuksista, tarkoittaa usein ponnistelua tänään ja sitten taas huomenna ja sitten uudelleen, kenties monien päivien, jopa kuukausien ja vuosien ajan, kunnes saavutamme voiton.”⁵

Kun kehitymme, näemme elämän selkeämmin ja tunnemme, kuinka Pyhä Henki toimii voimakkaammin sisimmässämme. Teidän, jotka teette todellista parannusta, mutta ette koe tuntevanne helpotusta, kannattaa pitää käskyt edelleen. Lupaam teille, että saatte helpotusta Herran aikataulun mukaan. Paraneamiseen tarvitaan aikaa.

Säilyttäkäämme iankaikkinen näkökulma voittamalla luonnollinen ihminen, arvostelemalla Kristuksen valon avulla, etsimällä Pyhän Hengen johdatusta, tekemällä parannuksen, kun lankeamme, ja antamalla taivaallisen Isämme muuttaa elämämme sellaiseksi kuin Hän on meitä varten suunnitellut. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 5. marraskuuta 2013 pidetystä puheesta ”Becoming a Work of Art” [Taideteokseksi tuleminen]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. PKO, ”Luonnollinen ihminen”, scriptures.lds.org/fi.
2. Thomas S. Monson, ”Kaltevalla pinnalla”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 54.
3. PKO, ”Valo, Kristuksen valo”, scriptures.lds.org/fi.
4. Neil L. Andersen, ”Tehkää parannus, jotta minä voisin parantaa teidät”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 40.
5. D. Todd Christofferson, ”Tunnistakaamme Jumalan käsi päivittäisissä siunauksissamme”, *Liahona*, tammikuu 2012, s. 29.

LUPAUS KAIKILLE

”Vapahtaja sai aikaan sovituksen, joka tarjoaa meille keinon tulla puh-taiksi. – – Ne, jotka tekevät parannuksen ja hylkäävät synnin, huomaavat, että Hänen armon käsivartensa on edelleen ojennettuna. – – Hänen uhrinsa ansiosta me pääsemme eroon synnin vaikutuksista, jotta kaikki voisivat vapautua syyllisyydestä ja tuntea toivoa.”

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, ”Toivomme perustus”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 6–7.

VAPAHTAJA
OSOITTI ARVOSTUSTA

naisia

KOHTAAN

Robert ja Marie Lund

Aikana, jolloin naisia kohdeltiin yleisesti vähempiarvoisina, Johanneksen evankeliumista käy ilmi, että Jeesus Kristus kohteli naisia myötätuntoisesti ja arvostaen ja että kuten vanhin James E. Talmage (1862–1933) kahden-toista apostolin koorumista on sanonut, ”maailman suurin naisen ja naissukupuo-
len puolustaja on Jeesus Kristus”¹.

Tämä artikkeli keskittyy seuraaviin naisiin, joista kerrotaan Johanneksen evankeliumissa: 1) Maria, Jeesuksen äiti (ks. Joh. 2:1–11; 19:25–27), 2) samarialainen nainen kaivolla (ks. Joh. 4:4–30, 39–42), 3) aviorikoksesta tavattu nainen (ks. Joh. 8:1–11) ja 4) Magdalan Maria (ks. Joh. 20:1–18). Vaikka näiden naisten elämäkokemukset ovat hyvin erilaisia, Johannes tähdentää, että Vapahtaja ymmärsi heidän elämänsä vaihtelevia olosuhteita, ja kirjoittaa siunauksista, joita kukin nainen sai, koska uskoi Jeesukseen Kristukseen.

Tutkimalla Johanneksen evankeliumista Kristuksen ja naisten välistä vuorovaikutusta voimme ymmärtää paremmin, millainen oma suhteemme Häneen voi olla.

Marian usko edelsi ensimmäistä julkista ihmetekoa

Marian. Johanneksen kertomus Jeesuksen Kristuksen ensimmäisestä julkisesta ihmeteosta Kaanan häissä sisältää kunnianosoituksen Marialle hänen uskostaan.

Marian tehtävä häissä oli todennäköisesti vastuullinen.² Kun vieraat halusivat viiniä ja se ”loppui kesken, – – äiti sanoi Jeesukselle: ’Heillä ei ole viiniä.’” (Joh. 2:3). Tämä jae antaa ymmärtää, että kun Maria kääntyi pyytämään apua Jeesukselta Kristukselta, hän on saattanut kunnioittavasti odottaa ihmettä.³

Jeesus Kristus vastasi sanoen: ”Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut.” (Joh. 2:4.) Joseph Smithin innoitetussa käännöksessä tästä jakeesta Vapahtaja kysyy Marialta, mitä Maria haluaa Hänen tekevän, ja lupaa tehdä sen.⁴ Nimitys *nainen* voi kuulostaa nykyajan lukijasta tylyltä ja epäkunnioittavalta, vaikka sen, että Vapahtaja käytti sitä tässä tilanteessa, oli todennäköisesti tarkoitus välittää aivan päinvastaista.⁵ Eräs oppinut selittää: ”Puhutteleusanana ’nainen’ tai paremminkin ’rouva’ osoittaa kreikan kielessä arvostusta, ja sitä käytetään jopa puhuteltaessa kuningattaria.”⁶ Oli kuin Vapahtaja olisi sanonut äidilleen: ”Arvoisa rouva, mitä sitten minulta pyydätkin uskossa, sen minä sinulle suon.” Tämä kertomus osoittaa, että Vapahtaja oli kiinnostunut niistä jokapäiväisistä paineista, joita naisilla oli. Jeesus Kristus kunnioitti äitiään tarjoutumalla auttamaan tätä kuormien ja tehtävien hoidossa.

Sitten Johannes kertoo, kuinka Maria osoitti edelleen uskoaan ohjatessaan palvelijoita tottelemaan Jeesusta Kristusta: ”Mitä hän teille sanookin, tehkää se” (Joh. 2:5). Vesiasiat täytettiin, ja Vapahtaja muutti veden viiniksi vastauksena Marian pyyntöön auttaa häävieraiden kestitsemisessä. Miten kauniin opetuksen me saammekaan Marialta: kun tarvitset apua, etsi Jeesusta Kristusta ja luota Häneen, sillä Hänellä on kaikki valta. Marian tavoin myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset voivat nykyään luottaa uskossa Jeesukseen Kristukseen, kun he tuntevat tehtävänsä ylivoimaisiksi.

Tämä lyhyt kertomus paitsi opettaa Marian uskon voimaa myös vahvistaa Jeesuksen Kristuksen olevan todella Jumalan Poika Hänen tehdessään ensimmäisen julkisen ihmetekonsa. Seuraava nainen, jonka Johannes esittelee lukijalle, on samarialainen nainen.

Miten kauniin opetuksen me saammekaan Marialta: kun tarvitset apua, etsi Jeesusta Kristusta ja luota Häneen, sillä Hänellä on kaikki valta.

Uskonsa ansiosta samarialainen nainen sai todistuksen Hengeltä ja halusi todistaa, että Jeesus on Kristus, luvattu Messias.

Jeesus Kristus osoitti arvostavansa samarialaista naista

Kertomus luvussa Joh. 4 osoittaa Jeesuksen Kristuksen arvonantoa kaikkia naisia kohtaan heidän kansallisuudestaan tai uskonnollisesta taustastaan riippumatta. Jotkut juutalaiset pitivät samarialaisia saastaisempina kuin mihinkään muuhun kansallisuuteen kuuluvia pakanoita⁷ ja karttoivat vuorovaikutusta heidän kanssaan. Jeesus Kristus ei välittänyt ajan perinteistä. Lisäksi vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on tuonut esiin, millaista kunnioitusta Vapahtaja osoitti tätä naista kohtaan: ”Kun Herra ensimmäisen kerran myönsi olevansa Kristus, Hän sanoi sen samarialaiselle naiselle Jaakobin kaivolla.”⁸

Matkattuaan päivän helteessä Jeesus Kristus pysähtyi lepäämään ja juomaan. Vapahtaja aloitti keskustelun kaivolla olleen samarialaisen naisen kanssa pyytämällä juotavaa. Vähitellen keskustelun kuluessa nainen sai todistuksen Hänen jumalallisuudestaan. Johannes kirjoittaa, että ensin nainen puhutteli Jeesusta juutalaiseksi, sitten Herraksi, sitten profeetaksi ja viimein ”Messiaaksi” (ks. Joh. 4:9–29). Se, että naisen valitsema puhuttelu muuttui yhä kunnioitavammaksi, osoittaa, että hänessä kasvoi usko Jeesukseen Kristukseen ja hän koki kääntymyksen.

Vapahtaja opetti naiselle, että Hänellä oli ”elävää vettä” (Joh. 4:10) ja että ne, jotka joisivat sitä, eivät olisi enää koskaan janoissaan. Hämmentyneenä nainen kyseli lisää. Silloin Jeesus Kristus ilmaisi samarialaisen naisen menneisyyden ja tämän senhetkisen synnillisen suhteen. Vaikka nainen on kenties ollut häpeissään, ehkäpä hän on myös tuntenut, että Jeesus Kristus puhui arvostaen, koska hän vastasi mielteliäänä: ”Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta” (Joh. 4:19). Koska naisen synnit oli jo tuotu esiin eikä hänellä ollut enää mitään peiteltävää, hän osoitti uskoa Jeesukseen Kristukseen Herran opettaessa häntä. Yksi Herran vastauksista voi olla avain pelastuksen saamiseen: ”Usko minua, nainen [tai arvoisa rouva]” (Joh. 4:21).

Uskonsa ansiosta samarialainen nainen sai todistuksen Hengeltä ja halusi todistaa, että Jeesus on Kristus, luvattu Messias. Hän jätti vesiruukkunsa (vertauskuvana maallisesta omaisuudestaan), meni kaupunkiin ja julisti: ”Tulkaa katsomaan, tuolla on mies, joka kertoi minulle kaiken mitä olen

tehnyt! Olisiko hän Messias?” (Joh. 4:29.) Kun samarialaisesta naisesta tuli väline Jumalan käsissä, hänen uskonsa ja lähetystyöintonsa pehmensivät osaltaan muiden sydämen ottamaan vastaan Jeesuksen Kristuksen.

Kertomalla tämän kokemuksen Johannes osoittaa, että Vapahtaja on tietoinen naisista ja tuntee heidän elämänsä yksityiskohdat. Lisäksi Hän arvostaa kaikkia naisia heidän taustastaan riippumatta. Niille naisille, joista tuntuu, ettei heillä ole suhdetta Kristukseen tai että he ovat oman yhteisönsä hyljeksimiä, tämä kertomus osoittaa, että Jeesus Kristus tuntee kunkin naisen haasteet ja voi hyväksyä hänet ja kohottaa häntä. Johanneksen evankeliumi tähdentää tätä seikkaa opettamalla, kuinka myötätuntoinen Kristus oli aviorikoksesta tavattua naista kohtaan.

Jeesus Kristus osoitti myötätuntoa aviorikoksesta tavattua naista kohtaan

Luvussa Joh. 8 verrataan sitä, miten armottomasti fariseukset kohtelivat tätä naista ja miten lempeää arvontoa ja myötätuntoa Jeesus Kristus osoitti häntä kohtaan. Ehkäpä yrityksessään auttaa fariseuksia oivaltamaan, miten tylysti he kohtelivat naista, ja saamaan heidät tulemaan toisiin ajatuksiin, Vapahtaja ”kumartui ja kirjoitti sormellaan maahan” (Joh. 8:6) aivan kuin ei olisi kuullut heitä. ”Maahan kirjoittaminen oli entisinä aikoina hyvin tunnettu vertauskuullinen teko, joka merkitsi haluttomuutta selvittää käsillä oleva asia.”⁹

Siitä huolimatta lainopettajat ja fariseukset jatkoivat Jeesuksen Kristuksen kiusaamista ja naisen nolaamista. Myötätunnosta naista kohtaan Jeesus ”suoristautui ja sanoi: ’Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven.’ Hän kumartui taas ja kirjoitti maahan.” (Joh. 8:7–8.) Syyttelijät, jotka olivat paljastuneet ja tuomitsivat itsensä, lähtivät häpeissään yksi toisensa jälkeen pois, ja Jeesuksen eteen jäi vain aviorikoksen tehnyt nainen.

Naisen ansioksi on laskettava, että hän jäi Jeesuksen Kristuksen vierelle eikä paennut. Se arvostus, jolla Jeesus häntä kohteli, on todennäköisesti kohottanut ja vahvistanut häntä. Jeesus kysyi: ”Nainen [tai arvoisa rouva], missä ne kaikki [syyttelijäsi] ovat? Eikö kukaan tuominnut sinua?” ’Ei, herra’, nainen vastasi. Jeesus sanoi: ’En tuomitse minäkään. Mene, äläkä enää tee syntiä.’” (Joh. 8:10–11).¹⁰

Luvussa Joh. 8 kerrotun naisen ansioksi on laskettava, että hän jäi Jeesuksen Kristuksen vierelle eikä paennut. Se arvostus, jolla Jeesus häntä kohteli, on todennäköisesti kohottanut ja vahvistanut häntä.

Magdalan Maria valittiin ensimmäiseksi henkilöksi, joka näki ylösnousseen Vapahtajan ja sai sitten tehtävän todistaa Hänestä. Herra luottaa edelleen meidän aikanamme siihen, että naiset todistavat Hänestä.

Johanneksen evankeliumi todistaa jälleen, että Jeesus Kristus kohteli naisia myötätuntoisesti ja arvostaen riippumatta heidän synneistään. Koska me kaikki olemme tehneet syntiä, voimme saada suurta toivoa tämän naisen esimerkistä hänen osoittaessaan uskoa Jeesukseen Kristukseen. Aivan kuten Vapahtaja osoitti myötätuntoa tälle naiselle vaikeissa ja ahdistavissa olosuhteissa, Hän lohdutti Magdalan Mariaa löytäessään tämän itkemästä puutarhahaudan luota.

Magdalan Maria valittiin todistamaan ylösnoussesta Kristuksesta

Johannes on ainoa evankeliumin kirjoittaja, joka kertoo, kuka ensimmäisenä näki ylösnousseen Herran. Hän osoittaa näin, että uskolliset ja kyvykkäät naiset voivat saada suuria hengellisiä ilmestyksiä. Johannes kirjoittaa: ”Sapatin mentyä, viikon ensimmäisenä päivänä Magdalan Maria tuli jo aamuhämärissä haudalle ja näki, että haudan suulta oli kivi siirretty pois” (Joh. 20:1). Nähdessään, että kivi oli siirretty pois, Maria juoksi hakemaan apua ja kertomaan apostoleille, että Jeesuksen ruumis oli poissa. Hän löysi Pietarin ja Johanneksen, jotka kiiruhtivat haudalle ja löysivät vain käärinliinat, joissa Jeesus oli haudattu. Sitten nämä kaksi apostolia lähtivät, ja Maria jäi yksin puutarhahaudan luo.

Maria itki puutarhassa haudan luona: ajatus siitä, ettei hän tiennyt, mitä Herran ruumiille oli tapahtunut, on saatanut olla hänestä musertava. Vaikka Vapahtaja ilmestyi ja puhui hänelle, hän ei alkuun tunnistanut Vapahtajaa. Mutta sitten ”Jeesus sanoi hänelle: ’Maria’” (Joh. 20:16). Jokin sai Marian ymmärtämään, että siinä oli hänen Vapahtajansa. ”Tunnistaminen tapahtui heti. Hänen kyynelvirrastaan tuli ilon meri. Se on Hän. Hän on noussut kuolleista. Hän elää.”¹¹ Kun Maria oli nähnyt ylösnousseen Herran, häntä pyydettiin todistamaan apostoleille, että Herra oli elossa.

Vaikka opetuslapset olivat alkuun epäileviä (ks. Luuk. 24:11), Marian todistuksella on varmasti ollut jonkinlainen vaikutus. Myöhemmin kun opetuslapset olivat kokoontuneet keskustelemaan päivän tapahtumista pohtien todennäköisesti Marian todistusta, ”Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: ’Rauha teille!’” (Joh. 20:19).

Tämä kokemus tähdentää sitä, kuinka suuresti Jeesus Kristus arvostaa naisia, koska Magdalan Maria valittiin

ensimmäiseksi henkilöksi, joka näki ylösnousseen Vapahtajan ja sai sitten tehtävän todistaa Hänestä. Herra luottaa edelleen meidän aikanamme siihen, että naiset todistavat Hänestä. Vanhin M. Russell Ballard on julistanut: ”Meidänkään taloudenhoitokautemme ei ole vailla sankarittaria. Lukemattomat naiset jokaisella mantereella ja kaikilla elämän eri alueilla ovat merkittävästi myötävaikuttaneet Kristuksen asiaan. – Kysymykseni kuuluu: ’Oletko sinä yksi näistä naisista? Ja vastaatko te miehet, jotka olette pappisuudenhaltijoita, samaan kutsuun?’”¹²

Me voimme noudattaa heidän esimerkkiään

Uskomalla Jeesukseen Kristukseen me voimme noudattaa näiden Johanneksen kirjoituksissa esiintyvien naisten esimerkkiä. Voimme luottaa siihen, että Vapahtaja ymmärtää jokapäiväisen elämämme paineet ja voi auttaa meitä kantamaan kuormamme. Voimme uskoa siihen, että Jeesus Kristus kohottaa meitä rikkomuksistamme huolimatta. Lisäksi voimme tietää, että Kristus voi auttaa meitä syvimmissä surussamme, kärsimyksessämme ja ahdistuksessamme. ■

Kirjoittajat asuvat Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1982, s. 332.
2. Ks. Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 osaa, 1965–1973, osa 1, s. 135.
3. Ks. *Jeesus Kristus*, s. 101–102.
4. Ks. JST, John 2:4 (kohdassa John 2:4, alaviite a).
5. Ks. *Jeesus Kristus*, s. 101.
6. Julkaisussa *A Commentary on the Holy Bible*, toim. J. R. Dummelow, 1909, s. 778.
7. *Jeesus Kristus*, s. 122.
8. M. Russell Ballard, ”Vanhurskaita naisia”, *Liahona*, joulukuu 2002, s. 34.
9. Julkaisussa *A Commentary on the Holy Bible*, s. 788–789.
10. Joseph Smithin raamatunkäännös lisää, että tuosta hetkestä alkaen nainen ylisti Jumalaa ja uskoi Häneen (ks. JST, John 8:11).
11. Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 osaa, 1979–1981, osa 4, s. 263.
12. Ks. ”Vanhurskaita naisia”, s. 38–39.

KUN HERÄÄ epäilyksiä JA kysymyksiä

Kysymykset ovat ratkaisevan tärkeä osa iankaikkista kasvuamme, ja vastausten etsiminen Herran tavalla voi tuoda meidät lähemmäksi taivaallista Isäämme.

Adam Kotter

Suurelta osin internetin johdosta on melko tavallista, että kirkon jäsenet kohtaavat ajatuksia, jotka kyseenalaistavat heidän uskonkäsityksiään. Jotkut jäsenet kokevat heränneet kysymykset hämmäntävinä ja miettivinä, onko hyväksyttävää, että heillä on uskontoaan koskevia kysymyksiä.

On tärkeää ymmärtää, että kysymysten herääminen on hyvä asia. Itse asiassa kysymysten esittäminen uskossa on välttämätöntä hengelliselle edistymisellemme. Vilpittömät kysymykset eivät kuitenkaan ole sama asia kuin epäilykset.

Kysymykset – epäilykset

Miten sitten kysymys ja epäily eroavat toisistaan? Sellaisiin kysymyksiin, joita esitetään tuntien vilpittömää halua lisätä ymmärrystä ja uskoa, on syytä kannustaa. Monet muinaiset ja nykyiset ilmoitukset on saatu vilpittömän kysymyksen tuloksena.¹ Pyhiin kirjoituksiin sisältyvä käsky etsiä ja pyytää, jotta löytäisi, on yksi useimmin toistetuista. Vilpittömiä kysymyksiä ovat sellaiset, jotka esitetään ”vakain aikein” (Moroni 10:4), jotta Herran tahto ymmärrettäisiin paremmin ja sitä voitaisiin noudattaa täydellisemmin.

Vilpittömät kysyjä on edelleen kuuliainen myös etsiessään vastauksia. Toisaalta olen nähnyt, että kun ihmiset epäilevät uskonkäsityksiään, he vastauksia odottaessaan lakkaavat usein noudattamasta käskyjä ja pitämästä liittoja.

Epäilijä asennoituu yleensä niin, että hän luopuu kuuliaisuudesta joko kokonaan tai osittain odottaessaan epäilynsä ratkaisemista.

Sen enempää pyhissä kirjoituksissa kuin profeettojen opetuksissakaan ei kertaakaan kannusteta epäilemään. Itse asiassa pyhät kirjoitukset ovat täynnään opetuksia aivan päinvastaisesta. Meitä käsketään esimerkiksi olemaan epäilemättä ja pelkäämättä (ks. OL 6:36). Ja kohdassa Morm. 9:27 meitä kannustetaan: ”Älkää epäilkö vaan olkaa uskovia.”

Yksi epäilyksiin liittyvä ongelma on aikomus olla kuuliainen *vasta sitten* kun epävarmuus ratkeaa epäilijän tyydytykseksi. Tämä asenne henkilöityy Korihorissa, joka sanoi: ”Jos näytät minulle merkin, – – niin silloin tulen vakuuttuneeksi sanojesi totuudesta” (Alma 30:43).

Epäilyksen voima, joka voi tuhota uskon, toivon ja jopa perheen, vähenee sillä hetkellä, kun ihminen sanoo vilpittömästi: ”Minä teen sen, mitä Herra on käskennyt, ratkeavatpa kysymykseni nopeasti tai eivät koskaan, sillä minä olen luvannut tehdä niin.” Uskollisen asenteen ”minä pidän käskyt, *sillä...*” ja epäilevän asenteen ”minä pidän käskyt, *jos...*” välillä on voimallinen ja iankaikkisen tärkeä ero.

Herran kaava vastausten saamiseen

Olen tietoliikenneinsinööri, ja minun on noudatettava tarkkoja ohjeita, jos haluan tietokoneeni verkkojen

kykenevän kommunikoidaan muiden verkkojen kanssa. Joskus nämä säännöt voivat vaikuttaa ikävystyttäviltä, mutta kun kukin tietoliikenneinsinööri noudattaa samoja normeja, me kykenemme luomaan jotakin vaikuttavampaa kuin mihin kukaan meistä pystyisi työskentelemällä yksin.

Samalla tavoin jos etsit vastausta hengelliseen kysymykseen kaiken tiedon Lähteestä, niin sinun on noudatettava Hänen sääntöjään vastauksen saamiseksi. Tämä prosessi edellyttää ainakin halua ymmärtää totuus ja auliutta noudattaa Jumalan tahtoa (ks. Alma 32:27). Muutoin olet vaarassa uskotella itsellesi vastauksia, joihin haluat uskoa, sen sijaan että saisit todellisia vastauksia Jumalalta.

On täysin normaalia tuntea huolta ja levottomuutta, kun eteen tulee tuntematon asia, etenkin jos se asettaa kyseenalaiseksi jonkin lujasti uskotun käsityksen. On tärkeää, ettemme anna tuon levottomuuden kääntää meitä pois liitoistamme sillä aikaa kun etsimme vastauksia. Olen oppinut oman kokemukseni perusteella, ettemme me voi kääntää selkäämme Jumalalle ja sitten odottaa Hänen vastaavan kysymyksiimme meidän ehdoillamme. Siihen, että edelleen pidämme käskyt samalla kun pyrimme ratkaisemaan epävarmuutemme, tarvitaan uskoa. Voi olla houkuttelevaa luopua kuuliaisuudesta joko kokonaan tai osittain odottaessamme vakuuttavaa ratkaisua huoliimme, mutta se ei ole Jumalan tapa.

Käytännössä meidän täytyy ensin kysyä itseltämme: ”Olenko halukas tekemään sen, mitä vaaditaan, että saan vastauksen Herralta, vai haluanko yksinkertaisesti toimia omalla tavallani?” Vapahtaja itse opetti tätä kaavaa sanoessaan: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17).

Niinpä ensimmäinen vaihe kysymysten ratkaisemiseksi on pysyä lujana ja järkkymättömänä Jumalan käskyjen pitämisessä (ks. Alma 1:25). Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista on kysynyt:

”Kuinka voimme pysyä lujina ja järkkymättöminä uskon koettelemuksessa? Uppoutumalla juuri niihin asioihin, jotka auttoivat rakentamaan uskomme ytimen: me osoitamme uskoa Kristukseen, rukoilemme, pohdimme pyhiä kirjoituksia, teemme parannusta, pidämme käskyt ja palvelemme muita.

Kun kohtaatte uskon koettelemuksen – mitä sitten teetekin, älkää lähtekö pois kirkosta! Se, että etäännyttätte itsenne Jumalan valtakunnasta uskon koettelemuksen kestäessä, on kuin jättäisitte lujan väestönsuojan turvan

Se, että etäännyttätte itsenne Jumalan valtakunnasta uskon koettelemuksen kestäessä, on kuin jättäisitte lujan väestönsuojan turvan juuri ennen kuin tornado tulee näkyviin.

juuri ennen kuin tornado tulee näkyviin.”²

Vanhin Andersen opetti myös, että ”usko – – on päätös”³. Herra ei pakota sinua ymmärtämään eikä olemaan kuuliasinen. Sinun täytyy valita usko tietoisesti! Se valinta ei loukkaa älyllistä rehellisyyttäsi vaan on todiste iankaikkisesta ja jumalallisesta kunnioituksesta tahdonvapauttasi kohtaan.

Kysymykset lisäävät ymmärrystä

Jotkut otaksuvat virheellisesti, että jos on kirkon historiaa tai oppia koskevia vilpittömiä huolenaiheita, se on todiste siitä, ettei elä kirkon mittapuiden mukaan. Se, että on kysymyksiä, ei tarkoita, että on syöllistynyt johonkin suureen syntiin. Kysymykset ovat osa elämää ja ovat välttämättömiä, jotta edistyisimme ja ymmärryksemme lisääntyisi. Huolena ei ole se, herääkö meillä kysymyksiä, vaan se, pidämmekö käskyt, kun käymme läpi prosessia saadaksemme ilmoitusta, joka johtaa vastauksiin.

Ole tietoinen siitä, että Saatana voi voimistaa epäilyksiämme tai saada meidät pitämään syntejämme oikeutetuina. Pyhä Henki antaa meille epämiellyttäviä tuntemuksia, kun teemme syntiä, ja voimme joko tehdä parannuksen tai torjua nämä tuntemukset. Kun epäilyksiä herää, saattaa olla hyödyllistä kysyä itseltään: Teenkö jotakin tai haluanko jotakin, mikä on vastoin evankeliumia? Jos vastaus on kyllä, pyydä apua piispaltasi. Sillä voi olla suuri vaikutus! Se, että annat epäilystesä tehdä synneistäsi oikeutettuja, ei ole koskaan onnistunut korvike parannuksenteolle.

Jotkut ihmiset kompastuvat myös kirkon johtajien antamiin lausuntoihin, jotka eivät ole koskeneet oppia vaan näiden omia henkilökohtaisia mielipiteitä ja jotka ovat osoittautuneet vääriksi. Esimerkiksi presidentti Joseph Fielding Smith (1876–1972) kirjoitti ensimmäisessä laitoksessaan kirjastaan *Answers to Gospel Questions* [Vastauksia evankeliumiaiheisiin kysymyksiin]: ”On epätodennäköistä, että ihmisen sallittaisiin milloinkaan tehdä mitään välinettä tai alusta, jolla voi matkustaa kautta avaruuden tai käydä kuussa tai jollakin etäisellä planeetalla.”⁴

Myöhemmin kun Apollo-lennot olivat laskeutuneet kuuhun ja presidentti David O. McKay oli kuollut, Joseph Fielding Smithistä tuli kirkon presidentti. Eräässä lehdistötilaisuudessa muuan toimittaja kysyi häneltä tästä lausunnosta. Presidentti Smith vastasi: ”Minä olin väärässä, enkä ollutkin?”⁵

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista onkin huomauttanut: ”Me [voimme kuluttaa] hyvin kallisarvoista emotionaalista ja hengellistä pääomaa takertumalla sitkeästi – – [johonkin sellaiseen tapahtumaan] kirkon historiassa, joka osoitti enemmän tai vähemmän, että kuolevaisilla on aina vaikeuksia olla heihin kohdistettujen kuolematomien toiveiden veroisia.”⁶

Etsikää kohottavalla tavalla

Palautusta koskevasta kertomuksesta on kirjoitettu monia kirjoja ja sen tutkimiseen on käytetty lukemattomia tunteja. Usein sellainen toiminta johtaa lisääntyneeseen ymmärrykseen, mutta se voi myös herättää tukalia kysymyksiä etenkin kun emme ymmärrä tuon ajan ihmisten motiiveja. On myös helppoa juuttua etsimään historiallisia faktoja, jotka saatamme ymmärtää väärin tai joihin emme enää pääse

käsiksi, mutta aina on mahdollista saada todellista ja asiaan kuuluvaa tietoa Häneltä, joka ymmärtää kaiken.

Tämä on kenties kaikkein tärkein keino: *kun pidämme lujasti liittomme ja elämme uskollisina valolle, joka meillä on, Herra siunaa elämäämme ja antaa meille innoitusta*. Olen tuntenut näitä lempeitä armotekoja. Ne ovat hyvin henkilökohtaisia, välittömiä kokemuksia meidän ja taivaallisen Isämme välillä. Ne ovat valoa ja tietoa. Vaikka lukisimme ja tutkisimme kolmannen osapuolen kokemuksia kuinka paljon tahansa, se ei vedä vertoja niiden ensi käden kokemusten voimalle, joita saamme Isämme armon ja rakkauden ansiosta.

Tutkiessamme päivittäin pyhiä kirjoituksia ja evankeliumia muista lähteistä eteemme tulee edelleenkin kysymyksiä. Kun Herra haluaa opettaa meitä, Hän tekee sen usein esittämällä meille kysymyksen pohdittavaksi. Tutkiessamme me saamme vastauksia olemalla uskollisia liitoillemme ja palvelemalla muita, koska se on keino saada henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ajan myötä tuovat vastaukset kaikkiin kysymyksiin. ■

Kirjoittaja asuu Georgiassa Yhdysvalloissa.

Vastauksia moniin evankeliumia koskeviin kysymyksiin löytyy sivustolta lds.org/topics (englanniksi) ja sivuston mormonien uutishuoneen fi.kohdasta.com Aiheita ja taustaa (suomeksi).

VIITTEET

1. Ks. esim. 1. Moos. 25:21–23; 2. Moos. 3:11–22; Moosia 26; Alma 40; 3. Nefi 27; OL 76; 77; 138.
2. Neil L. Andersen, ”Uskonne koettelemus”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 40.
3. Neil L. Andersen, ”Sinä tiedät tarpeeksi”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 14.
4. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 1958, 5 osaa, osa 2, s. 191.
5. David Farnsworthin henkilökohtainen muisto; lehdistötilaisuus pidettiin 23. tammikuuta 1970, puoli vuotta kuuhun laskeutumisen jälkeen.
6. Jeffrey R. Holland, ”Viinitarhan työmiehet”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 32.

OPILLISTA VARMUUTTA

”Pystyn kyllä hyväksymään inhimillisiä puutteita, myös Jumalan profeetoissa – se on ihan normaalia kuolevaisten ihmisten keskuudessa. Pystyn hyväksymään oletettuja tieteellisiä löydöksiä, jotka ovat ristiriidassa Mormonin kirjan kanssa – totuus niistä selviää aikanaan. Ja pystyn hyväksymään jotkin näennäiset historialliset kummallisuudet – ne ovat vähäpätöisiä koko totuuden näkymässä. Mutta en voi elää ilman Joseph Smithin palauttamia

opillisia totuuksia ja toimituksia, en voi elää ilman perhettäni siunaavaa Jumalan pappetta, enkä voi elää ilman tietoa siitä, että vaimoni ja lapseni on sinetöity minuun iankaikkisesti. Juuri se valinta meillä on edessämme – toisaalta muutama vastausta vailla oleva kysymys ja toisaalta suuri joukko varmoja oppeja sekä Jumalan voima.”

Tad R. Callister, pyhäkoulun ylijohtaja, ”Mikä on Kristuksen kirkon rakensuunnitelma?”, kirkon koululaitoksen hartaustilaisuus, 12. tammikuuta 2014; cesdevotionals.lds.org.

SINUN TÄYTYY RUKOILLA

Tammikuun 12. päivänä 2010 taivaallinen Isä näytti minulle voimansa, kun nelikerroksinen betonirakennus oli romahtanut päälleni ja ympärilleni hirvittävän maanjäristyksen jälkeen, joka tuhosi Haitia.

Huutaessani kivimurskan painon alla rauhallinen ääni sanoi minulle: ”Jimmy, miksi et huutamisen sijaan rukoile?”

En kuitenkaan kyennyt lopettamaan huutamista, koska pelkäsin kuolevani muutaman minuutin kuluessa. Ääni, joka kuulosti hyvältä ystävältä, jota motivoi suuri halu auttaa, sanoi minulle jälleen: ”Jimmy, sinun täytyy rukoilla.”

Kipu säärissäni alkoi käydä siedättömäksi, ja pimeyden keskellä

minulta oli loppumassa happi. Ääni kuului vielä kerran: ”Jimmy, sinun täytyy rukoilla.”

Sillä hetkellä lakkasin vastustele-masta. Heikolla äänellä sanoin: ”Taivaallinen Isä, Sinä tunnet voimani, ja Sinä tiedät, kuinka kauan voin kestää tätä kipua. Pyydän Sinua, vie tämä kipu minulta pois. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”

Heti lausuttuani tuon yksinkertaisen rukouksen minä nukahdin. En muista, mitä sen jälkeen tapahtui, mutta kun heräsin syvästä unesta, kipu oli poissa. Hieman myöhemmin pelastajat löysivät minut etsiessään uhreja sen toimistorakennuksen raunioista.

Jälkeenpäin sain tietää, että niistä viidestä työntekijästä, jotka olivat olleet toisessa kerroksessa siinä Port-au-Princessä sijaitsevassa rakennuksessa, jossa olin töissä, minä olin ainoa, joka oli selviytynyt raunioista hengissä. Vammojeni vuoksi menetin toisen jalkani ja vietin monta kuukautta sairaalassa. Mutta tiedän, että Pyhä Henki kehotti minua rukoilemaan ja että taivaallinen Isä vastasi tuohon rukoukseen.

Voin todistaa, että taivaallinen Isä vastaa rukouksiimme omalla tavallaan ja omien halujensa mukaan – missä sitten olemmekin ja milloin sitten rukoilemme. ■

Jimmy Saint Louis, Haiti

SE, MITÄ OPIN, MUUTTI SYDÄMENI

Sen jälkeen kun 18-vuotias poikamme Jaxon oli kuollut, pohdin syvällisesti elämäni laatua ja suuntaa. Minulla oli iankaikkisuuksissa lapsi, ja minulla oli voimakas halu elää elämäni sillä tavoin, että jonakin päivänä voisimme jälleen nauttia perheestämme. Halusin myös ymmärtää paremmin pyhiä kirjoituksia, jotta ne ohjaisivat elämääni.

En ole aivan varma siitä, milloin sydäntä koskeva kiinnostukseni alkoi, mutta sitä ruokki toivo nähdä jälleen poikamme. Kun luin Mormonin kirjaa, aloin panna merkkeille, kuinka sydäntä käytetään vertauskuvallisesti kuvaamaan ihmisen elämän tilaa tai kansan tilaa tai suuntaa.

Joka kerta kun sydän mainittiin, olipa se paatunut tai pehmeä, piirsin marginaaliin pienen punaisen sydämen. Aloin nähdä kaavoja. Kun ihmisten sydän pehmeni, heillä oli voimaa käsitellä vastoinkäymisiä, heidän rakkautensa muita kohtaan lisääntyi ja heistä tuli ystävällisempiä ja lempeämpiä. Opin, että juuri parannus muuttaa sydämen, kun käännyimme Vapahtajan ja Hänen sovitushrinsa puoleen.

Nautin suurenmoisesta matkasta läpi Mormonin kirjan. Se, mitä opin, muutti sydämeni, ja se taas on muuttanut elämäni. Se, mitä opin, on myös auttanut minua ammatissani, kun autan aviopareja selviytymään

haasteistaan. Olen oppinut ymmärtämään, että voin opettaa aviopareille niitä yleisiä periaatteita, jotka tuovat avioliittoon tyytyväisyyttä ja todellista läheisyyttä, ja muistuttaa niistä. Mutta ennen kuin he pehmittävät sydämensä avioliittoaan kohtaan, muutosta ei juurikaan voi tapahtua tai se ei voi kestää.

Sen jälkeen kun aloin piirtää sydämiä Mormonin kirjan marginaaleihin, olen palannut lukemaan usein noita kohtia ja oppinut lisää noista jakeista. Olen jopa löytänyt uusia sydänkohtia, jotka jäivät minulta huomaamatta ensi lukemalla, ja se muistuttaa minua siitä, että pyhissä kirjoituksissa on aina jotakin uutta opittavaa, ymmärrettävää ja käyttöön sovellettavaa.

Mikä tärkeintä, minua muistutetaan taivaallisen Isäni ja Vapahtajani rakkaudesta. Tuon rakkauden ansiosta saan pitää perheeni ikuisesti. Tiedän sen koko sydämeistäni, ja siitä olen erittäin kiitollinen. ■

Darcy Logan, Alaska, USA

Kipu säärissäni alkoi käydä sietämättömäksi, ja pimeyden keskellä minulta oli loppumassa happi.

Kun olin nopeasti puhdistanut ja hangannut toverini kengät kiiltäviksi, asetin ne tarkoin entiselle paikalleen.

TOVERINI TAIVAALLISET KENGÄT

Vuosia sitten, lähdettyäni lähetysaarnajien koulutuskeskuksesta Provosta Utahista, saavuin Floridaan tuntien olevani valmis ja innostunut aloittamaan työn lähetyskentällä. Kun tapasin uuden toverini, meillä oli monia yhteisiä kiinnostuksen kohteita ja vaikutti siltä, että sovimme tovereina täydellisesti yhteen.

Muutaman viikon kuluttua huomasin kuitenkin joitakin eroja. Minä esimerkiksi olin valmis kulkemaan joka päivä ovelta ovelle, mutta toverini ei ollut yhtä innokas koputtamaan oviin. Itse asiassa vaikka hän oli vanhempi toveri, hän päätti olla juurikaan kulke-matta ovelta ovelle.

Panin myös merkille, että toverini näytti puhuvan paljon itsestään. Hänen perheensä oli varakas, ja hän oli kokenut monia sellaisia asioita, jotka minulta, jonka perhe ei ollut

niin hyvin toimeentuleva, oli jäänyt kokematta.

Nuo seikat alkoivat herättää sisimässäni epämurkavia tunteita jopa lähestulkoon kaunaan asti. Kaunan kantaminen toveriani kohtaan vaikutti minuun hengellisesti, etenkin silloin kun yritin opettaa evankeliumia. Minun oli tehtävä jotakin. Ensin harkitsin, että puhuisin toverilleni ja yksinkertaisesti toisin esiin kaiken turhautumiseni. Mutta valitsin erilaisen tavan.

Toverillani ja minulla oli joka aamu tapana käydä vuorotellen suihkussa ja valmistautua päivään. Kun toverini oli suihkussa, päätin ottaa vaivihkaa hänen kävelykenkensä sängynpäädyssä ja kiillottaa ne. Kun olin nopeasti puhdistanut ja hangannut hänen kenkensä kiiltäviksi, asetin ne tarkoin entiselle paikalleen. Tein niin joka aamu parin viikon ajan.

Tuona aikana huomasin, että kaunani alkoi hävitä. Kun palvelin toveriani, sydämeni alkoi muuttua. En sanonut hänelle mitään tästä pienestä palveluksestani. Yhtenä päivänä toverini kuitenkin mainitsi, että häntä on varmaan siunattu ”taivaallisilla kengillä”, koska ne eivät näyttäneet ikinä likaantuvan.

Sain tuosta kokemuksesta kaksi suurenmoista opetusta. Ensiksi opin, että todellinen ongelma oli minussa – vaikka sysäys siihen, mitä tunsin, tulikin ulkopuolelta. Ongelma ei ollut toverini.

Toiseksi tiesin, että yleensä palvelemme niitä, joita rakastamme. En ollut kuitenkaan tajunnut, että sama periaate toimii toisinkin päin: opimme rakastamaan niitä, joita palvelemme. ■

Michael Reid, Arizona, USA

TUNNISTIN PROFEETAN ÄÄNEN

Eräänä sunnuntai-iltana noin kolme kuukautta sen jälkeen kun olin muuttanut kotimaastani Meksikosta Yhdysvaltoihin opiskelemaan, selasin eri radiokanavia yrittäen löytää hyvää sunnuntaimusiikkia. Kun kuuntelin useita paikallisia kanavia, kuulin tutun äänen ja pysähdyin.

Oletin, että ääni oli presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008), joka oli tuolloin kirkon presidentti. Tajusin, että oli outoa, että pystyin tunnistamaan hänen äänensä. Olin tottunut kuuntelemaan yleiskonferenssia, kirkon koululaitoksen takka-
valkeailtoja ja muita kirkon lähetyksiä puhuttuna espanjankielisen tulkin äänellä, joka peitti puhujan äänen. Silti jotenkin tunnistin, että ääni radiossa oli presidentti Hinckleyn.

En osannut vielä riittävästi englantia ymmärtääkseni, mitä hän sanoi, mutta kuuntelin siitä huolimatta sen puheen radiosta. Hänen äänensä toi rauhan tunteen. Kun puhe päättyi,

radiokuuluttaja sanoi: ”Olemme juuri kuulleet presidentti Gordon B. Hinckleyä.”

Tiesin, että Herra puhuu palvelijoidensa välityksellä ja tuleepa sanoma sitten Hänen äänellään tai Hänen profeettojensa äänellä, se on sama (ks. OL 1:38).

Ajattelin sitä, kuinka epätavallista oli, että olin tunnistanut presidentti Hinckleyn äänen. Koska niin oli tapahtunut, oivalsin, että haluan aina pystyä tunnistamaan äänen, jota Herra

käyttää ollakseen yhteydessä lapsiinsa – lähteestä riippumatta.

”Minun lampaani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua” (Joh. 10:27).

Maa maailmassa, joka on täynnä monia ääniä – monia ”kanavia” – joita selailla, toivon, että voin aina olla virittynyt tunnistamaan Paime-
neni ja Hänen palvelijoidensa äänen ja olla halukas noudattamaan heidän neuvojaan. ■

Miriam Ruiz, Utah, USA

Kun kuuntelin useita paikallisia kanavia, kuulin tutun äänen ja pysähdyin.

Mitä me olemme **oppineet vanhemmiltamme**

Nuoret aikuiset kertovat, kuinka he hyödyntävät opetuksia, joita he ovat saaneet vanhemmiltaan.

AHKERA TYÖNTEKO

Opin kotona tekemään työtä ahkerasti. Vanhempani käyttivät menetelmää, jota kutsuimme "ahkeruuslistaksi". Kuukauden alussa saimme listan erilaisista kotiaskareista kuten tiskaaminen, hevosten hoito jne. Merkitsimme rastilla askareet hoidettuamme ne, ja sitten kuukauden lopussa saimme ahkerasta työnteostamme rahasumman, joka perustui siihen, kuinka monta rastia listassa oli. Opin sen ansiosta tekemään työtä ahkerasti ja olemaan tarkka rahankäytössä.

Peter Stegeby, Västerbotten, Ruotsi

VANHURSKAS VANHEMMUUS

Koska äitini oli yksinhuoltaja, hänellä oli paljon tehtävää, mutta hän järjesti aina aikaa auttaa minua, lohduttaa minua tai vain kuunnella minua. Tieto siitä, että hän oli aina apunani, oli korvaamaton, ja haluan antaa saman tunteen omille lapsilleni tulevaisuudessa.

Kun äitini solmi uuden avioliiton, hänen uusi miehensä päätti olla isä isoveljelleni ja minulle. Pian sen jälkeen perheeseemme tuli pikkusisko, mutta en ole koskaan tuntenut vähäisintäkään eroa siinä hellässä ja rakastavassa tavassa, jolla hän on huolehtinut meistä kaikista omina lapsinaan. Hänen asenteensa ansiosta isoveljeni ja minä olemme saaneet varttua lujassa ja yhtenäisessä perheessä, jonka kodissa oli pappeus. Se päivä, jolloin meidät sinetöitiin yhteen perheeksi, oli aivan erityinen. Hänen rakastava esimerkkinsä on opettanut minulle, ettei isyys ole vain biologinen fakta – isäksi kasvetaan.

Amanda Cornelius, Tukholma, Ruotsi

JUMALALLINEN VARJELUS

Kun olin pieni, isäni oli töissä kaukana ja tuli kotiin aina vasta pimeän tultua. Pysyttelin aina hereillä siihen asti kun hän tuli kotiin. Mutta kerran hän oli todella myöhässä, enkä saanut häntä kiinni puhelimella. Olin hyvin peloissani. Muistan, että vanhempani olivat opettaneet minua rukoilemaan aina ja pyytämään apua silloin kun olisin peloissani, joten polvistuin ja rukoulin, että isä palaisi kotiin turvallisesti. Yllätyksekseni rukouksen päättäessäni kuulin ulkoa isän tulevan polkupyörällä. Olin hyvin kiitollinen taivaalliselle Isälleni isäni varjelemisesta.

Nyt nuorena aikuisena, kun olen hämmentynyt tai peloissani, ensimmäinen henkilö, joka tulee mieleeni, on taivaallinen Isä. Tiedän, että Hän on aina kanssani ja että Hän kuuntelee rukouksiani.

Rohini Krishnan, Bangalore, Intia

RUKOUS

Menin yhtenä iltana vanhempieni makuuhuoneeseen kysymään jotakin isältä, mutta hän oli polvistuneena rukoukseen. Lähdin pois ja palasin muutamaa minuuttia myöhemmin, ja hän oli edelleen samassa asennossa. Päätin valmistautua nukkumaan ja ajattelin, että hän olisi varmasti lopettanut rukouksensa, kun minä olisin hoitanut iltatoimeni. Palasin vanhempieni makuuhuoneeseen noin 10 minuuttia myöhemmin - ja hän rukoili edelleen! Tuon isäni esimerkin näkeminen vahvisti todistustani. Hän todellakin vuodatti sydämensä rukouksessa taivaalliselle Isälle.

Jen Hansen, Idaho, USA

TEMPPELIAVIOLIITTO

Olen kiitollinen siitä, että vanhempani kertoivat minulle, millainen heidän suhteensa on ollut. Heistä tuli hyvät ystävät 14-vuotiaina, ja he varttuivat ja oppivat yhdessä. Aikanaan heidän ystävyytensä kehittyi todelliseksi rakkaudeksi, ja he solmivat temppelevioliiton. Aion noudattaa vanhempieni esimerkkiä ja solmia temppelevioliiton. Toivon, että koen onnea ja todellista rakkautta kuten he.

Pasăre Ana Maria, Prahova, Romania

KRISTUKSEEN KESKITTYNYT KOTI

Jeesus Kristus on ollut aina vanhempieni suhteen keskipisteenä. He keskittyvät luomaan kodin, jossa Henki on läsnä, ja asettavat tärkeälle sijalle perheen pyhien kirjoitusten tutkimisen, perherukouksen ja perheillan.

Äitini kutsuttiin kotikäyntiopettajaksi eräälle nuorelle äidille, jolla oli vaikeaa äskettäisen avioeron johdosta. Usein, kun tulin kotiin, äiti hoiti tämän naisen kahta pientä poikaa. Toisinaan asioita hoitaisimme piipahdimme tämän naisen asunnolla, ja äiti jätti aina ovelle jonkin viestin. Olen hyvin kiitollinen äitini esimerkistä, että rakkaus "ei etsi omaansa" (Moroni 7:45).

Vanhempani opettelevat aina uutta, ja he käyttävät uusia taitojaan ja tietämystään rakentaakseen Jumalan valtakuntaa. Heidän esimerkkinsä ansiosta olen asettanut koulutuksen tärkeälle sijalle omassa elämässäni. Vanhempieni esimerkki johti minut solmimaan avioliiton miehen kanssa, jonka elämän keskipisteenä myös on Jeesus Kristus. Rachel Nielsen, Utah, USA

JUMALALLINEN LUONNE

Kun olin pieni, vanhempani kylvivät sisimpääni tunteen taivaallisen Isäni puhtaasta rakkaudesta. Aloin tuntea Häntä, kun äitini laului minulle laulua "Oon lapsi Jumalan" (*MAP-lauluja*, 187), ja ajan kuluessa vanhempieni esimerkki on ollut parhaana innoituksenani tulla tuntemaan taivaallinen Isäni ja rakastaa Häntä palvelemalla ja käymällä uskollisesti kirkon kokouksissa ja toiminnoissa. Marlin Ortega Vásquez, Managua, Nicaragua

TURVAUTUMINEN TAIVAALLISEEN ISÄÄN JA JEESUKSEEN KRISTUKSEEN

Isäni osaa korjata melkein mitä tahansa. Kun olin teini-ikäinen, kysyin häneltä, kuinka hän osaa korjata tavaroita niin hyvin. Hän sanoi: "Ennen kuin aloitan työn, pidän rukouksen ja pyydän taivaallista Isää auttamaan minua. Sitten ryhdyn työhön." Hänen esimerkkinsä on opettanut minua olemaan nöyrä ja pyytämään taivaallista innoitusta.

Kun äiti on tuntenut itsensä masentuneeksi, hän on etsinyt parantumista ja rauhaa Vapahtajan jalkojen juuressa. Kun minulla on ollut samankaltaisia hetkiä, hän on kannustanut minua turvautumaan sovituksen voimaan. Nyt nuorena aikuisena saan yhä Vapahtajan rauhaa ja rohkaisevaa rakkautta noudattamalla äitini vanhurskasta esimerkkiä.

Isak Malm, Jönköping, Ruotsi

Uusi määränpää

Amancay Kotecka-Miño

Joskus elämäni tuntuu yhdeltä jatkuvalta lentomatkalta. Äitini on ecuadorilainen ja isäni puolalainen. Minä synnyin Ecuadorissa, mutta kun olin 10-vuotias, muutimme Espanjaan. Asumme siellä vain kaksi vuotta. Kun olin 12-vuotias, lensimme jälleen, tällä kertaa Puolaan. Kaipasin vakautta, ystäviä ja sukua lähelle enkä halunnut enää jättää hyvästejä.

Ensimmäiset tapaamiset lähetyssaarnaajavanhimpien kanssa

Oveemme koputettiin. Kun avasin oven, edessäni seisoivat kaksi nuorkaista. Suljin tyyliä oven ennen kuin he ehtivät sanoa mitään.

”Avaa ovi uudelleen ja pyydä anteeksi”, isäni käskevä ääni kuului talon takaosasta. ”Emme opettaneet sinua kohtelevaan ihmisiä tuolla tavalla!”

Avasin oven, vaikka se tuntui vähän typerältä. ”Anteeksi”, sain sanottua.

”Haluan tietää teistä ja uskonkäsityksistänne. Tulkaa sisään”, isä kehotti. Nuorukaiset esittäytyivät Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajiksi. Vastahakoisesti kuuntelin heidän sanomaansa

– 13-vuotiaana minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin totella.

Neljän kuukauden ajan lähetyssaarnaajat kävivät meillä opettaen Jeesuksen Kristuksen palautetun kirkon oppeja. ”Me kunnioitamme ja ihailemme rohkeuttanne, mutta emme koskaan muuta uskontoamme”, isä viimein sanoi heille, emmekä enää koskaan nähneet noita lähetyssaarnaajavanhimpia.

Halu löytää totuus

Kului kaksi vuotta, ja perheemme olosuhteiden muuttuminen teki minut tavattoman murheelliseksi. Isä oli lähtenyt Puolaan etsimään työtä, joten perheemme oli erillään toisistaan. Olin epätoivoinen ja etsin Jumalaa. Rukouksistani tuli vilpittömämpiä, kun pyysin taivaallista Isää auttamaan minua löytämään Hänet.

Erään kerran äiti sanoi minulle: ”Joku Garling-niminen henkilö kyseli sinua. Pyysin häntä tulemaan takaisin ensi viikolla.” Äiti tiesi, että kyseessä oli lähetyssaarnaaja, eikä hän ollut kiinnostunut sanomasta, joten hän ei tuntenut tarvetta reagoida nopeasti.

Sinä perjantai-iltana kuulin jälleen

Tuntui, että koko elämäni oli yhtä loputonta lentämistä paikasta toiseen. Kaipasin rauhaa ja vakautta mutta löysin sen vasta sitten kun todella käännyin Herran puoleen.

koputuksen ovelta. Tällä kertaa tervehdin lähettäviä vilpittömästi ja hymyillen. ”Te olette tervetulleita kotiin, mutta teidän on parasta tietää, ettei minusta koskaan tule mormonia”, sanoin heille.

Nuo lähetyssaarnaajavanhimmat opettivat minua siitä huolimatta – joka perjantai-iltapäivä puolen vuoden ajan. Lukuisa määrä äitini pikkuleipiä syötiin ja tuhansia kysymyksiä esitettiin, ennen kuin kaikki syvimmät kysymyksetni alkoivat saada vastauksen. Tuntui siltä, että joka kerta lähetyssaarnaajien käydessä yksi pala elämän palapelistä asettui kohdalleen. Koska asia kiehtoi minua, tein viimein sen, mitä lähetyssaarnaajat olivat pyytäneet minua tekemään: rukoilin ja kysyin taivaalliselta Isältä, ovatko heidän sanansa ja

Mormonin kirja totta. He vakuuttivat minulle, että Jumala vastaa rukouksiin.

Vahvistus ja epäröinti

Kun rukoilin ja tutkin pyhiä kirjoituksia syvällisemmin, näistä opeista tuli suloisia sielulleni. Kuukausien ajan epäröin, koska minusta tuntui,

menetin luottamukseni saamaani vastaukseen. Syvennyin siihen, mikä on maailmasta, ja aloin pelätä, etteivät läheiseni hyväksyisi päätöstäni mennä kasteelle.

Vähän kerrallaan virheeni ja päätökseni tekivät minut kuuroksi Hengen kuiskauksille. Pyhät kirjoitukseni

Polvistuin viimein jälleen rukoukseen ja tarkoitin todella sitä, mitä sanoin: ”Taivaallinen Isä, tapahtukoon Sinun tahtosi eikä minun.”

Tuo rukous merkitsi alkua paluuleni kirkkoon, minkä tiesin edellyttävän parannuksentekoa. Sinä sunnuntaina, ensimmäisen kerran lähes vuoteen, osallistuin sakramenttikokoukseen. Seuraavana päivänä tein jälleen päätöksen mennä kasteelle.

Herra auttoi minua läpi vaikean prosessini, kun palasin siihen, minkä olin kerran tiennyt olevan totta. Nyt pidän noita vaikeita olosuhteita eränä suloisimmista Jumalalta saamistani siunauksista. Hän ei ollut unohtanut minua. Hän kuunteli rukouksiani ja odotti, että tunnistaisin Hänen vastauksensa. Hän auttoi minua kestäämään kaikki kärsimykseni vahvistaen ja varjellen minua. Siinä samalla sain selkeämmän ymmärryksen Kristuksen jumalallisen palvelutyön ja sovituksen tarkoituksesta.

Minut kastettiin huhtikuussa 2011. Olen jälleen tehnyt lentomatkan – asun nyt Ranskassa, mikä tarkoittaa lisää muutoksia. Olen kuitenkin nyt kiitollinen Hänelle elämästäni ja olosuhteista, joissa Hän on antanut minun elää. Koska minulla on todistus Jeesuksen Kristuksen sovituksista, ymmärrän nyt, etten ole yksin, toipa elämä eteeni seuraavaksi mitä määränpäitä hyvänsä. En tiedä, lähdenkö enää uudelle lentomatkalle. Tiedän vain, että uusi määränpäini on se suora polku, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isän ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen luona. ■

Kirjoittaja asuu Ranskassa.

että tarvitsin vankkoja todisteita – että minun piti tietää evankeliumista kaikki, ennen kuin liittyisin tähän kirkkoon. Lopulta Vapahtajan sanat kohdassa Joh. 20:29 puhuivat sielulleni: ”Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.” Päätin mennä kasteelle.

Vanhempani vaativat, että menen kasteelle vasta kun olen aikuinen, mutta odotusaika auttoi edistymistäni ja lisäsi tietämystäni evankeliumista. Valitettavasti kastepäiväni lähestyessä

päätyivät arkkuni pohjalle, ja lakkasin jopa rukoilemasta.

Parannuksen siunaus

Elämäni ei vastannut odotuksia – siinä oli liian paljon kyyneliä ja pettymyksiä. Oli vaikea ymmärtää, miksi perheeni oli kestettävä niin monia koettelemuksia. Juuri ennen viimeistä vuottani lukiossa vanhempieni oli lähettävä Puolasta. Ajatus asettumisesta jälleen uuteen maahan ahdisti minua.

VOIMA, JOKA ON SUUREMPI KUIN OMAMME

Jeesuksen Kristuksen sovituksen kaiken mahdollistava voima vahvistaa meitä tekemään hyvää ja olemaan hyviä sekä palvelemaan paremmin kuin omat yksilölliset halumme ja luontaiset kykymme edellyttävät.

Vanhin
David A. Bednar
kahdentoista apostolin
koorumista

Luulenpa, että monet kirkon jäsenet tuntevat paljon paremmin, millaista on luonteeltaan sovituksen lunastava ja puhdistava voima, kuin he tuntevat, millaista on sen vahvistava ja kaiken mahdollistava voima. On tärkeää tietää, että Jeesus Kristus tuli maan päälle kuolemaan puolestamme – se on olennainen ja perustavanlaatuinen osa Kristuksen oppia. Mutta meidän pitää arvostaa myös sitä, että Herra haluaa sovituksensa kautta ja Pyhän Hengen voimalla *elää* meissä – paitsi opastaakseen meitä myös antaakseen meille voimaa.

Useimmat meistä tietävät, että kun me teemme väärin, me tarvitsemme apua voittaaksemme synnin vaikutukset elämässämme. Vapahtaja on maksanut hinnan ja mahdollistanut sen, että meistä voi tulla puhtaita Hänen lunastavan voimansa avulla. Useimmat meistä ymmärtävät selkeästi, että sovitus on syntisiä varten. En ole kuitenkaan yhtä varma siitä, että me tiedämme ja ymmärrämme sovituksen olevan myös pyhiä varten – niitä hyviä ihmisiä varten, jotka ovat kuuliaisimpia, kelpoimpia ja tunnollisimpia ja jotka pyrkivät tulemaan paremmiksi ja palvelemaan uskollisemmin. Saatamme erheellisesti uskoa, että meidän

on kuljettava taival hyvästä paremmaksi ja tultava pyhäksi aivan itse pelkällä sisulla, tahdonvoimalla ja itsekurilla sekä ilmeisen rajallisilla kyvyillämme.

Vapahtajan evankeliumi ei ole pelkästään sitä, että vältämme elämässämme pahaa. Siinä on pohjimmiltaan kyse myös siitä, että teemme hyvää ja tulemme hyväksi. Sovitus tarjoaa meille apua pahan voittamisessa ja välttämässä sekä hyvän tekemisessä ja hyväksi tulemisessa. Tämä Vapahtajan suoma apu on tarjolla kuolevaisuuden koko taipaleelle – pahasta hyvään ja edelleen parempaan sekä oman luontomme muuttamiseen.

En esitä, että sovituksen lunastava voima ja kaiken mahdollistava voima ovat erillisiä ja toisistaan irrallaan. Pikemminkin nämä sovituksen kaksi ulottuvuutta ovat yhteydessä toisiinsa ja täydentävät toisiaan. Niiden kummankin on oltava toiminnassa elämäntaipaleen kaikissa vaiheissa. Ja meidän kaikkien on iankaikkisen tärkeää ymmärtää, että *kumpikin* näistä kuolevaisuuden taipaleen välttämättömistä osatekijöistä – sekä luonnollisen ihmisen riisuminen että pyhäksi tuleminen, sekä pahan voittaminen että hyväksi tuleminen

– saavutetaan sovituksen voiman avulla. Yksilöllinen tahdonvoima, henkilökohtainen päättäväisyys ja motivaatio, tehokas suunnittelu ja tavoitteiden asettaminen ovat välttämättömiä mutta viime kädessä riittämättömiä siihen, että saisimme tämän kuolevaisen taipaleen voitokkaaseen päätökseen. Meidän on todellakin opittava turvautumaan pyhän Messiaan ansioihin, laupeuteen ja armoon (ks. 2. Nefi 2:8).

Armo ja sovituksen kaiken mahdollistava voima

Englanninkielisen Raamatun sanastossa kerrotaan, että sanaa *armo* käytetään pyhissä kirjoituksissa usein tarkoittamaan kaiken mahdollistavaa voimaa:

”[Armo on] sana, joka esiintyy usein Uudessa testamentissa, etenkin Paavaliin kirjoituksissa. Sanan päämerkitys on *jumalallinen apu tai voima*, jota annetaan Jeesuksen Kristuksen anteliaan laupeuden ja rakkauden kautta.

Herran Jeesuksen armosta ja Hänen sovitusuhrinsa ansiosta ihmiskunta herätetään kuolemattomuuteen ja jokainen ihminen saa ruumiinsa haudasta ja elää ikuisesti. *Samoin Herran armosta*, uskomalla Jeesuksen Kristuksen sovitukseen ja tekemällä parannuksen synneistään *ihmiset saavat voimaa ja apua tehdä hyvää, mihin he eivät omin neuvoin kykenisi. Tämä armo on kaiken mahdollistava voima*, joka suo ihmisten voittaa omakseen ikuisen elämän

ja korotuksen, kun he ovat itse tehneet parhaansa.” (Bible Dictionary, ”Grace”, kursivointi lisätty.)

Armo on jumalallista eli taivaallista apua, jota jokainen meistä kipeästi tarvitsee tullakseen kelvolliseksi selestiseen valtakuntaan. Siten sovituksen kaiken mahdollistava voima vahvistaa meitä tekemään hyvää ja olemaan hyviä sekä palvelemaan paremmin kuin omat yksilölliset halumme ja luontaiset kykymme edellyttävät.

Kun tutkin pyhiä kirjoituksia ja kun eteeni tulee sana *armo*, lisään sinne usein ilmauksen ”kaiken mahdollistava voima”. Pohtikaa esimerkiksi tätä jaetta, joka on meille kaikille tuttu: ”Me tiedämme, että armosta me pelastumme kaiken sen

jälkeen, mitä voimme tehdä” (2. Nefi 25:23). Uskon, että voimme oppia paljon tästä sovituksen tärkeästä ulottuvuudesta, jos lisäämme sanat ”kaiken mahdollistava ja vahvistava voima” joka kerta kun löydämme pyhistä kirjoituksista sanan *armo*.

Nefin esimerkki

Kuolevaisuuden taival on sitä varten, että etenemme pahasta hyvään ja edelleen parempaan ja saamme luontomme muuttumaan. Mormonin kirja on täynnä esimerkkejä opetuslapsista ja profeetoista, jotka tuota taivalta kulkiessaan tunsivat ja ymmärsivät sovituksen kaiken mahdollistavan voiman ja jotka tuo voima muutti. Kun opimme ymmärtämään paremmin tätä pyhää voimaa, evankeliumin mukainen näkökulmamme laajenee ja rikastuu suuresti. Sellainen näkökulma muuttaa meitä merkittävin tavoin.

Nefi on esimerkki henkilöstä, joka tunsu ja ymmärsi Vapahtajan antaman kaiken mahdollistavan voiman ja

turvautui siihen. Muistatte, että Lehin pojat olivat palanneet Jerusalemiin värväämään mukaansa matkalle Ismaelin ja hänen huonekuntansa. Laman ja muut, jotka matkasivat Nefin kanssa Jerusalemissa takaisin erämaahan, kapinoivat, ja Nefi kehotti veljiään uskomaan Herraan. Tuossa vaiheessa heidän matkaansa Nefin veljet sitoivat hänet köysillä ja suunnittelivat hänen surmaamistaan. Pankaa merkille Nefin rukous: ”Oi Herra, uskoni mukaan, joka minulla on sinuun, pelasta minut veljieni käsistä; niin, *anna minulle voimaa katkoakseni nämä siteet*, joilla minut on sidottu” (1. Nefi 7:17, kursivointi lisätty).

Tiedättekö, mitä minä olisin luultavasti rukoillut, jos veljeni olisivat sitoneet minut? ”Päästäthän minut tästä pinteestä NYT!” Minusta on erityisen kiinnostavaa, ettei Nefi rukoillut, että hänen olosuhteensa muuttuisivat. Sen sijaan hän rukoili voimaa muuttaa olosuhteensa. Ja minä uskon, että hän rukoili tällä tavalla nimenomaan siksi,

että hänellä oli tietoa, ymmärrystä ja kokemusta sovituksen kaiken mahdollistavasta voimasta.

En usko, että siteet, joilla Nefi oli sidottu, irtosivat noin vain taianomaisesti hänen käsistään ja ranteistaan. Pikemminkin luulen, että häntä siunattiin sekä sisukkuudella että henkilökohtaisella voimalla, joka ylitti hänen luonnolliset kykynsä, niin että hän sitten ”Herran voimassa” (Moosia 9:17) toimien väänteli ja nyki köysiä ja viimein kirjaimellisesti kykeni katkaisemaan siteet.

Tämän tapauksen meitä jokaista koskeva päätelmä on selkeä. Kun te ja minä opimme ymmärtämään sovituksen kaiken mahdollistavan voiman omassa elämässämme ja käyttämään sitä, me rukoilemme ja tavoittelemme voimaa omien olosuhteidemme muuttamiseksi emmekä rukoile, että olosuhteemme muutettaisiin. Meistä tulee aloitteellisia toimijoita eikä toiminnan kohteita (ks. 2. Nefi 2:14).

Vapahtaja tietää ja ymmärtää

Alman luvussa 7 kerrotaan, kuinka ja miksi Vapahtaja pystyy antamaan kykeneväksi tekevää voimaa:

”Hän kulkee kärsien kaikenlaisia *kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia*, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo hänen ottavan päällensä kansansa *kivut ja sairaudet*.

Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästääkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän ottaa päällensä heidän *heikkoutensa*, jotta hänen sydämensä täyttyisi armolla, lihan mukaisesti, jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti.” (Alma 7:11–12;

kursivointi lisätty.) Vapahtaja on kärsinyt paitsi meidän heikkouksiemme vuoksi niin myös sen eriarvoisuuden, epäoikeudenmukaisuuden, niiden kipujen, tuskan ja emotionaalisten ongelmien vuoksi, jotka niin usein meitä vaivaavat.

Te tai minä emme koskaan kuolevaisuuden taipaleellamme tule kokemaan mitään fyysistä kipua, mitään sielun tuskaa, mitään hengen kärsimystä, mitään vaivaa tai heikkoutta, jota Vapahtaja ei olisi ensin kokenut. Me saatamme hetken heikkoudessa huudahtaa:

”Kukaan ei ymmärrä. Kukaan ei tiedä.” Kukaan ihminen ei kenties tiedäkään. Mutta Jumalan Poika tietää ja ymmärtää täysin, koska Hän tunsi ja kantoi kuormamme paljon ennen meitä. Ja koska Hän maksoi äärimmäisen hinnan ja kantoi tuon kuorman, Hänellä on täydellistä myötätuntoa ja Hän voi ojentaa meille armon käsivartensa niin monissa elämämme vaiheissa. Hän voi kurkottaa puoleemme, koskettaa elämäämme, auttaa – kirjaimellisesti kiiruhtaa luoksemme – ja vahvistaa meitä olemaan enemmän kuin koskaan voisimme olla ja auttaa meitä tekemään sellaista, mihin emme ikinä pystyisi, luottaessamme vain omaan voimaamme.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämettäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.)

Julistan todistukseni ja kiitollisuuteni Herran Jeesuksen Kristuksen äärettömästä ja iankaikkisesta uhrista. Tiedän, että Vapahtaja elää. Olen kokenut sekä Hänen lunastavaa voimaansa että Hänen kaiken mahdollistavaa voimaansa, ja todistan, että nämä voimat ovat todellisia ja meidän jokaisen ulottuvilla. ”Herran voimassa” me voimme todellakin tehdä ja voittaa kaiken, kun ponnistelemme eteenpäin kuolevaisuuden taipaleellamme. ■

Puheesta ”Sovitus ja kuolevaisuuden taival”, Liahona, huhtikuu 2012, s. 12–19.

Randall L. Ridd

toinen neuvonantaja
Nuorten Miesten ylim-
mässä johtokunnassa

Älä arvioi, KUKA ON VALMIS

Koskaan ei tiedä, kuka on valmis ottamaan vastaan evankeliumin.

Tulen aina muistamaan lukion vuosikurssimme 40-vuotisloukkokokouksen päivällistilaisuuden. Olin innokas näkemään vanhoja ystäviä, joita en ollut nähnyt vuosiin, ja saamaan selville, mitä heidän elämässään oli tapahtunut lukion jälkeen.

Kun juttelimme päivällisellä pöydässä 8–10 muun luokkatoverin kanssa, yksi vanhoista ystäväistäni, Greg Link, mainitsi, että hänet oli kastettu kirkkoon, kun hän oli ollut parissakymmenissä.

Sitten hän esitti läpitunkevan kysymyksen: ”Miksi kukaan teistä ei tarjonnut minulle Mormonin kirjaa lukiossa? Ettekö ajatelleet, että olin kirkkoainesta?”

Eräs toinen vanha ystävä – joka ei ollut kirkon jäsen – sanoi: ”Olisit voineet saada yhden minulta, sillä sain niitä varmaan 50!”

Olin ällistynyt. Jos minulle olisi sanottu silloin lukiossa, että Greg kastettaisiin ja että hänestä tulisi menestyvä, motivoiva puhuja, en olisi uskonut sitä. Pidin todella Gregistä. Hän oli sellainen uskollinen ystävä, johon voi luottaa, kun häntä tarvitsi. Mutta tiesin, että hän piti juhlimisesta ja hänellä oli taipumus joutua vaikeuksiin. Mieleeni ei ikinä vain juolahtanut, että hän olisi yhtään kiinnostunut kuulemaan kirkosta. Hassua oli, että olin uskonut sen toisen ystävän, jolle olin kertonut evankeliumista ja antanut Mormonin kirjan, liittyvän jonakin päivänä kirkkoon. Totuus on, ettei koskaan tiedä, kuka on valmis ottamaan vastaan evankeliumin ja kuka ei.

Olin vähän nolo käytyäni sen keskustelun Gregin kanssa, koska minun muiden tavoin olin jättänyt kertomatta hänelle evankeliumista. Kysyin häneltä, kuinka hän viimein liittyi kirkkoon. Näin hän kertoi:

Perheeni muutti Salt Lake Cityyn Utahiin, kun olin noin 11-vuotias, mutta liityin kirkkoon vasta kun olin 24-vuotias. Katsoessani taaksepäin ymmärrän, miksi kukaan ei puhunut minulle evankeliumista. En ollut päältä päin katsoen mikään kultainen tutkija. Itse asiassa minussa oli nuorena vähän rettelöitsijän vikaa. Jouduin koulussa säännöllisesti tappeluihin ja vaikeuksiin.

Minulla oli joukko ystäviä, jotka ovat myöhempien aikojen pyhiä, mutta vain yksi heistä yritti kerran puhua kirkosta. Ja se johtui siitä, että kiusasin häntä Mormonin kirjan lukemisesta, kun hän oli lapsenvahtina.

Minua kuitenkin kiinnostivat kaikenlaiset asiat. Äiti vei minua paikalliseen kristilliseen kirkkoon. Kysyin heiltä kerran, miksi Jeesus ei ollut tullut Amerikan mantereelle. He melkein nauroivat minulle, kun esitin sellaisen kysymyksen, joten en kysynyt asiasta enempää.

Vuosia myöhemmin päätin käydä temppeleauktion

vierailukeskuksessa Salt Lake Cityssä. Siellä oli dioraama Kristuksen käynnistä Amerikan mantereella. Äkkiä muistin nuorempana esittämäni kysymykset samasta aiheesta. Silloin Henki kosketti minua, ja tiesin, että olin valmis kuuntelemaan.

Lukioaikaisten ystäväieni esimerkki oli pysynyt mielessäni. Itse asiassa ihmiset, joita kunnioitin eniten, olivat myöhempien aikojen pyhiä. Randy Ridd ja hänen vaimonsa olivat käyneet samaa koulua kuin minä. He olivat aina hienoja esimerkkejä, erittäin hyviä ihmisiä. Se teki minuun suuren vaikutuksen myöhemmin. Ajattelin: "Jos Randy uskoo, että tämä on todellista, sen täytyy olla tärkeää."

En tiedä, mitä olisi saattanut tapahtua, jos he olisivat kertoneet minulle enemmän evankeliumista silloin. En ehkä olisi ollut valmis. Mutta katsoessani taaksepäin toivon, että he olisivat kertoneet. Tiedän, että se olisi vaikuttanut minuun.

HERRA VALMISTAA LAPSIAAN

"Herra rakastaa kaikkia lapsiaan. Hän toivoo, että kaikilla on Hänen totuutensa täyteys ja Hänen siunaustensa runsaus. Hän tietää, milloin he ovat valmiita, ja Hän haluaa meidän kuuntelevan ja tarkkaavan Hänen ohjeitaan evankeliuminsa jakamisesta. Kun näin teemme, niin ne, joita on valmistettu, vastaavat Hänen sanomaansa. Hän sanoi: 'Minun lampaani kuulevat minun ääneni -- ja ne seuraavat minua' (Joh. 10:27)."

Ks. vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, "Evankeliumista kertominen", Liahona, tammikuu 2002, s. 9.

Olen kiitollinen siitä, että esimerkkilläni oli myönteinen vaikutus Gregiin. Mutta minusta tuntuisi vielä paremmalta, jos olisin tehnyt asialle jotakin silloin. Jos olisin kertonut evankeliumista tai antanut Mormonin kirjan tai vaikka vain kutsunut Gregin johonkin toimintaan, se olisi voinut muuttaa hänen elämänsä. Hän olisi saattanut liittyä kirkkoon aiemmin. Ehkä hän olisi jopa palvellut lähetystyössä.

Olen oppinut, että hyvänä esimerkkinä

oleminen on todella tärkeää, mutta niin on myös velvollisuus kertoa evankeliumista. Herra on käskenyt meitä tekemään niin: "Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille" (Mark. 16:15).

Älkää siis pelätkö kertoa evankeliumista. Älkääkä liian hätäisesti arvioiko, kuka on valmis ja kuka ei ole. Saatattekin yllättyä siitä, kenen sydäntä on pehmitetty, vaikka tuo kiinnostus onkin kätettyä niin syvälle, ettette voi nähdä sitä. ■

OLE ROHKEA JA KERRO EVANKELIUMISTA

Vaatii rohkeutta kertoa evankeliumista ihmiselle, jota ei tunne. Kysy vaikka uunituoreelta kokoaikaiselta lähetyssaarnaajalta. Joskus vaatii vielä enemmän rohkeutta kysyä ystäviltään, haluaisivatko he tietää kirkosta, Mormonin kirjasta tai uskonkäsityksistämme.

Mietit: Mitä jos he eivät ole kiinnostuneita? Mitä jos he loukkaantuvat? Mitä jos he pilkkaavat minua? Mitä jos he sanovat, että he vihaavat minua eivätkä halua enää koskaan nähdä minua?

Älä ole huolissasi. Niin ei varmastikaan tapahdu. Ystäväsi sanovat vain luultavasti: ”Ei kiitos.” Mutta älä ylläty, jos joku

vastaa: ”Mikä ettei. Kerro lisää” – etenkin, jos elät evankeliumin mukaan.

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Me olemme Jeesuksen Kristuksen palautetun kirkon jäseniä, jotka Herra itse on valtuuttanut ja lähettänyt etsimään, ravitsemaan ja tuomaan turvallisesti Hänen kirkkoonsa ne, jotka etsivät tullakseen tuntemaan totuuden.”

Tuolta kannalta katsottuna evankeliumista kertominen on yksinkertaista ja selkeää. Vanhin Ballard kuitenkin myöntää: ”Lähetystyö voi olla haastavaa ja joskus pelottavaakin.”

ENSIKSI, *rukoile yksin ja perheesi kanssa*, että Herra auttaa sinua löytämään tapoja kertoa evankeliumista. (Katso oheistekstistä, mitä eräs nuori nainen Brasiliassa teki.) Pyydä myös Herraa johdattamaan sinut niiden luo, jotka ovat valmiita.

TOISEKSI, *ole esimerkkinä*. Rappautuvien mittapuiden maailmassa ystäväsi huomaavat valosi. Henkilökohtainen kielteisyytesi antaa sinulle rohkeutta ja hengellistä voimaa.

KOLMANNEKSI, *usko ja luota Herraan* ja osoita aina rakkautta muita kohtaan.

Kuinka me voimme voittaa tuon pelon? Vanhin Ballard ehdottaa kolmea seuraavaa tapaa:

”Jotkut jäsenet sanovat: ’Evankeliumista kertominen pelottaa minua, sillä joku saattaa loukkaantua’”, vanhin Ballard sanoo. ”Kokemus on osoittanut, että ihmiset eivät loukkaannu, kun evankeliumista kertominen perustuu rakkauden ja huolenpidon henkeen. Kuinka kukaan voisi loukkaantua, kun me sanomme jotakin tämän tapaista: ’Pidän siitä, miten kirkkoni auttaa minua’, ja lisäämme sitten, mitä Henki ohjaa.”¹

Velvollisuus kertoa evankeliumista kuuluu kaikille kirkon jäsenille – myös sinulle. Ole siis rohkea ja anna Herran siunata pyrkimyksiäsi. ■

VIITE

1. M. Russell Ballard, ”Jäsenlähetystyön välttämättömyys”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 38–40.

USKOVIENT ROHKEUS

”Julistakaamme vakaumuksemme tuomalla rohkeudella yhdessä Paavalin kanssa: ’Minä en häpeä [Kristuksen] evankeliumia’ (Room. 1:16). Ja noudattakaamme sitten samalla rohkeudella Paavalin neuvoa: ’Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa’ (1. Tim. 4:12).”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkeita ja lujia”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 69.

KALLISARVOISINTA, MITÄ MINULLA ON

Mariana Santos

Usean vaarnan yhteisessä nuorisokonferenssissamme saimme kaikki Mormonin kirjan ja meitä kehoitettiin antamaan se jollekulle. Halusin antaa omani poplaulajalle, joka on suosikkini.

Kun sain selville, että hän pitäisi konsertin kotikaupungissani, ajattelin, että se olisi täydellinen tilaisuus. Ennen jokaista hänen konserttiaan järjestetään arvonta, jossa valitaan ne 15 fania, jotka pääsevät tapaamaan häntä kulissien taakse. On miltei mahdotonta tulla valituksi, mutta osallistuin silti arvontaan.

Muutama viikko ennen konserttia kirjoitin todistukseni Mormonin kirjaan ja rukoilin. Selitin taivaalliselle Isälle, että minulla oli kehnot mahdollisuudet tulla valituksi ja että tarvitsin Hänen apuaan.

Heti kun olin sanonut ”aamen”, matkapuhelimeni hälytti ja sain soiton laulajan toimistosta. Minut oli valittu!

Konserttipäivänä kulissien takana annoin kirjan laulajalle. Hän avasi sen ja luki todistukseni: ”Käytin paljon aikaa miettiessäni sinulle lahjaa, joka olisi arvokas ja hyödyllinen. Tajusin, että minun pitää antaa sinulle jotakin, joka on arvokasta sen sisällön eikä sen hinnan vuoksi. Tämä on Mormonin kirja. Se on kallisarvoisinta, mitä minulla on. Siitä tulee kallisarvoisinta sinullekin, jos luet sen.”

Hän halasi minua ja sanoi lukevansa sen. En kyennyt pidättämään kyneleitäni!

Oli harvinainen tilaisuus antaa Mormonin kirja kuuluisuudelle. Mutta kirjan antamisen pitäisi olla usein toistuva kokemus. Olisin voinut antaa sen koulukaverille, naapurille tai kenelle tahansa.

Velvollisuutenamme on antaa Mormonin kirjoja, lausua todistuksemme, puhua kirkosta ja olla esimerkkejä. Meidän ei pitäisi koskaan hävetä kertoa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.

Kirjoittaja asuu Brasiliassa.

MUISTA

valinta on heidän

Tahdonvapaus koskee jokaista, myös niitä, joita kutsut saamaan tietoa kirkosta.

KUTSU USEIN JA KUTSU JOKAISTA.

Koska on mahdotonta tietää etukäteen, kuka on kiinnostunut evankeliumista ja kuka ei, kutsu säännöllisesti ja niin monia ihmisiä kuin mahdollista kiinnittäen erityistä huomiota Hengen kehotuksiin. Me onnistumme lähetyssaarnaajina, kun kutsumme ihmisiä oppimaan totuutta ja ottamaan sen vastaan.

Kun kutsut muita saamaan tietoa evankeliumista, on tärkeää ymmärtää, että heillä on tahdonvapaus valita, ottavatko he vastaan kutsusi vai eivät. Menestystäsi ei mitata heidän suhtautumisensa mukaan vaan sitä mitataan sen mukaan, miten sitoutunut olet kertomaan evankeliumista.

Jos siis menestystäsi ei mitata sen mukaan, kuka sanoo kyllä tai meni kasteelle, mihin sinun *tulisi* keskittyä, kun asetat lähetystyötä koskevia tavoitteita? Aseta tähtäimeksesi se, mitä *sinä* voit tehdä, äläkä sitä, kuinka muut suhtautuvat. Muista – sinullakin on tahdonvapaus. Sinä voit tehdä seuraavankaltaisia valintoja:

OLE YSTÄVÄLLINEN AINA.

Jos joku kieltäytyy kutsusta oppia lisää, ole edelleenkin kohtelias ja ystävällinen. Säilytä ystävyys niin kauan kuin tasovaatimukset pysyvät korkeina. Osoita Kristuksen kaltaista rakkautta jokaiselle, jolle voit, vaikka he eivät ymmärtäisikään kaikkea, mihin uskot ja mitä teet.

PYSY USKOLLISENA.

Vapahtaja sanoi sen parhaiten: ”Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa” (Matt. 5:16). Rakasta evankeliumia ja elä sen mukaan, niin ennemmin tai myöhemmin *löydät* ihmisiä, jotka haluavat tietää synn siihen ja jotka ovat valmiita ottamaan vastaan evankeliumin.

USKOA KERTOA EVANKELIUMISTA

”Me kunnioitamme jokaisen ihmisen päätöstä ja ajoitusta. Herra on sanonut: 'Jokainen päättäköön itse' (OL 37:4). Sen, ettei joku ole kiinnostunut, ei tarvitse heikentää ystävyytemme ja rakkautemme siteitä. Kun kehotatte muita tulemaan ja näkemään, saatte tuntea Herran hyväksynnän, hyväksytäänpä kutsunne tai ei. Tuon hyväksynnän myötä tulee lisää uskoa kertoa uskonkäsityksistänne yhä uudelleen.”

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, ”Se on ihme”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 79.

Kuinka olla menestyvä lähetysaarnaaja

Etsitkö muita vinkkejä siihen, kuinka olla menestyvämpi lähetysaarnaaja? Katso kymmenen hienoa ideaa julkaisun *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, sivuilla 10–11.

OLE KÄRSIVÄLLISEN SINNIKÄS.

Kuten oikealla olevasta kertomuksesta ilmenee, joskus pitää kutsua monta kertaa ennen kuin ajoitus on oikea. Pidä ovi jatkuvasti avoinna, pysy ystävällisenä äläkä lannistu. Herra on tietoinen ponnisteluistasi, ja Hän siunaa sinua. (Ks. OL 98:2.) ■

KUTSUIN YHÄ UUELLEEN

Meiry Susana da Silva Rosa

Tiesin, että meidän kaikkien odotetaan kertovan evankeliumista, mutta minulla ei ollut koskaan ollut minkäänlaista menestystä. Sitten eräällä espanjankurssilla, jolla olin, tapasin nuoren miehen nimeltä Tiago. Meistä tuli ystävät, ja kävelimme usein yhdessä koulusta kotiin. Yhtenä päivänä kuljimme juuri rakennetun kirkkomme seurakuntakeskuksen ohi.

”Minä olen ollut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen jo useita vuosia”, sanoin. Kerroin hänelle vähän siitä, mihin uskomme, ja siitä, kuinka paljon evankeliumi on siunannut perhettäni ja minua. Kutsuin hänet osallistumaan kokouksiin seuraavana sunnuntaina kello 9.

Sunnuntai tuli, ja minä odotin innokkaana, mutta hän ei saapunut. Viikolla kutsuin hänet uudelleen kokouksiin. Näin jatkui joka viikko pari kolme kuukautta. Hän antoi minulle aina jonkin syyn, miksi hän ei ollut ilmaantunut paikalle: ”Nukuin myöhään”, ”Olin väsynyt”, ”Tuli ongelmia”. Mutta kutsuin hänet joka tapauksessa, eikä hän näyttänyt panevan sitä pahakseen.

Yhtenä sunnuntaiaamuna istuin kappelin takaosassa olevalla penkillä. Kokouksen alkuun oli vielä muutama minuutti, kun joku sanoi hiljaa nimeni. Katsoin ovelelle, ja siellä oli Tiago!

”Minähän lupasin tulla joku päivä”, hän sanoi. Hän osallistui sakramentti-kokoukseen, ja yllätyksekseni hän jäi muihinkin kokouksiin ja vaikutti olevan mielissään, kun esittelin hänet lähetysaarnaajille. Hän alkoi tavata heitä säännöllisesti. Tiago ja minä puhuimme edelleen kävellessämme kotiin koulusta, mutta keskustelumme käsittelivät totuuksia, joita hän parhaillaan oppi. Pystyin vastaamaan kysymyksiin ja lausumaan todistukseni. Viimein hän sai oman todistuksen ja liittyi kirkkoon.

Tällä hetkellä minä olen kokoaikainen lähetysaarnaaja Santa Marian lähetyksentällä Brasiliassa. Ennen kuin lähdin lähetyksentälle, myös Tiago lähetti hakemuksensa kokoaikaiseen lähetystyöhön, ja hän palvelee nyt Manausin lähetyksentällä Brasiliassa.

Sain häneltä äskettäin kirjeen. ”Kiitos siitä, että kutsuit minua kirkkoon yhä uudelleen”, hän kirjoitti. ”Olen siitä ikuisesti kiitollinen.” Olen iloinen paitsi siitä, että saan kertoa evankeliumista joka päivä, myös siitä, että tiedän Tiagon tekevän samoin.

Kirjoittaja asuu São Paulossa Brasiliassa.

Kokeile näitä 11:tä helppoa tapaa kertoa evankeliumista jokapäiväisissä keskusteluissa.

ESITÄ KUTSUJA

JA

JATKA PÖNNISTELUJA

Jos haluat kertoa evankeliumista mutta sinua jännittää tai et tiedä, kuinka sen tekisit, tämä artikkeli on sinulle. Evankeliumista kertominen on muuta-kin kuin sitä, että kutsut ystäviäsi tapaamaan lähetyssaarnaajat. Se on hieno idea, mutta on hyvin monia muitakin asioita, joita voit tehdä kutsuaksesi muita tulemaan Kristuksen luokse (ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 1). Ja se on helpompaa kuin luuletkaan. Ehkäpä jalkapallovertauksesta on apua.

Hyvät pelaajat tietävät, kuinka ja milloin heidän tulee syöttää pallo joukkue-toverilleen ja antaa näille tilaisuus edetä. Muiden kutsuminen kuulemaan evankeliumia on kuin pallon syöttämistä, mutta sen sijaan että antaisit heille tilaisuuden tehdä maalin, annat heille tilaisuuden tulla Kristuksen luokse.

Tässä on muutamia ajatuksia, joilla pääset alkuun. Rukoile innoitusta ja ole luova, kun sovellat näitä ajatuksia ystäväsi kiinnostuksenkohteisiin tai olosuhteisiin. Kannusta sitten heitä!

Kutsu ystäväsi toimintailtaan

Sinulla on ystävä, jolle urheilu on henki ja elämä. Kun siis kuulet, että tämän viikon toimintaillassa urheillaan, oivallat, että se on täydellinen tilaisuus pyytää ystäväsi mukaan.

Kutsu ystäväsi katsomaan kanssasi yleiskonferenssia

Kuuntelet yhtä yleiskonferenssin puhetta MP3-soittimellasi kävellessäsi kouluun. Ystäväsi kysyy, mitä kuuntelet. Kerrot hänelle totuuden – kuuntelet Jumalan elävän profeetan sanoja. ”Mitä se tarkoittaa?” ystäväsi kysyy. Kerrot nykyajan profeetoista ja apostoleista ja kysyt sitten ystävältäsi, haluaisiko hän tulla huhtikuussa mukaan kuuntelemaan, mitä nuo johtajat sanovat.

Anna Liahona-lehdessä oleva artikkeli

Yksi viimeaikaisessa *Liahona*-lehdessä olleista artikkeleista tuo mieleesi keskustelun, jonka kävit yhden ystäväsi kanssa. Anna hänelle lehti (tai linkki verkossa olevaan lehteen) ja kehota häntä lukemaan artikkeli.

Kerro jollekulle Mormonin kirjasta

Seurakunnallasi on tavoite lukea Mormonin kirja vuoden loppuun mennessä, joten otat pyhät kirjoitukset mukaasi kouluun. Yksi ystävästäsi huomaa kirjasi ja kysyy, mistä se kertoo, joten selität, mikä Mormonin kirja on, ja lausut siitä todistukseksi.

Lue tässä artikkelissa jäljempänä oleva kertomus siitä, mitä tapahtui, kun Kenneth näki koulussa eräällä kirkon jäsenellä Mormonin kirjan.

ESITÄ KUTSU JA JATKA PONNISTELUJA

”Minun todistukseni on, että kun työskentelemme yhdessä ja etsimme sen yhden, kun kutsumme ja jatkamme ponnisteluja osoittaen uskoa ja luottamusta, niin Herra on meille suopea ja sadattuhannet Jumalan lapset löytävät tarkoituksen ja rauhan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista, ”Jatkakaa ponnisteluja”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 81.

Kutsu ystäväsi kirkon tansseihin

Paras ystäväsi pyytää sinua viettämään perjantain kanssaan, mutta samana iltana on kirkon tanssit. Sen sijaan että vain torjuisit hänen kutsunsa, kutsu hänet tansseihin!

Kutsu ystäväsi kirkkoon

Sinua on pyydetty opettamaan osa sunnuntain oppiaiheesta. Kun ystäväsi kysyy, mitä aiot tehdä tänä viikonloppuna, niin sen sijaan että jättäisit kertomatta sunnuntain suunnitelmistasi, selität, että aiot opettaa osan oppiaiheesta kirkossa. Ystäväsi on utelias, joten kutsut hänet tulemaan mukaan, jotta hän voi kuulla, kun opetat.

Näytä ystävillesi mormon.org-sivusto

Ystäväsi on paljon kysymyksiä uskonkäsityksistäsi, joten näytät heille sivuston mormon.org, joka auttaa vastaamaan heidän kysymyksiinsä.

PIENIÄ ASKELIA POLULLA KOHTI KÄÄNTYMISTÄ

Ensimmäisenä päivänäni uudessa koulussa panin merkille tytön, joka oli erilainen kuin muut. Hänellä oli vaikeaa kotona, ja muut oppilaat kiusasivat aina häntä. Koska hänen lukittava kaappinsa oli omani vieressä, opin pian tuntemaan hänet paremmin. Hän oli mukava, mutta hänellä oli paha tapa kiroilla.

Selitin hänelle uskonkäsityksiäni ja *Nuorten voimaksi* -kirjasessa opetettuja tasovaatimuksia. Hän oli hyvin kiinnostunut. Kutsuin hänet toimintailtaan muutaman viikon ajan, ja hän teki kovasti töitä oppiakseen olemaan kiroilematta.

Viimein annoin hänelle *Nuorten voimaksi* ja *Lujana uskossa* -kirjaset. Seuraavana päivänä koulussa hän sanoi oppineensa noista kahdesta kirjasesta todella paljon uutta. Kutsuin hänet sinä iltana toimintailtaan, ja kun sen jälkeen siistimme paikkoja, hän kysyi: "Hannah, voinko minä mennä kasteelle?"

Jähmetyin. En ollut koskaan auttanut ketään liittymään kirkkoon. Hetken vain seisoin paikoillani - en pystynyt puhumaan - mutta viimein tartuin ystävääni kädestä ja vein hänet Nuorten Miesten johtokunnan jäsenen luo, joka auttoi häntä saamaan yhteyden läheytssaarnaajiin, jotta hän voisi aloittaa valmistautumisen kasteelle.

Minusta tuntui todella hyvältä se, että ystäväni oli päättänyt mennä kasteelle. Oli ihanaa ajatella, että olin auttanut häntä pääsemään kääntymyksen polulle. Aloin heti miettiä, kuinka voisin auttaa muitakin lähtemään sille samalle polulle.

Hannah Christensen, Idaho, USA

Lähetä pyhien kirjoitusten kohta tekstiviestinä

Kun opiskelet aamulla pyhiä kirjoituksia, eteesi tulee jae, joka olisi todella hyödyllinen ystävälle, jolla on ollut viime aikoina vaikeaa. Lähetät hänelle tekstiviestin ja kerrot, että ajattelit häntä ja eteesi tuli kohta, josta hän saattaisi pitää.

Kutsu joku syömään

Isä tekee tällä viikolla kuuluisaa spagettiaan! Huomaat koulussa uuden oppilaan, jolla ei näytä olevan montakaan ystävää, joten päätät kutsua hänet syömään perheesi kanssa. Jos on maanantai-ilta, voisit jopa pyytää häntä jäämään sen jälkeen perheiltaan.

Pyydä ystävääsi auttamaan sinua, kun suoritat Edistyminen tai Velvollisuus Jumalaa kohtaan -projektia

Kun suunnittelet suurta projektiasi, ymmärrät tarvitsevasi apua, joten päätät pyytää muutamia kirkkoon kuulumattomia ystäviäsi auttamaan. Näin voit saada tilaisuuden selittää heille, miksi palvelet, ja teillä voi myös olla hauskaa, kun palvelette yhdessä.

Anna ystävällesi *Nuorten voimaksi* -kirjan

Jos ystäväsi kysyy, miksi elät tiettyjen mittapuiden mukaan, anna hänelle *Nuorten voimaksi* -kirjan ja kerro siitä, kuinka tasovaatimusten mukaan eläminen on auttanut sinua tuntemaan itsesi onnellisemmaksi.

Lue tästä artikkelista kertomus Hannahista, niin saat tietää, kuinka hän käytti tätä kirjasta ystävänsä kanssa.

HALUAISITKO TIETÄÄ ENEMMÄN USKONNOSTANI?

Aprylissa oli jotakin erilaista. En osannut pukea sitä sanoiksi, mutta olipa se mitä tahansa, se erilaisuus oli hyvää. Viimein sain selville, että hän on myöhempien aikojen pyhä.

Kerran ruokatunnilla istuuduin tyhjän pöydän ääreen – tyhjän muuten mutta oli siinä pieni pino Aprylin kirjoja. Päällimmäisenä pinossa oli Mormonin kirja. Kurkotin ottamaan sen käteeni.

”Katson kirjaasi”, kerroin Aprylille, kun hän tuli hetken päästä ruokatarjontaan kantaen. ”Okei”, hän vastasi näyttäen vähän yllättyneeltä.

Luin muutaman sivun ja kiinnostuin. Uskoin Jumalaan, mutta pidin myös

itseäni tieteellisesti orientoituneena ihmisenä. Se, mitä luin, tuntui kuitenkin todelta. Niin olisi tosiaan voinut tapahtua. Ja jos niin tosiaan oli tapahtunut, mitä sitten? Sieluani värähdytti ajatella sitä.

Kun ruokatunti päättyi, palautin Aprylille hänen kirjansa ja menin seuraavalle tunnille. Olin innoissani siitä, mitä olin lukenut Mormonin kirjasta, mutta olin vielä liian ujo puhumaan siitä Aprylin kanssa.

Muutamaa viikkoa myöhemmin Apryl tuli lukusalissa luokseni vakava ilme kasvoillaan. ”Oletko todella kiinnostunut tutustumaan uskontooni?” hän kysyi. Olin, ja sanoin sen hänelle.

”Tänä perjantaina on erityinen kokous niille ihmisille, jotka haluavat tietää kirkostamme”, hän sanoi. ”Mietin, haluaisitko tulla sinne.”

Minä halusin. Siinä kokouksessa lähetysjohtaja selitti joitakin kirkon perusoppeja. Kaikki, mitä hän sanoi, tuntui minusta järkevältä. Aloin pian osallistua lähetystyöoppiaiheisiin. Kääntymykseni ei tapahtunut heti, mutta kun olin paastonnut ja rukoillut, sain todistuksen ja minut kastettiin.

Elämäni on hyvin erilaista kuin se olisi ollut, ellen olisi ottanut vastaan palautettua evankeliumia. Ja se erilaisuus on hyvää.

Kenneth Hurst, Alabama, USA

Älä unohda jatkaa ponnisteluja

Kun olet esittänyt kutsun, seuraava askel on jatkaa ponnisteluja. Parhaat jalkapallon pelaajat tietävät, ettei heidän työnsä ole ohi, kun he ovat syöttäneet pallon – heidän täytyy edelleenkin liikkua ja päästä avoimeen paikkaan.

Ponnistelujen jatkaminen voi olla niinkin yksinkertaista kuin että kysyt, mitä luokkatoverisi ajatteli siitä pyhien kirjoitusten kohdasta, jonka lähetit hänelle, tai miltä ystävästäsi tuntui hänen tultuaan kanssasi kirkkoon.

Lue kertomus Kennethistä, joka on esimerkki siitä, kuinka ponnistelujen jatkaminen muutti erään nuoren miehen elämän.

Kun jatkat ponnisteluja esitettyäsi muille kutsun tietää lisää uskonkäsityksistäsi, osoitat, että välität heidän onnellisuudestaan. He tuntevat vilpittömän halusi auttaa, ja heistä on luontevaa esittää sinulle lisää kysymyksiä tulevaisuudessa. ■

Oliko tämä salaisuus, josta Luisa ei saisi kertoa?

Kerronko

David Dickson

kirkon lehdet

Perustuu tositapahtumaan

"Niin rakastakaa te toisianne, kuin minä teitä olen rakastanut" ("Rakastakaa toisianne", MAP-lauluja, 192).

Kun kello alkoi soida, Luisa sulki matematiikan kirjansa. Hän ei ollut pystynyt keskittymään laskutehtäviin koko edellisen tunnin aikana.

Kaikki muut oppilaat ryntäsivät ulos. Perjantain viimeinen tunti oli päättynyt. Yleensä Luisakin oli innoissaan viikonlopusta. Mutta tänään hän ei ollut pystynyt tuntemaan muuta kuin huolta. Ei ruokatunnin jälkeen. Silloin hänen paras ystävänsä Carlotta oli kysynyt häneltä: "Osaatko säilyttää salaisuuden?"

Tuolloin Luisa oli kumartunut lähemmäs ja nyökännyt innokkaasti.

Hän oli hyvä säilyttämään salaisuuksia. Hän oli ajatellut, että Carlotta kertoisi hänelle varmaan jostakin kivasta pojasta, josta tykkäsi.

Mutta Carlottan salaisuus ei ollut yhtään hauska.

”Ystävä välittää. Ystävä rakastaa. Ystävä kuuntelee. Ja ystävä ojentaa auttavan käden.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 59.

SALAISUUDESTA?

Ääni keskeytti Luisan ajatukset. Hän räpäytti silmiään ja kohotti katseen pulpetistaan. ”Oliko sinulla kysyttävää kotiläksyistä, Luisa?” hänen opettajansa kysyi. Kaikki muut oppilaat olivat jo lähteneet luokasta.

”Ei”, Luisa vastasi. Hän kohtasi opettajansa katseen. Hänen oli *pakko* kertoa jollekulle! Mutta Carlotta oli saanut hänet lupaamaan, ettei hän kerro.

”Minun pitää ehtiä bussiin”, Luisa sanoi kiireesti. Hän veti takin ylleen ja kiiruhti ulos kylmään talvisäähän.

Koko bussimatkan kotiin Luisa tuntui itsensä niin levottomaksi, että kykeni hädin tuskin kestämään sitä. Hänen rintaansa puristi aivan kuin olisi vaikea hengittää.

Luisa ei voinut olla ajattelematta Carlottan salaisuutta. Ruokatunnilla Carlotta oli kertonut olleensa tekevässä jotakin vaarallista. Luisa saattoi tuskin vieläkään uskoa, mitä oli kuullut. Hän oli luullut tuntevansa parhaan ystävänsä! Hän ei voinut kuvitella, että Carlotta tekisi jotakin niin pelottavaa. Kun ruokatunti oli päättynyt, Carlotta oli pannut Luisan

lupaamaan, ettei tämä kerro sitä koskaan kenellekään.

Mutta mitä jos Carlotta satuttaisi itsensä?

Luisa yritti häivyttää mielestään ympärillään bussissa kuulemansa naurun ja juttelun sulkiessaan silmänsä ja rukoillessaan sydämessään.

”Taivaallinen Isä, auta minua tietämään, mitä tehdä. Minä en halua, että ystäväni suuttuu minulle. Mutta en halua sitäkään, että hänelle tapahtuu jotakin pahaa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”

Kävelymatka kotiin tuntui pidemmältä kuin tavallisesti. Eikö äiti huomaisi, että jokin oli vialla, kun hän tulisi kotiin? Mitä hänen pitäisi sanoa?

Luisa katseli maassa olevaa lunta ja muisti lumipallosodan, jonka hän ja Carlotta olivat aloittaneet muutamien muiden lasten kanssa puistossa edellisellä viikolla. Se oli ollut niin hauskaa! Hän ajatteli muitakin asioita, joita hän ja Carlotta tekivät mielellään yhdessä. Jutteleminen. Retkeileminen. Läksyjen tekeminen. Urheileminen.

Miltä tuntuisi, jos hän kertoisi Carlottan salaisuudesta eikä Carlotta haluaisi enää olla hänen ystävänsä? Ajatus sai Luisan vatsan kipristelemään entistä pahemmin.

Sitten hän sai uuden ajatuksen. Juuri nyt tärkeintä oli se, mikä oli parasta *Carlottan* kannalta – ei se, mitä Carlotta saattaisi ajatella *hänestä*. Carlotta tarvitsi todellista ystävää – ystävää, joka auttaisi häntä olemaan turvassa. Luisa tiesi, että Jeesus teki aina sitä, mikä oli muiden parhaaksi, silloinkin kun jotkut eivät pitäneet Hänestä.

Luisa tiesi, mitä hänen piti tehdä. Hänen piti puhua siitä äidille. Hän soittaisi myös Carlottalle ja kertoisi, kuinka huolissaan hän oli ja että jonkun aikuisen pitäisi auttaa. Ehkäpä silloin Carlottakin puhuisi äidilleen.

Luisan sydän tuntui kevyemmältä, kun hän käveli etuovelle.

”Äiti?” hän huusi mennessään sisään. ”Voidaanko me jutella?”

Carlotta saattaisi olla vihainen, mutta Luisa tiesi, että tämä oli oikea ratkaisu. Hän olisi todellinen ystävä.

Jotkin salaisuudet olivat liian tärkeitä säilytettäväksi. ■

Jan Pinborough
kirjon lehdet

MILLOIN minun pitäisi kertoa?

Jos joku –

pelaa vaarallista peliä
ottaa lääkettä, joka ei ole hänen
syö, juo tai haistelee jotakin omituista
satuttaa itseään
tekee jotakin, josta ei halua aikuisten tietävän.

Jos joku –

yrittää saada sinut tekemään jotakin yllä mainittua
näyttää kuvia alastomista ihmisistä
pyytää sinua katsomaan tai koskettamaan kehoaan tai pyytää, että annat hänen katsoa
tai koskettaa omaa kehoasi
pyytää sinua pitämään salaisuuden asiasta, joka tuntuu sinusta pahalta
kiusaa sinua tai jotakuta muuta tai puhuu sinulle tai jollekulle muulle epäkunnioittavasti –
suoraan, tekstiviestillä tai internetissä.

Jos jokin –

saa sinut tuntemaan
olosi turvattomaksi tai
vaivautuneeksi
ei tunnu oikealta tai herät-
tää tunteen, että jokin
on vialla.

Kuuntele Pyhää Henkeä
ja luota tunteisiisi!

Kenelle minun pitäisi kertoa?

Isälle, äidille, isovanhemmille tai holhoojalle.
Koulussa opettajalle tai kouluavustajalle.
Kirkossa opettajalle tai johtohenkilölle.
Isoveljelle tai isosiskolle.
Lääkärille tai terveydenhoitajalle.
Ystävälle, joka voi auttaa sinua kertomaan aikuiselle.

Sinun ei tarvitse tuntea, että olet salaisuuden kanssa yksin.
Aikuinen voi auttaa sinua tietämään, mitä tehdä. Kerro
ihmisille niin kauan kunnes saat apua, jota tarvitset.

Ole rohkea! Sinä olet vahva. Asiasta puhuminen voi auttaa
sinua ja muita olemaan turvassa! ■

**Vanhin
Robert D. Hales**

kahdentoista
apostolin
koorumista

*Kahdentoista aposto-
lin koorumin jäsenet
ovat Jeesuksen
Kristuksen erityisiä
todistajia.*

Miksi meidän pitäisi **KUUNNELLA** yleiskonferenssia?

*Puheesta "Yleiskonfe-
renssi – uskon ja todis-
tuksen vahvistamista",
Liahona, marraskuu
2013, s. 6–8.*

Lupaan, että jos kuun-
telet, tunnet Hengen
vaikutuksen.

Voimme kuulla Herran
sanaa, joka on tarkoitettu
juuri meille.

Yleiskonferenssien
ansiosta uskomme vah-
vistuu ja todistuksemme
syvenee.

Jos rukoilet haluten
vakaasti kuulla taivaal-
lisen Isäsi äänen kon-
ferenssin puheissa, niin
huomaat, että Hän
on puhunut sinulle
auttaakseen sinua.

Valmistautumista

Jeesus Kristus antoi täydellisen esimerkin, jota voimme noudattaa. Voit oppia lisää Hänestä ja valmistautua pääsiäiseen tämän toiminnan avulla. Aloita palmusunnuntaina numerosta 1. Lue joka päivä Jeesuksesta ja vastaa kysymykseen. Leikkaa sitten irti sopiva kuva ja liimaa se tähän kaavioon.

1. Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja lohdutti heitä sanomalla: "Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon" (Joh. 14:27). Miten voisit palvella tai lohduttaa jotakuta ystävää tänään?

2. Viimeisellä aterialla Jeesus opetti opetuslapsiaan nauttimaan sakramentin. Hän sanoi heille: "Tehkää tämä minun muistokseni" (Luuk. 22:19). Mikä on yksi tapa, jolla voit olla kunnioittavampi sakramentin aikana?

3. Kun Jeesus aloitti sovituksen Getsemanen puutarhassa, Hän teki sen, mitä taivaallinen Isä halusi Hänen tekevän, vaikka se olikin hyvin vaikeaa. Hän rukoili: "Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun" (Luuk. 22:42). Mikä on yksi tapa, jolla voit olla kuu-liaisempi kirkossa, koulussa tai kotona?

pääsiäiseen

4

4. Kun ihmiset satuttivat Jeesusta ristiinnaulitessaan Hänet, Hän sanoi: "Isä anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät." (Luuk. 23:34.) Miksi on tärkeää antaa anteeksi muille ihmisille?

5. Jeesus varmisti, että Hänen äidistään pidettäisiin huolta sen jälkeen kun Hän oli kuollut. Hän sanoi Johannekselle: "Tämä on äitisi!" eli Hän halusi Johanneksen kohtelevan Mariaa aivan kuin tämä olisi Johanneksen oma äiti (Joh. 19:27). Mitä voisit tehdä tänään auttaaksesi vanhempiasi tai huoltajiasi?

5

6

6. Juuri ennen kuolemaansa Jeesus rukoili taivaallista Isää ja sanoi: "Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni" (Luuk. 23:46). Kuinka voit tehdä rukouksistasi merkityksellisempiä?

7. Kuoltuaan Jeesus heräsi takaisin eloon! Siksi me vietämme pääsiäistä. Kristus kävi opetuslastensa luona ylösnousemuksensa jälkeen ja sanoi: "Älä ole epäuskoinen, vaan usko" (Joh. 20:27). Miksi pääsiäinen on niin tärkeä?

7

VÄLITÖNTÄ

Perustuu Richard M. Romneyn tekemään haastatteluun

kirkon lehdet

Minun nimeni on Magnolia. Kuulun seurakuntaan, jossa puhutaan espanjaa. Yhtenä päivänä Alkeisyhdistyksen luokkaamme tuli Mia. Mia puhuu vain englantia. Halusin auttaa Miaa tuntemaan olonsa tervetulleeksi, joten päätin auttaa häntä. Minä olisin hänen *tulkkinsa!*

MUKANA PYSYMINEN

Alkuun oli vaikeaa pysyä tahdissa mukana, kun tulkkasin Mialle. Sitten opettajat hidastivat, että ehdin tulkata. Meistä kaikista tuntui hyvältä, että saatoimme auttaa Miaa.

PALJON YHTEISTÄ

Meidät kumpikin kas-tettiin ja konfirmoitiin vain vähän aikaa sitten. Me kumpikin pidämme musiikista, erityisesti Alkeisyhdistyksen lauluista ja muista kirkon lauluista. Me kumpikin pidämme perheillasta. Ja meistä kummastakin on hauskaa lukea kertomuksia Liahonasta.

Tulkki kääntää toiselle kielelle sanat, joita joku puhuu.

AUTA MEITÄ!

Kuinka osoitat rakkauttasi auttamalla muita? Piirrä kätesi ääriviivat ja lähetä meille kertomuksesi ja valokuvasi sekä lupa vanhemmiltasi. Käy sivustolla liahona.lds.org tai lähetä sähköpostia osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

MAGNOLIA

ymmärrystä

KUISKATTUA APUA

Minun nimeni on Mia. Vanhempani puhuvat espanjaa, joten me menimme espanjankieliseen seurakuntaan. En ymmärtänyt, mitä ihmiset puhuivat. Magnolia näki, että olin turhautunut. Hän siirtyi viereeni ja kuiskasi englantia korvaani.

KUINKA SINÄ VOIT AUTTAA

Vinkkejä Mialta ja Magnolialta

Jos joku

- on uusi kirkossa tai koulussa, auta häntä tuntemaan itsensä tervetulleeksi.
- ei käy kirkossa kovin usein, pyydä häntä lähtemään kanssasi.
- on kiusaamisen kohteena, puolusta häntä. Kerro opettajallesi.
- näyttää yksinäiseltä, pyydä hänet mukaan.
- tarvitsee ystävää, pyydä häntä olemaan ystäväsi. Kysy lupa vanhemmiltasi ja kutsu hänet teille leikkimään.

Jos osaat puhua useampaa kieltä, tarjoudu tulkkaamaan.

HYVÄT YSTÄVÄT

Alkeisyhdistyksen jälkeen kysyin Magnolialta, olisiko hän minun ystäväni. Hän lupasi olla. Siitä lähtien Magnolia on ollut minun ystäväni ja tulkkini. Hän on auttanut minua saamaan muitakin ystäviä.

TEE, MITÄ JEEBUS TEKISI

Jokainen voi auttaa muita aivan kuten Magnolia auttoi minua. Rukoile. Taivaallinen Isä auttaa sinua tietämään, ketä voit auttaa. Ihan niin kuin sanotaan laulussa "Jos Vapahtaja seisoi vierelläin" (Minä olen Jumalan lapsi, vuoden 2013 yhteisten tuokioiden ohjelma, s. 28). Me voimme yrittää tehdä sitä, mitä Jeesus haluaisi meidän tekevän. ■

MIA

Tarina viisaasta miehestä ja tyhmästä miehestä

MIKÄ ON VERTAUS?

Vertaus on aivan erityinen tarina. Se kertoo yksinkertaisista ja tutuista asioista, kuten rankkasateesta tai helmestä. Jeesus kertoi vertauksia auttaakseen ihmisiä ymmärtämään hengellisiä totuuksia. Kohdassa Matt. 13:44–46 on pari vertausta. Mitä ne kertovat siitä, kuinka kallisarvoinen evankeliumi on? Löydätkö muita vertauksia?

Jean Bingham

Eräänä päivänä Jeesus halusi opettaa ihmisille, kuinka voi pysyä vahvana silloinkin kun tapahtuu vaikeita asioita. Hän kertoi heille tarinan suuresta myrskystä, viisaasta miehestä ja tyhmästä miehestä. Kun myrsky tuli, viisaan miehen talo ei sortunut, koska se oli rakennettu kalliolle. Mutta tyhmän miehen talo sortui, koska se oli rakennettu hiekalle.

Jeesus opetti, kuinka tärkeää on uskoa Häneen ja noudattaa Hänen opetuksiaan. Kun rakennamme vahvan todistuksen, olemme riittävän vahvoja kestämään, tapahtuisipa mitä vaikeita asioita hyvänsä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

KALLIOLLE VAI HIEKALLE?

Kirjoittakaa alla olevien kaltaisia toimintoja paperiliuskoille. Valitkaa niitä vuorotellen ja lukekaa ne ääneen. Keskustelkaa siitä, miksi kukin sellainen toiminta olisi kuin talon rakentamista kalliolle tai hiekalle. Kuinka profeettojen kuunteleminen auttaa meitä noudattamaan Jeesuksen opetuksia ja tekemään viisaita valintoja?

Pyhien kirjoitusten lukeminen yhdessä	Luntaaminen
Vaaralliseen yllytykseen suostuminen	Uuden lapsen ottaminen mukaan leikkiin
Kirkossa käyminen	Kiroileminen
Jonkun toisen syyttäminen omasta virheestä	Pelaaminen siskon tai veljen kanssa
Kotitehtävien tekeminen	Omien tavaroiden lainaaminen muille
Kunnioituksen osoittaminen muille	Tietokonepelien pelaaminen tuntikausia
Sen puhuminen, mikä on totta	Jollekulle toiselle kuuluvan tavaran ottaminen
Pysyminen hiljaa, kun jotakuta kiusataan	Rukoileminen joka aamu ja ilta
Yleiskonferenssin kuunteleminen	Jonkun sellaisen pyytäminen mukaan, joka on jätetty ulkopuolelle

KIVITAIDETTA

Valitse sileä kivi. Kirjoita siihen tussilla tai maalilla ”Jeesus Kristus”.

Puhukaa siitä, miksi on niin tärkeää rakentaa elämämme Hänen opetuksilleen. Säilytä kiveä sellaisessa paikassa, josta näet sen usein.

VINKKI PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMISEEN

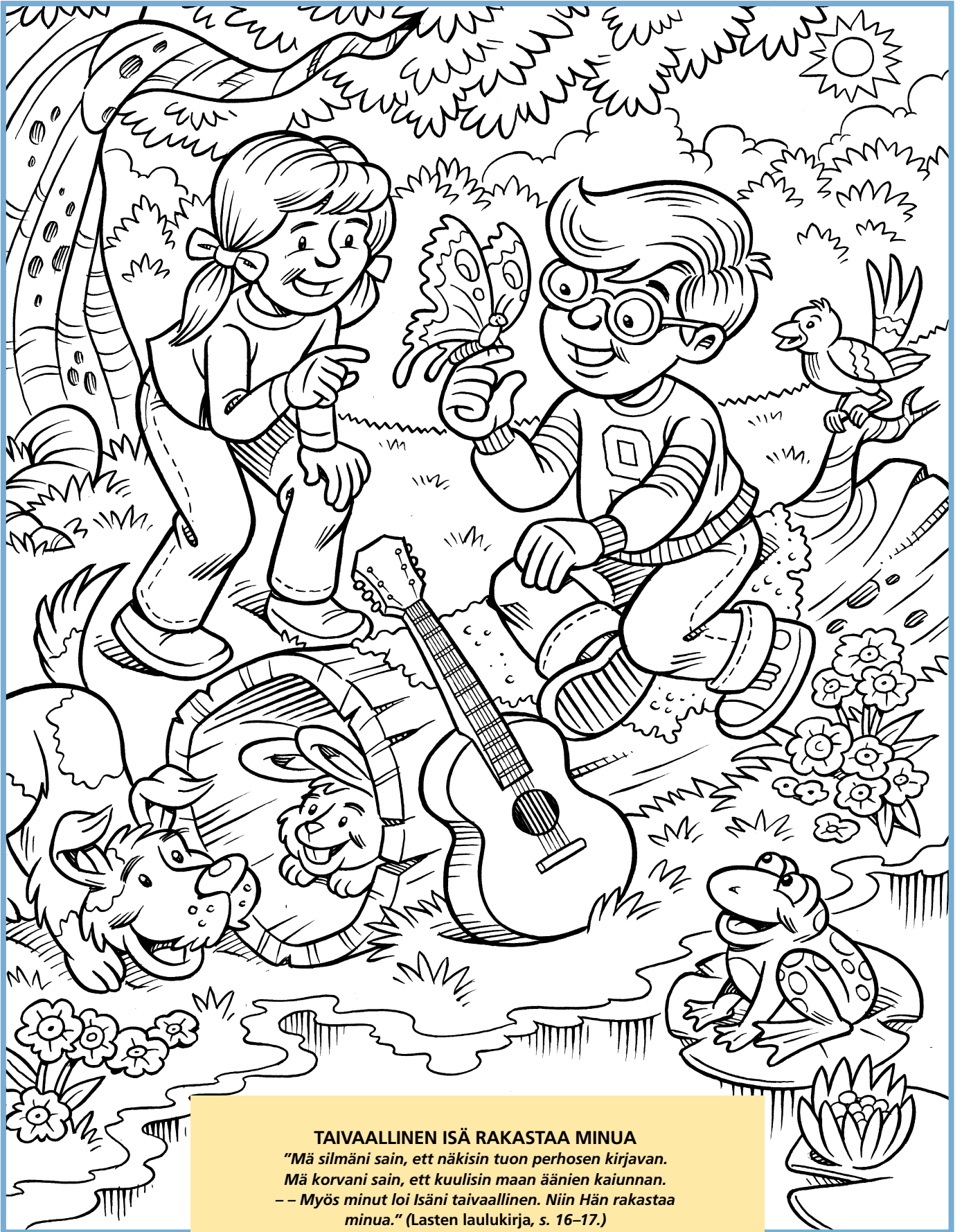
Mormonin kirja voi auttaa meitä ymmärtämään Uutta testamenttia. Lue kohta Hel. 5:12. Mitä opit tämän jakeen lukemalla siitä, mitä sana *kallio* tarkoittaa? Etsi Pyhien kirjoitusten oppaasta sana ”Kallio” ja katso, löydätkö muita jakeita, jotka auttavat sinua ymmärtämään lisää.

PERHEEN KESKUSTELUHETKI

Lukekaa yhdessä Matt. 7:24–29. Voisitte myös piirtää kuvan tästä kertomuksesta. Sitten voisitte keskustella seuraavista kysymyksistä: Mitkä asiat elämässämme ovat sateen ja tuulen kaltaisia? Kuinka se, että tekee päätöksiä sen perusteella, mikä on suosittua, voisi olla talomme rakentamista hiekalle? Kuinka Jeesuksen opetusten seuraaminen suojelee meitä ja tekee meistä yhtä vahvoja kuin kalliolle rakennetusta talosta? Puhukaa keinoista, joilla voitte rakentaa eli vahvistaa uskoanne Jeesukseen Kristukseen.

Laulu: ”Viisas mies ja tyhmä mies”, *Lasten laulukirja*, s. 132

Pyhien kirjoitusten kohta: Matt. 7:24–29

TAIVAALLINEN ISÄ RAKASTAA MINUA

*"Mä silmäni sain, ett näkisin tuon perhosen kirjavan.
Mä korvani sain, ett kuulisin maan äänien kaiunnan.
-- Myös minut loi Isäni taivaallinen. Niin Hän rakastaa
minua." (Lasten laulukirja, s. 16-17.)*

Bonnie L. Oscarson
Nuorten Naisten ylijohtaja

PYHIÄ KIRJOITUKSIA tähtien alla

*”Niin hengen hyvän saan; se auttaa tuntemaan, ett kirjoitukset totta on”
 (“Tutki ja rukoile”, Lasten laulukirja, s. 66).*

Kun olin pieni, veljistäni ja minusta oli hauskaa nukkua kesäisin ulkona. Levitimme makuupussimme kuistille ja sitten etsimme tähtikuvioita taivaalta ja kuuntelimme heinäsiirkoja, kunnes nukahdimme.

Yhtenä iltana isoveljeni Larry ja minä olimme ulkona kuistilla. Paneuduimme pitkäksemme ja katselimme ylös tähtiin. Larry ei yleensä puhunut paljoakaan, mutta sinä iltana hän sanoi haluavansa kertoa minulle muutaman kertomuksen. Hän kertoi Mormonin kirjan tapahtumista

aloittaen siitä, kun Lehi ja hänen perheensä lähtivät Jerusalemissa.

Olin kuullut aiemmin Mormonin kirjan kertomuksia Alkeisyhdistyksessä, mutta kun Larry kertoi niitä, se oli erilaista. Ne tuntuivat todellisemmilta. Kun katselin tähtiä ja kuuntelin veljeäni, sisimmässäni oli oikein lämmin ja onnellinen tunne. Vaikka en tiennyt sitä silloin, tunsin Pyhän Hengen kertovan minulle, että Mormonin kirja on totta.

Muutamia kuukausia myöhemmin löysin kotoamme kirjan, jossa oli Mormonin kirjan kuvitettuja kertomuksia. Kun aloin lukea sitä, sain saman lämpimän, lohdullisen tunteen, joka minulla oli ollut, kun

Larry kertoi minulle noista samoista tapahtumista.

Vuosia myöhemmin, kun yritin ratkaista, oliko minulla todistus, olin vähän pettynyt siihen, etten ollut koskaan saanut suurta tai voimakasta vastausta. Tarkoittiko se sitä, ettei minulla ollut todistusta? Sitten muistin, miltä minusta oli tuntunut, kun veljeni oli kertonut minulle Mormonin kirjan tapahtumista, ja tiesin, että minä *todella* tiesin kirkon olevan totta.

Todistus ei aina tule yhtenä suurena hetkenä. Yleensä se tulee monina pieninä, hiljaisina hetkinä, kun Pyhä Henki kuiskaa meille, että nämä asiat ovat totta. ■

Lauantain uni ja sunnuntain hymyt

Miche Barbosa

Perustuu tositapahtumaan

”Mä olen aina onnellinen kirkkoon käydessäin” (“Kirkkoon käydessäin”, Lasten laulukirja, s. 141).

Marasta oli mukavaa saada muut hymyilemään.

Hän sai opettajansa koulussa hymyilemään, kun hän viittasi vastatakseen kysymyksiin.

Hän sai siskonsa Marcellan hymyilemään, kun hän sanoi siskolleen jotakin mukavaa.

Silloin Marakin hymyili. Tuntui hyvältä auttaa muita ihmisiä olemaan iloisia.

Joka viikko oli kuitenkin yksi hetki, jolloin Mara ei hymyillyt

juuri koskaan. Se oli aikainen sunnuntaiaamu. Silloin Mara ja Marcella olivat aina kaikkein väsyneimpiä. Kirkkoon lähtöä edeltävät aamutohinat saivat heidät erityisen ärtyisiksi. Sitten oli vielä pitkä kävelymatka kirkkoon. Matkaa oli lähes kaksi kilometriä! Mara ja Marcella tulivat usein perille myöhässä. He eivät ehtineet

Alkeisyhdistyksen alkuosaan.

”Kaipaamme teitä, kun ette ole täällä ajoissa”, sisar Lima sanoi kerran. Hän oli Alkeisyhdistyksen johtaja heidän seurakunnassaan Brasiliassa.

Mara tiesi, että hänen pitäisi

tulla kirkkoon ajoissa. Mutta kuinka? Sitten hän sai ajatuksen. Seuraavana lauantai-iltana Mara päätti kokeilla jotakin uutta.

Sen sijaan että olisi päivällisen jälkeen vienyt salaa iltapalaa sänkyyn Mara pesikin hampaansa. Useimpina iltoina äidin täytyi muistuttaa tyttöjä sammuttamaan televisio ja menemään nukkumaan. Sen jälkeenkin he vielä leikkivät ja kuiskuttelivat peiton alla myöhään yöhön. Joskus he olivat hereillä niin kauan että pystyivät tuskin pitämään silmiään auki. Heidän oli pyörittävä sängyssä, etteivät he nukahtaisi.

Sinä iltana Mara pani yöpuvun päälleen ja hyppäsi heti sänkyyn. Äidin ei tarvinnut edes muistuttaa häntä siitä. Mara alkoi katsella Mormonin kirjansa etupuolella olevia kuvia.

”Mitä sinä teet?” Marcella kysyi.

”Koetta”, Mara sanoi. Hänen päänsä oli täynnä onnellisia ajatuksia. Sitä paitsi häntä alkoi jo nukuttaa.

Seuraava asia, jonka Mara huomasi, oli kun aurinko kurkisti ikkunasta. Oli melkein aika valmistautua lähtemään kirkkoon. Mara ei tuntenutkaan itseään väsyneeksi vaan hänellä oli oikein hyvä olo. Hänen päänsä ei tuntunut sumealta. Hänen kehonsa

ei tuntunut uupuneelta.

Hän ehti Alkeisyhdistykseen jopa ennen muutamia johtohenkilöitä.

”Kiitos siitä, että olet näin hyvä esimerkki toisille lapsille”, sisar Lima sanoi.

Nyt oli Maran vuoro hymyillä. Hän päätti, että menisi aina lauantaisin nukkumaan varhain. Sillä tavoin hän voisi hymyillä koko sunnuntain ajan. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

**Vanhin
Orson F. Whitney
(1855–1931)**

kahdentoista apostolin
koorumiasta

KALLIOLLE RAKENNETTU

*Niin suurta tai hyvää kirjaa ei olekaan,
että se riittäisi johtamaan tätä kirkkoa.*

Monta vuotta sitten Utahiin tuli erään [toisen] kirkon oppinut prelaatti – -. Hän oli ollut ”mormonien” sakramenttikokouksessa, ja hänellä oli paljon kritisoitavaa tavastamme toimittaa Herran ehtoollinen, etenkin siitä, että käytimme niissä tilanteissa viinin sijaan vettä. Hän sanoi, että häntä puistatti, kun hän näki ihmisten siemaisevan vettä, ja hän toi esiin sen tosiasian, ja tosiasiahan se on, että Raamatun mukaan Vapahtaja asettaessaan sakramentin juutalaisten keskuuteen käytti viiniä julistaen, että se oli Hänen vertaan tai että se oli vertauskuva Hänen verestään. Voisin lisätä, että Mormonin kirjassakin sanotaan, että Vapahtaja käytti viiniä tuodessaan sakramentti-toimituksen nefiläisten keskuuteen.

Ystäväni, tiesipä hän sitä tai ei, oli osunut suureen tunnusomaiseen piirteeseen, joka erottaa Jumalan kirkon kaikista muista kirkoista auringon alla – eli siihen, että vaikka ne perustuvat kirjoihin ja perinteisiin ja ihmisten käsityksiin, tämä kirkko on rakennettu Kristuksen kalliolle, välittömän ja jatkuvan ilmoituksen

periaatteelle. Myöhempien aikojen pyhät eivät tee asioita siksi, että ne sattuvat olemaan jossakin [pyhässä] kirjassa. He eivät tee asioita siksi, että Jumala käski juutalaisia tekemään niitä, eivätkä he tee tai jätä tekemättä mitään Kristuksen nefiläisille antamien ohjeiden vuoksi.

Mitä ikinä tässä kirkossa [virallisesti] tehdäänkin, tehdään siksi, että Jumala, joka puhuu taivaasta meidän aikanamme, on käskennyt tätä kirkkoa tekemään sen. – – Tämä on Kristuksen kirkon perustuslaki. Jos me käytämme Herran ehtoollisen sakramentissa viinin sijasta vettä, se johtuu siitä, että Kristus on niin käskennyt [ks. OL 27:1–4].

Jumalallinen ilmoitus sopeutuu ihmisten olosuhteisiin ja tilanteisiin, ja muutos seuraa toistaan Jumalan työn edetessä ja kulkiessa kohti päämääräänsä. Niin suurta tai hyvää

kirjaa ei olekaan, että se riittäisi johtamaan tätä kirkkoa.

Sanoessani tämän puhun kaikella kunnioituksella Jumalan kirjoitettua sanaa kohtaan, joka on painettu kirjoihin. Osa siitä voi olla vanhentunutta täytettyään tarkoituksensa ja on pantu hyllylle [kuten eläinuhrit; ks. 3. Nefi 9:19–20], kun taas toinen osa on voimallista, täynnä elämää ja sovellettavissa nykyiseen tilaamme – nykyiseen kehitysvaiheeseemme. Mutta jopa sitä osaa täytyy tulkita oikein. Kenenkään ei pitäisi kiivailla siitä, mitä kirjoissa on, kun meillä on Jumalan puhutorvi, joka puhuu Hänen puolestaan ja tulkitsee Hänen sanaansa [ks. OL 1:37–38]. Jos kiivaille siitä, taipuu pitämään parempana kuollutta kirjainta kuin elävää puhutorvea, ja se on aina väärä asenne.

Sillä, mitä Herra sanoi juutalaisille ja nefiläisille 2 000 vuotta sitten tai mitä Hän sanoi myöhempien aikojen pyhille 50 tai 60 vuotta sitten, ei ole minkäänlaista voimaa tänä aikana, ellei se ole yhtäpitävää nykyajan ilmoituksen, Herran viimeisimpien ohjeiden kanssa, jotka Hän on antanut kansalleen valittujen tai nimitettyjen palvelijoidensa tai palvelijansa välityksellä, ja ne, jotka eivät piittaa tästä tosiasiaista, joutuvat todennäköisesti hankaluuksiin. ■

Puheesta, joka pidettiin yleiskonferenssissa 7. lokakuuta 1916 ja julkaistiin uudelleen artikkelissa ”Kalliolle rakennettu”, Liahona, kesäkuu 2010, s. 12–14.

POHDINTOJA

Mikä rooli isällä on lasten kasvattamisessa?

”Isät antavat siunauksia ja suorittavat pyhiä toimituksia lapsilleen. Niistä tulee heidän elämänsä hengellisiä kohokohtia. Isät ovat henkilökohtaisesti johtamassa perherukouksia, päivittäistä pyhien kirjoitusten lukemista ja viikoittaisia perheiltoja. Isät luovat perheen perinteitä – –. Heidän lapsensa eivät koskaan unohda muistoja näistä erityisistä yhteisistä hetkistä. Isät keskustelevat kahden kesken lastensa kanssa ja opettavat heille evankeliumin periaatteita. Isät opettavat poikiaan ja tyttäriään arvostamaan työtä ja auttavat heitä asettamaan kelvollisia tavoitteita omassa elämässään. Isät näyttävät esimerkkiä uskollisesta evankeliumin mukaisesta palvelemisesta. Muistattehan, veljet, pyhän kutsumuksenne isänä Israelissa – kaikkein tärkeimmän kutsumuksenne ajassa ja iankaikkisuudessa.”

Kokoontukaa yhteen perheen, ystävien ja naapurien kanssa

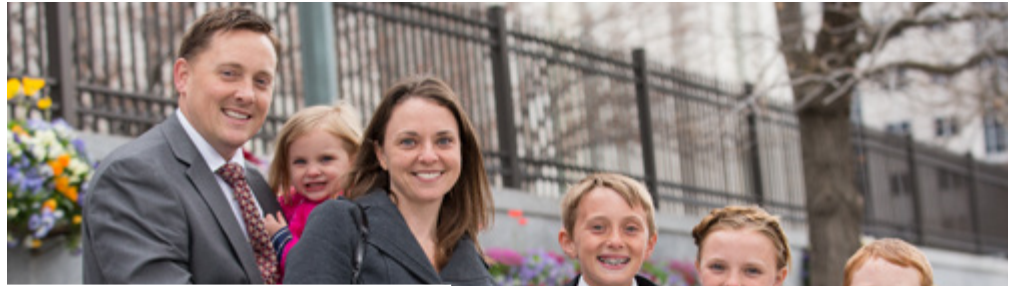
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 185. vuosikonferenssiin

4.–5. huhtikuuta 2015: yleiset kokoukset kaikille jäsenille

28. maaliskuuta 2015: yleinen naisten kokous naisille ja 8 vuotta täyttäneille tytöille

4. huhtikuuta 2015: pappeuskokous miehille ja 12 vuotta täyttäneille pojille

Kaikki kokoukset pidetään konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa ja lähetetään seurakuntakeskuksiin kautta maailman. Voit katsella tai kuunnella konferenssia suorana lähetyksenä monilla kielillä lds.org-sivustolla sekä tietyillä kielillä BYUtv:ssä, Mormon Channel -alustoilla ja MAP-kirkon yleiskonferenssin YouTube-kanavalla. Puheiden arkistot ovat saatavana lds.org-sivustolla sekä Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO